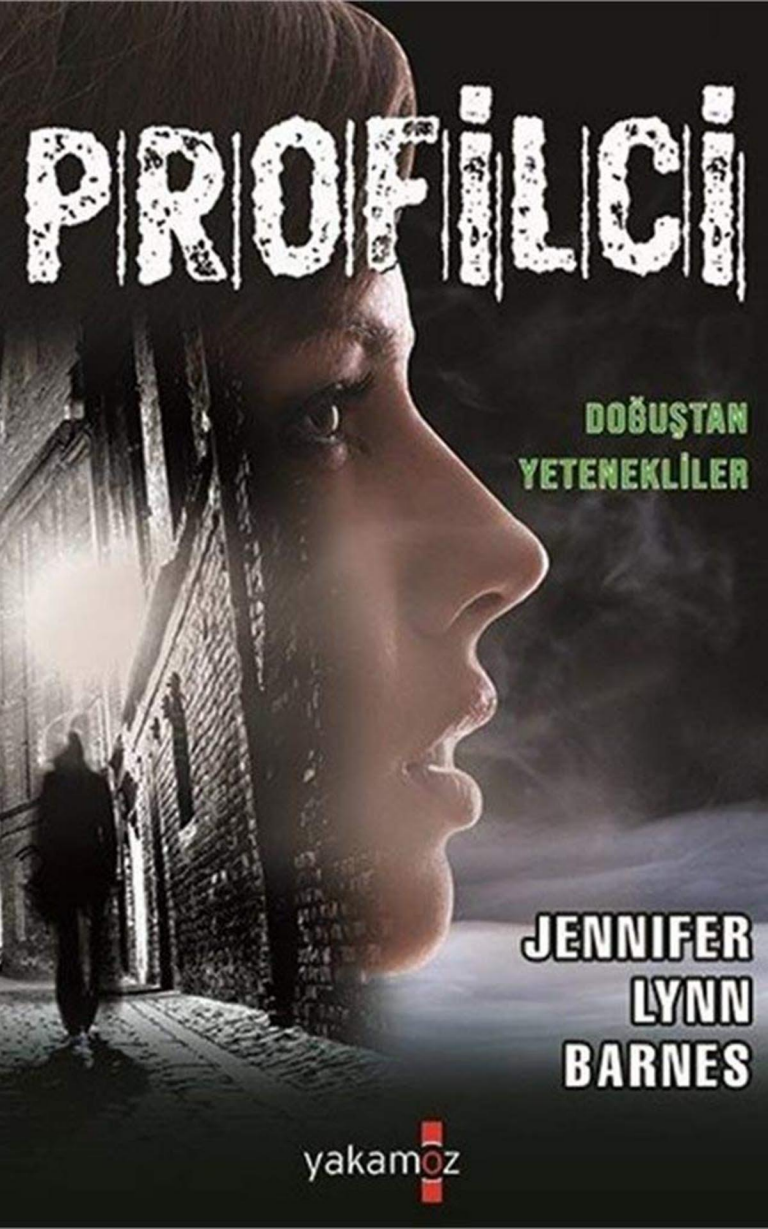

PROFİLCİ
DOĞUŞTAN YETENEKLİLER
JENNIFER LYNN BARNES
yakamoz

PROFİLCİ

17 yaşındaki Cassie'nin ***insanları okumak*** ile ilgili doğal bir yeteneği vardır. En küçük detayları bir araya getirerek size kim olduğunuzu ve ne istediğinizi söyleyebilir. Ama bu, onun ciddiye alıp üzerine düşündüğü bir özelliği değildir. Ta ki FBI kapısını çalana kadar... Henüz çözülememiş, ürpertici bazı vakaların çözümünde özel yeteneklere sahip olan gençleri kullanan gizli bir program başlatılmıştır ve Cassie'ye ihtiyaçları vardır.

Cassie'nin fark edemediği ise, çözülmemiş birkaç cinayetten daha tehlikeli durumların ortaya çıkabileceği ihtimalidir... Özellikle de olağanüstü ve görülmemiş yeteneklere sahip olan birçok genç ile yaşaması için bir yere gönderildiğinde...

Alaycı Michael, Cassie'nin kafasının içine girebilmesini sağlayan ***duygu okuma becerisine sahip,*** ayrıcalıklı bir gençtir.

Sürekli düşünceli bir hali olan Dean ise Cassie ile aynı sayılabilecek olan insanların profilini oluşturabilme becerisine sahiptir ancak Cassie'ye oldukça mesafeli davranır.

Çok geçmeden, ***Doğuştan Yetenekliler Programı'ndaki*** hiç kimsenin tam olarak göründükleri gibi olmadığı ortaya çıkar. Ve yeni bir katil ortaya çıktığında, tehlike Cassie'nin hayal edebileceğinden çok daha yakınında olacaktır.

B&S

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

KDV'den muaftır.

www.yakamoz.com.tr
ISBN 978-605-297-303-5

PROFİLCİ

DOĞUŞTAN YETENEKLİLER

JENNIFER LYNN
BARNES

Yakamoz Edebiyat : 237
ISBN: 978-605-297-303-5
Yayıncı Sertifika No: 16238

PROFİLCİ

Yazar: Jennifer Lynn Barnes
Çeviri: Berk İlter
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Grafik Tasarım: Ulaş Karatağ
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender

Baskı
MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 e-posta: mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 3419

YAKAMOZ KİTAP © 2019, Jennifer Lynn Barnes
Orijinal Adı: The Naturals #1
Copyright text © 2013 by Jennifer Lynn Barnes through
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
All rights reserved.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap
www.instagram.com/yakamozkitap

PROFİLCİ

DOĞUŞTAN YETENEKLİLER

JENNIFER LYNN
BARNES

KISIM 1

BİLMEK

SEN

Tercihini yaptın ve bu gayet yerinde bir tercihti. Belki de yaptığın bu tercih seni durduracak yegâne şey.

Belki de o kadın diğerlerinden farklı olacak. Belki de o, yeterli gelecek.

Belkilerden bağımsız, kesin olan tek şey onun özel olduğu. Onu o yapanın gözleri olduğunu düşünüyorsun... Derin, buz mavisi olan göz rengi değil. Kirpikleri ya da gözlerinin şekli değil, ya da gözlerine bir kedi gözü görüntüsü vermek için göz kalemine bile ihtiyacının olmaması da değil...

Hayır; onu o yapan şey, o buz mavi gözlerinin arkasında yatanlar.

Ona her baktığında, bunu hissedebiliyorsun. Kararlılık. O hep biliyormuş hissi. Diğerlerine kendinin özel olduğunu kabullendirmek için kullandığı o düşsel parıltı.

Belki de o gerçekten özel biri.

Belki de o görülmez olanı görebiliyor, bilinmez olanı bile-

biliyor. Belki de o iddia ettiği her şey ve daha fazlası... Ve onu izlemek, aldığı her nefesi saymak seni gülümsetiyor, çünkü derinlerinde bir yerde biliyorsun ki o, seni durdurmak için hiçbir şey yapmayacak.

Onun seni durdurmasını istemiyorsun.

O kırılgan.

O mükemmel.

O dikkat çekiyor.

Ve o sözde medyumların, geleceğini göremediği tek şey de sensin.

1

Çalışma saatleri çok kötüydü. Bahşişlerse berbat! Fakat benimle çalışan iş arkadaşlarımın da farkında olduğu bir şey vardı; her zaman istediğin şeyi elde edemezsin. Çalıştığım iş, büyükannemin yakamdan düşmesi için girdiğim ve aynı zamanda teyzelerimin, amcalarımın, kuzenlerimin bana kendi restoranlarında, kasaplarında, butiklerinde, bürolarında çalışmam için sunduğu, bitmek bilmeyen teklifleri engellemeye yarayan yazlık bir işti. Babamın geniş ve büyük İtalyan aile bağlarının bana sunduğu olanaklar sonsuzdu, fakat geriye baktığında aslında her olanak aynı şeyin bir başka çeşidiydi.

Babam bizden uzakta yaşardı. Annem ise çoktan öldüğü varsayılan bir kayıp idi. Bense herkesin sorunu olan fakat kimsenin umursamadığı bir çocuktum.

Sorunlu varsayılan bir ergen.

"Siparişler hazır!"

Alışagelmiş bir kolaylıkla, sol elimle kenarında jambon olan üstü pankek dolu bir tabağı, sağ elimleyse kenarında ayrı olarak servis edilen jalapeno biberleri olan kahvaltılık dürüm tabağını kavradım. Eğer sonbaharda işler üniversitede yolunda gitmezse, ucuz ve berbat yemeklerin satıldığı restoranlar dünyasında beni bekleyen bir gelecek vardı.

"Jambonlar, pankeklerin yanında. Jalapeno biberleri ise dürümünüzün yanında." Tabakları masanın üzerine koydum. "Size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mıydı, beyler?"

Daha onlar ağızlarını açmadan, masadaki bu iki adamın benden ne isteyeceğini biliyordum. Solumdaki adam fazladan tereyağı getirmemi isteyecekti, sağımdaki ise yiyeceği jalapeno biberlerini hesaba kattığından bir bardak suya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Onun, tabağındaki biberleri sevdiğine en ufak ihtimal bile vermiyorum.

Jalapeno biberlerini seven insanlar, biberler tabaklarının kenarında değil de, dürümlerinin içinde olacak şekilde sipariş verirlerdi. Fakat, Bay Kahvaltılık Dürüm, jalapeno biberlerini tabağın kenarında sipariş ederek insanlara ne kadar korkusuz biri olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

"Dur orada, Cassie!" dedim kendime sert bir biçimde. "Bu durumu kabalıktan uzak tutalım."

Genelde kaba sözler sarf eden biri değilimdir, fakat insanların garipliklerini algılamak gibi bir huyum var. Eğer beni İngiliz aksanıyla konuşan insanlarla dolu bir odaya koyarsanız, bir anda, sanki olaya hâkimmişçesine, İngiliz ak-

sanıyla konuşmaya başlarım. Bilerek yaptığım bir şey değil, sadece yıllar boyunca insanların kafasının içindekileri bilmek için çok zaman harcadım ve sonuçları bunlar oldu. Mesleki deformasyon...

Benim değil. Annemin.

Sağımdaki adamın seslendiğini duydum, "Birkaç paket daha tereyağı alabilir miyim?"

Başımı sallayarak onayladım ve diğer adamın ricasını bekledim.

"Biraz daha su," diye buyurdu homurdanarak. Bu sırada göğsünü kabartarak, benim göğüslerimi dikizliyordu.

Sahte bir gülümsemeyle, "Hemen suyunuzu getiriyorum," dedim. Cümlenin sonuna *sapık* kelimesini eklememek için kendimi zor tuttum.

Fakat hâlâ, yirmili yaşlarının sonunda olan, acı yemeyi sever gibi davranan ve -sanki Dikizleme Olimpiyatları'na katılmak için antrenman yaparcasına- benim gibi ergenlik çağlarında olan bir garson kızın göğüslerini bile dikizleyebilen bu adamın, yapmak isteyeceği gösteriş için yüklü bir bahşiş bırakacağını umuyordum.

Daha sonra, istediklerini masalarına götürürken tekrar düşündüm. Bu adam, sadece yapabildiğini kanıtlamak için, benim gibi ufak tefek bir garsonu bile kazıklamak isteyen bir herife de dönüşebilirdi.

Dalgın bir biçimde, bu durumun detaylarını düşünmeye başladım; Bay Kahvaltılık Dürüm'ün nasıl giyindiğini, hangi işlerle uğraşıyor olabileceğini, pankek sipariş eden arkadaşının aslında çok daha pahalı bir saat takıyor oluşunu...

Bir çırpıda hesabı isteyip, b.ktan bir bahşiş bırakacak.

Bunu düşünürken yanılmayı çok istiyordum, fakat yanılmadığım gün gibi ortadaydı.

Diğer çocuklar, okul öncesi yıllarını alfabeyi öğrenmek için ABC şarkısı söyleyerek geçirirken, bense o dönem bambaşka bir alfabe öğrenerek büyüyordum. Tutum, kişilik, çevre... Annem bu üçlüden TKÇ olarak bahsederdi ve bu üçlü, onun vazgeçilmeziydi. Bunlarla düşünmek bir anda vazgeçebileceğin bir şey değildi, annenin insanlara medyum olduğunu söylediğinde yalan söylüyor olduğu gerçeğini anlayacak kadar büyümüş olman ve aslında onların paralarını almasının dolandırıcılık olduğunu bilmen bile bunu sağlayamıyordu.

Şu an, onun yokluğunda bile insanları anlamaya ve çözmeye çalışma huyumdan vazgeçemedim. Bu huyumdan vazgeçmek nefes almamdan, göz kırpmamdan veya on sekizinci yaşıma basacağım güne kadarki günleri saymamdan vazgeçmek kadar zor.

"Tek kişilik masanız var mı?" Bu düşük ve neşeli tonlu ses, beni içinde bulunduğum gerçekliğe geri döndürdü. Sesin sahibi bir lokantada değil de daha lüks bir restoranda olması gereken bir kişiye benziyordu. Teni kusursuzdu ve saçları sanki üzerinde ustaca uğraşılmışçasına şekil verilmiş gibi görünüyordu. Hitap şekli soru soruyor gibi gözükse de aslında hiç de öyle değildi.

"Tabii," dedim, menüyü elime alarak. "Bu taraftan."

Yaptığım hızlı bir gözlem ile Bay Lüks Restoran'ın benimle aynı yaşlarda olduğunu anladım. Mükemmel olan yüz hatlarının yerini yapmacık bir gülümseme aldı ve daha sonra kendini beğenmiş bir liseli edasıyla kasıla kasıla yürüdü. Sadece ona bakmak bile bana kendimi bir sefil gibi hissettiriyordu.

"Burası uygun mudur?" diye sordum, pencerenin kenarındaki masayı göstererek.

"Gayet uygun," dedi, sandalyeyi çekerek. Aldırış etmezmişçesine, içinde bulunduğu ortamı çelikten bir özgüven ile inceledi. "Burası hafta sonları çok yoğun oluyor mu?"

"Tabii," dedim. *Başka ne diyebilirdim ki* diye kendi kendime sordum, yüzüne baktığımda onun da bunu anlayabildiğini fark ettim. "Size menüyü incelemek için biraz zaman tanıyayım."

Cevap vermedi, ben de Bay Pankek ve Bay Kahvaltılık Dürüm'ün hesaplarını masalarına götürmeye koyuldum, iki ayrı hesap. Eğer hesabı ikiye bölersem en azından ikisinden alacağım bahşiş birbirini tamamlar, ben de iyi bir bahşiş almış olurum diye düşündüm.

"Ne zaman hazır olursanız seslenmeniz yeterli, hesabı almak için burada olacağım," dedim yüzüme sahte bir gülücük kondurarak. Daha sonra mutfağa doğru ilerlediğimde, pencerenin kenarındaki adamın bana baktığını fark ettim. Bu bir *Sipariş Vermeye Hazırım* bakışı değildi. Aslında bu bakışın ne anlam ifade ettiğinden de emin değildim, fakat içimden bir ses bu bakışın çok farklı bir anlamı olduğunu söylüyordu. Üzerinde biraz kafa yorduğumda aslında çok önemli bir detayı atlıyormuşum gibi hissettim, onun gibiler böyle kalitesiz lokantalarda yemek yiyecek tipler değildi.

Benim gibi kızlara bakmazlardı.

Ürkek fakat kendimden emin bir şekilde ona doğru yürüdüm.

"Siparişinize karar verebildiniz mi?" diye sordum. Bu adamdan almak zorunda olduğum siparişten kurtuluş yoktu, ben de saçlarımın yüzümün önüne düşmesine izin vererek yüzümü

saklama kararı aldım. En azından bu, onun yüzümü görmesini engelleyecekti.

"Üç yumurta," diye buyurdu, bu sırada ela rengi olan gözleri onun beni görmemesi için saklamaya çalıştığım yüzüme bakıyordu. "Pankek ve jambon."

Siparişleri bir kenara yazmama aslında hiç gerek yoktu, fakat o an keşke bir kalemim olsaydı diye geçirdim içimden, en azından tutunabileceğim bir şeyim olurdu. "Yumurtanızı nasıl isterdiniz?" diye sordum.

"Sence?" dedi. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Affedersiniz?"

"Bir tahmin yürüt," dedi.

Saçlarımı yüzümün önünden çekmeden ona bakmaya devam ettim. "Yumurtanızı nasıl istediğinizi tahmin etmemi mi istiyorsunuz?"

Gülümsedi. "Neden olmasın?"

Ve birden, bu şekilde, ok yaydan çıkmış oldu.

"Çırpılmış değil," dedim, sesli düşünürmüşçesine. Çırpılmış yumurta çok yaygın ve bayağı bir tercihti ve bu adam, bu tercihi yapacak kadar sıradan biri gibi durmuyordu. Çok farklı biri gibi de durmuyordu, en azından bu ucuz lokantanın içindeyken. Sahanda yumurtayı yahut yumurtanın çok pişmiş olmasını sevecek biri gibi de durmuyordu.

"Az pişmiş." Vardığım sonuçtan sanki onun gözlerinin rengiymişçesine emindim.

Gülümsedi ve menüyü kapatıverdi.

"Tahminimin yerinde olup olmadığını söylemeyecek misiniz?" diye sordum, bunu sorarken bana haklı olduğumu söylemesi

için sormadım, ilgimi çeken tek şey bu soruya vereceği tepkiydi.

Omzunu silkti. "Söylersem ne anlamı kalacak?"

Orada kalıp, nasıl biri olduğunu anlayana kadar ona bakmak, incelemek istedim, fakat yapmadım. Siparişini aldım. Teslim ettim. Daha sonra öğle yemeği saati olduğundan koşuşturmaya koyuldum, koşuşturmam bittiğinde pencere kenarındaki çocuk çoktan gitmişti. Hesabı bile istemeden, masaya yirmi dolar bırakıp kalkmıştı. Parayı masadan aldım, masada bıraktığı tek şeyin adisyon olmadığını fark ettiğimde, yirmi dolarlık bir bahşiş karşılığında benimle keyfinin istediği gibi tahmin oyunları oynayabileceği sonucuna vardım.

Masanın üzerinde ayrıca bir iş kartı duruyordu.

Sade beyaz, üzerindeki yazılar siyah renkte ve köşeleri birbirine eşit olan bu kartı masadan aldım. Kartın sol üst köşesinde mührü andıran bir logo vardı ve bu logoya oranla ufak sayılabilecek bir metin; bir isim, bir iş pozisyonu, bir telefon numarası. Kartın üst tarafında yer alan dört kelime vardı, onları okuduğumda nefesimi kesen dört kelime.

Kartı ve bahşişi cebime koydum ve mutfağa dönmek üzere yola koyuldum. Daha sonra nefesimi tutup, karta tekrar baktım. İsim: Tanner Briggs.

İş pozisyonu: Özel ajan.

*Federal Bureau of Investigation.**

Dört kelime, fakat karta öylesine bir yoğunlukla baktım ki gözüm karardı, sadece kartın üzerindeki üç harfi seçebiliyordum.

Bir **FBI** ajanının dikkatini çekebilecek ne yapmış olabilirdim ki?

---

* FBI

2

Sekiz saatlik çalışmanın ardından çok yorulmuştum, fakat kafamdaki düşünceler hâlâ bir yere kaybolmuş değildi. Kendimi odama kapatmayı, yatağımdan çıkmadan bu öğleden sonra başıma gelen her neyse onu anlamaya çalışmayı istiyordum.

Maalesef günlerden pazardı.

"İşte orada! Cassie, biz de senden haber alsınlar diye çocukları yolluyorduk." Halam Tasha, beni sürekli bunaltıp erkek arkadaşım olup olmadığını sorma gibi huyları olmadığından dolayı babamın kardeşleri arasında katlanılabilir olanlardandı.

Bu gibi sorular sorup benim canımı sıkmak amcam Rio'nun işiydi. "Seni çapkın, ha? Kaç erkeğin kalbini kırdın bunca zamana kadar? Eminim liste kabarıktır."

Sosyal Hizmetler Kurumu beni on iki yaşında babamın kapısına bıraktığından beri –bunun için tanrıya minnettarım– pazar günkü akşam yemeklerinin demirbaşıydım. Üzerinden beş yıl

geçse de, hâlâ amcam Rio'nun sorduktan hemen sonra kendine kendine cevabını vermediği bir soruya rastlamadım.

"Erkek arkadaşım yok benim," dedim. Bu açık ve net olarak belli aralıklarla kurmak zorunda olduğum, benimle özdeşleşmiş bir cümleydi. "Yemin ediyorum ki."

"Ne hakkında konuşuluyor burada?" diye sordu amcam Rio'nun oğullarından biri, bu sırada oturma odasındaki kanepede uzanıp ayaklarını kanepenin kenarından sarkıtmakla meşguldü.

"Cassie'nin erkek arkadaşından," diye cevap verdi Rio amca.

Gözlerimi devirdim. "Benim bir erkek arkadaşım yok."

"Cassie'nin sır gibi sakladığı erkek arkadaşı," diye düzeltti Rio amca.

"Sanırım beni Sofia ve Kate ile karıştırıyorsun," dedim. Normal şartlar altında asla bir kız kuzenimi böylesi bir ateşin içine atmazdım, fakat kendi çaresizliğimden kurtulmak için birilerini kurban vermem gerekiyordu. "Onların gizlice buluştuğu erkeklerin olma ihtimali benimkinden epeyce fazla."

"Peh," diye homurdandı Rio amca. "Sofia bu işleri asla gizli saklı yürütmez."

Daha sonra muhabbetimiz tiye alıcı, klasikleşen aile şakalarıyla devam etti. Bu şakalardaki kurban rolünü üstlenip, enerjilerini bana bulaştırmalarına göz yumdum; suratımda sahte bir gülümsemeyle onlar benden ne dememi bekliyorlarsa onu dedim. Bulunduğum ortam samimi, güvenli ve neşeli bir ortamdı, fakat bu benim ortamım değildi.

Hiçbir zaman da olmadı.

Gözden kaçabileceğim zamanı kovalayıp durdum, bulduğumda ise mutfağa kaçtım.

"Cassandra. Güzel." Büyükannem, dirsekleri una bulanmış, aklaşan saçları ensesinin baş kısmına kadar gevşemiş olan bir topuzun içinde ve de içten bir gülüşle beni karşıladı. "Bugün iş nasıldı?"

Ufak tefek görünmesine rağmen, büyükannem aileyi bir generalin birliklerini yönettiği gibi yöneten bir kadındı. Bu sefer, sorgu sırası bana gelmişti.

"Bildiğin iş işte," dedim. "Fena değil."

"Fakat iyi de değil?" dedi gözlerini devirerek.

Bu soruya vereceğim cevap çok önemliydi, eğer büyükannemi tatmin edecek bir cevap veremezsem bir anda kendimi bir saat içerisinde önüme gelen on iş teklifiyle bulabilirdim. Sonuçta onlar için aile her zaman birbirine yardımcı olmalıydı... Aile dedikleri kişinin, kusursuz bir şekilde başının çaresine bakabildiği anlarda bile.

"Bugün aslında mükemmeldi," dedim, neşeli gözükmeye çalışarak. "Biri bana yirmi dolarlık bir bahşiş bıraktı."

"Ve ayrıca," dedim sessizce, "FBI'a ait bir iş kartı."

"Güzel," dedi büyükannem. "Çok güzel. İyi bir gün geçirmişsin."

"Evet büyükanne," dedim ve yanına giderek yanağına bir öpücük kondurdum, onu mutlu edeceğini bilerek. "Bugün güzel bir gündü."

Dokuz gibi herkes dağıldığında, cebimdeki kartı düşünmeye başladım. Büyükanneme yardım etmeye çalıştım fakat isteme-

yerek beni üst kata kovaladı. Odamın sessizliğinde, içimdeki enerjinin sönmekte olan bir balonun içindeki hava boşalırcasına dışarı çıktığını hissedebiliyordum.

Yatağıma oturdum, sonra kendimi geriye bırakarak uzandım. Kendimi geriye atmamla yatağa çarpmam sonucu vücudumda oluşan birkaç kütleme sesini duydum, daha sonraysa gözlerimi kapattım. Sağ elim birden cebime gidiverdi ve oradaki kartı çıkarıp elime aldım.

Bu bir şakaydı, değilse bile öyle olmalıydı. Bu yüzden o yakışıklı, lüks restoran çocuğu benimle ilgilendi. Bu yüzden olmalıydı, benimle dalga geçmek için.

Fakat hiç de öyle biri gibi durmuyordu.

Gözlerimi açıp karta bakmaya, daha sonra da üzerinde yazanları sesli bir şekilde okumaya karar verdim. "Özel Ajan Tanner Briggs. FBI."

Kartın cebimde birkaç saat kalması üzerinde yazanları değiştirecek değildi ya.

FBI?

Cidden mi? Bu çocuk kimi kandırmaya çalışıyordu? On altı, hadi bilemedin en fazla on yedi yaşında olmalıydı.

Külahımın Özel Ajanı.

Sadece özel olabilir belki...

Bu düşünceyi kafamdan çıkaramıyordum ve birden gözlerim duvarda asılı olan aynanın yansımasına kaydı. Sanırım hayatımın en büyük ironilerinden biri neredeyse annemin bütün özelliklerini kendimde taşıyor olmam, fakat onun o büyüleyici güzellikteki yüzünün bunun bir parçası olmamasıydı. Annem

çok güzel bir kadındı. Ben ise... Biraz tuhaf görünen, tuhaf bir sessizliğe sahip, her zaman diğerlerinin tuhaflıklarla andığı biriyim.

Üzerinden beş yıl geçmesine rağmen hâlâ annemi onu en son gördüğüm şekliyle, soyunma odasında, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni dışarı kışkışlarken hatırlıyorum. Soyunma odasından çıktığımda aklımda hep geriye dönme fikri vardı. Ve geriye dönme fikri aklımdan geçtiğinde, parkeyi, duvarı ve o duvarın üzerindeki aynayı kaplayan kan birikintilerini gözümde canlandırmadan edemiyordum. Ben odadan çıkalı çok olmamıştı. Kapıyı aralamıştım...

"Bırak şunu yapmayı," dedim daha sonra kendime ve oturup sırtımı karyolanın başlığına yasladım. Fakat hâlâ aldığım kan kokusunu, onun anneme ait olduğu düşüncesini ve ona ait olmaması için tanrıya dua etmeyi bırakamıyordum.

Peki ya bugünkü mesele bununla alakalıysa? Elimdeki bu kart aslında bir şakadan ibaret değilse? Ya FBI annemin cinayetini inceliyorsa?

"Beş yıl oldu," dedim kendi kendime. "Ve bu dava asla federal bir dava olarak görülmedi." Bunu düşünmek, bana aklımın ücra bir köşesinde asılı duran bir şeyi hatırlattı.

Polis asla bir ceset bulamadı.

Kartın arkasını çevirdim. Arka kısımda, el yazısıyla yazılmış bir not duruyordu.

Cassandra. LÜTFEN ARA.

Bu kadardı. Küçük harflerle yazılmış olan ismim ve büyük harflerle yazılmış, aramamı söyleyen bir direktif.

Hiçbir açıklama ya da başka bir şey yoktu.

O yazıların alt kısmında, başka biri, bu sefer küçük harflerle, okunması zor bir not daha yazmıştı. Parmaklarımı harflerin üzerinde gezdirdim ve lokantadaki çocuğu düşündüm.

Belki de o gerçekten bir Özel Ajan değildi.

Peki, öyle değilse bu onu ne yapıyordu? Bu mesajı bana iletmesi gereken kişi mi?

Bir cevap bulamamıştım, fakat kartın alt kısmındaki kargacık burgacık yazılmış olan not en az Özel Ajan Tanner Briggs'in yazdığı LÜTFEN ARA notu kadar kafamı kurcalıyordu.

Bu okunması zor yazıda, lokantadaki çocuğun bana verdiği tavsiye ise şuydu: "Yerinde olsam, aramazdım."

SEN

Mevzubahis beklemek olduğunda senden iyisi yok. Doğru zamanı veya doğru kadını beklemek. Şu an ona sahipsin fakat hâlâ beklemeye devam ediyorsun. O'nun uyanıp gözlerini açmasını, gözlerini açtığında da seni görmesini bekliyorsun.

Onun çığlıklarını bekliyorsun.

Çığlıklarını.

Çığlıklarını.

Ve o çığlıkları duyabilecek olan tek kişinin sen olduğunu anlamasını bekliyorsun.

Olayların nasıl gelişeceğini aslında çok iyi biliyorsun; onun nasıl sinirleneceğini, daha sonra bunun verdiği pişmanlık ve korkuyla, hiç kimseye bir şey söylemeyeceğine dair ettiği yeminleri. Sana yalan söyleyecek, aklını çelmeye çalışacak ve sen de daha öncekilere gösterdiğin gibi, ona bunların işe yaramaz, boş çabalar olduğunu göstereceksin.

Ancak şimdi değil. Şu an, o hâlâ uykuda.

Güzellikle...

Fakat senin onunla işin bittiğinde erişeceği güzelliğin yanında bu bir hiç.

3

Karttaki numarayı aramam iki günümü aldı. Elbette aradım, bunun bir tezgâh veya ucuz bir şaka olmasının olasılığı hayli yüksek olmasına rağmen, gerçek olma olasılığı da vardı.

Aramama karşı taraftan biri cevap verince nutkum tutuldu.

"Evet, Ben Briggs."

Neyin beni daha fazla rahatlatabileceğini kestiremiyordum... *Ajan Briggs*'in bana kendisine direkt olarak ulaşabileceğim bir telefon numarası vermiş olmasının mı, yoksa telefonu açtığındaki cevap veriş şeklinin, sanki kendinden bir şey eksilecekmişçesine bir "merhaba" bile demekten yoksun olmasının mı?

Ben bunları düşünürken, o sanki aklımı okurcasına bana seslendi.

"Merhaba?" Ve daha sonra konuşmaya devam etti Özel Ajan Tanner Briggs: "Orada kimse var mı?"

"Ben Cassandra Hobbes," dedim. "Cassie."

"Cassie," Sanki uzun haliyle kullanımını sevmediğimi bilirmişçesine bir tınıyla telaffuz etti ismimi. Oysaki ağzımdan buna dair hiçbir şey çıkmamıştı henüz. "Aradığına çok sevindim."

Benim bir şeyler söylememi bekliyordu fakat ben suskun kaldım. Ağzınızdan çıkacak olan her bilgi ileride sizin aleyhinize olacak şekilde kullanılabilir, ben ise bu adama aleyhimde kullanabileceği hiçbir bilgi vermek istemiyordum... En azından onun benden ne istediğini bilene kadar.

"Eminim ki neden sana ulaştığımı ya da sana ulaşmak için neden Michael'ı kullandığımı merak ediyorsundur."

Michael. Lokantadaki çocuğun artık bir ismi vardı.

"Eğer ilgini çekecekse, sana bir teklifte bulunmak istiyorum."

"Bir teklif?" Bunu sorarken sesimdeki sakinliğin onun sesindekine eşit düzeyde olması beni çok şaşırttı.

"Bu meseleyi en iyi şekilde yüz yüzeyken konuşabileceğimize inanıyorum, Bayan Hobbes. Benimle buluşmak istediğiniz bir yer var mı?"

Buluşma yerini seçmeyi bana bırakarak güvenimi kazanmaya çalışıyordu, çünkü eğer o seçseydi beni tedirgin edeceğini biliyordu. Sanırım onunla buluşmayı reddetmek doğru olan şeydi ama ben ne bunu ne de onu aramamayı aynı sebepten dolayı yapamadım.

Annemin cesedi beş yıldır bulunamamıştı. Ve hiç kimsenin buna verdiği bir cevap yoktu.

"Bir ofisiniz var mı?" diye sordum.

Telefonun diğer ucundaki ufak duraksama bana bu sorunun

beklenmediğini söylüyordu. İnsanların yoğun olduğu bir lokanta veya bir lisenin yanındaki bir kafede buluşmak istediğimi söyleyebilirdim, böylelikle insan içindeyken güvenli olduğumu varsayabilirdim. Fakat ben, insan içindeyken güvende olmanın bir yalan olduğunu bilerek büyüdüm.

Bir yabancıyı evinize çağırmaktansa, onun kendi evini görmeniz, sizi onun hakkında daha fazla fikir sahibi biri yapar.

Ayrıca, bu adamın gerçek bir FBI ajanı olduğunu düşünmüyordum. Eğer bu adam bir çeşit sapıksa ve bütün bu olanlar bir oyundan ibaretse, onun görüşmek için kolaylıkla bir FBI ofisi ayarlayabileceğini sanmıyordum.

"Aslında Denver dışında çalıştığım bir ofis yok," diye buyurdu sonunda. "Ama eminim ki bir şeyler ayarlayabilirim."

Bu onun sapık olma ihtimalini düşürüyordu.

O bana gidebileceğim bir adres verdi, ben ise ona buluşabileceğimiz bir zaman belirttim.

"Ee, Cassandra?"

İsmimi tam haliyle kullanarak telaffuz edişinin altında bi anlam arayıp, ne yapmaya çalıştığını merak ediyordum. "Efendim?"

"Mesele annen hakkında değil."

***

Yine de buluşmaya gittim. Tabii ki de gidecektim. Özel Ajan Tanner Briggs, kartın üzerindeki çağrıyı dikkate alıp onu aramamın sebebinin annem olduğunu bilecek kadar beni tanıyormuş gibi gözüküyordu, bu benim için yeterli bir sebepti. Bu bilgiye annemin dosyasını inceleyerek nasıl ulaştığını ya da

ulaşabileceğini bilmek istiyordum ve benim bunun için yapabileceğim her neyse, o da bunu istiyor gibi duruyordu.

Özel Ajan Tanner Briggs'in ilgisinin, neden sanki araba pazarında olan bir adamın, fiyat listesindeki modeller arasında en sevdiğinin fiyatı gözüne çarpmışçasına bende toplandığını bilmek istiyordum.

"Kaçıncı kat?" diye sordu, asansördeki altmışlı yaşlarının başlarında gibi duran kadın. Ak tutmuş olan sarı saçlarını, saçları ensesine kadar gelecek şekilde atkuyruğu yapmıştı, üzerindeki takım elbiseyse cuk oturmuştu, usta bir terzi işi gibi duruyordu.

Ciddi ve klastı, tıpkı Özel Ajan Tanner Briggs gibi.

"Beşinci kat," dedim. "Lütfen."

Gergin bir şekilde tekrardan yanımdaki kadına baktım ve duruşuna, elbisesine, sesindeki ciddiyete, özenlice sürülmüş ojelerine dayanarak onun hayatının hikâyesinin nasıl olabileceğine dair kafa yordum.

Kesinlikle evliydi.

Çocukları yoktu.

O FBI'a başladığı dönemde, FBI içinde sadece erkekleri barındıran bir kurumdu.

Tutum. Kişilik. Çevre.

"Beşinci kat." Kadının sözcükleri poyraz kadar sertti. Bu sertlik, bana onun hayatı hakkındaki düşüncelerimde kafa yoracak bir şey daha veriyordu.

Nazik bir şekilde asansörden indim ve etrafımı incelemeye başladım. Her şey çok... *Olağan* görünüyordu. Eğer giriş noktasında güvenlik amacıyla oluşturulmuş bir inceleme bölümü ve

giydiğim siyah elbisenin yakasına takmam için verilen ziyaretçi kartı olmasa, buranın kendini federal suçlarla mücadeleye adamış insanların çalıştığı bir ofis olduğu fikri aklımdan geçmezdi.

"Ne yani? Bir sirk gösterisi falan mı bekliyordun?"

Sesin sahibini hemen tanıdım. Bu, lokantadaki çocuğun sesiydi. Michael'ın. Sesi durumdan hoşnutmuş gibi geliyordu, onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde ise yüzünde o tanıdık, istediği takdirde deneyip kolayca bastırabileceği sırıtışıyla beni karşıladı.

"Hiçbir şey beklemiyordum," dedim ve ekledim: "Hiçbir beklentim yok."

Bana bunu bilirmişçesine bir bakış attı. "Beklenti yoksa hayal kırıklığı da olmaz."

Bu söylediğinin, içinde bulunduğum durumla alakalı mı, yoksa kendi hayatı için belirlediği bir motto mu olduğunu anlayamadım. Aslında, onun karakterini çözmekte zorluklar yaşıyordum. Üzerindeki çizgili polo tişörtü, siyah üstüne oturan düz bir tişörtle veya kot pantolonunu sıradan, bej rengi bir keten pantolonla değişebilecek biri gibi duruyordu. Tıpkı lokantaya ait durmadığı gibi buraya da ait durmuyordu, belki de mesele buydu.

"Biliyorsun değil mi?" diye sordu bana bakarak. "Geleceğini biliyordum."

"Bana gelmemem gerektiğini söylemiş olsan bile mi?" diye karşılık verdim, kaşlarımı çatarak.

Omzunu silkti. "O mesele tamamen içimdeki asi ve ergen çocuğun işi."

Eğer bu çocuk bile benim içimde asi ve ergen bir çocuk duruyor diyebiliyorsa, benim içimdeki çocuğun vay halineydi!

"Beni Özel Ajan Tanner Briggs'e götürmek için mi buradasın?" diye sordum. Kelimelerin ağzımdan çıkışı biraz sert olmuştu, fakat en azından ondan etkilenmiş, aklı başından alınmış veya sanki onu dinlerken sesinin tınısı beni büyülemiş gibi durmamıştım.

"Hıı hımm!" diye mırıldandı. Bu mırıldanmanın ardından başını eğerek beni onayladı, böylece beklediğim "Evet" cevabı da gelmiş oldu. Beni bir çeşit nezarethanenin etrafında dolaştırdıktan sonra, koridorun aşağı kısmına doğru yürüttü. Her yer renksiz duvarlar, renksiz halılar ve Michael'ın o kusursuz suratındaki ifadesiz mimiklerle doluydu.

"Briggs'in seninle ne işi var?" diye sordu Michael. Bunu sorarken beni izleyip bu soruya vereceğim tepkinin nasıl olacağını merak ettiğini görebiliyordum. Bir tepkinin peşindeydi, bu sorunun benim üzerimde bir etkisi olup olmadığını görmek istiyordu.

Yoktu.

"Bu konu hakkında beni iyice germeye mi çalışıyorsun?" diye sordum, çünkü böylesi onun seçtiği kelimelerden daha netti. "Ve sen bana, buraya gelmemem gerektiğini söyledin."

Zoraki bir şekilde güldü. "Sanırım zıt biriyim."

Memnuniyetsiz bir şekilde homurdandım.

"En azından burada neler döndüğüne dair bana bir ipucu verecek misin?" diye sordum, biz koridorun sonuna yaklaşırken.

Omzunu silkerek, "Belli olmaz. Peki, sen benimle *Kimin İfadesiz Suratı Daha Başarılı?* oyununu oynamayı bırakacak mısın?" diye sordu.

Bu soru bende tutamadığım bir gülümseye neden oldu ve daha sonra fark ettim ki uzun zamandır gülümseyemiyordum,

bunun nedeni aslında etrafımdaki hiç kimsenin gülümsemiyor oluşuydu.

Michael'ın suratındaki zoraki gülüş kayboldu ve bir anda yüzünde tuhaf bir ifade oluşuverdi. Yüzündeki yakışıklılık daha güzel bir hal almıştı fakat bu fazla uzun sürmedi. Kendini toparlamasıyla birlikte, o güzel hal solup gitti.

"Kartın üzerindekileri yazarken gayet ciddiydim," dedi aheste aheste. Yanımızda duran ofisin kapalı kapısına bakarak ekledi: "Yerinde olsam, oraya gitmezdim."

O an anladım ki, Michael daha önce şu an benim içinde bulunduğum duruma benzer bir durumda bulmuştu kendini ve o kapıyı açmak zorunda kalmıştı. Son uyarısı ne kadar samimi gelse de, ben de onun zamanında yaptığı şeyi yaptım ve kapıyı açtım.

"Bayan Hobbes, lütfen içeri gelin."

Son kez Michael'a baktıktan sonra odaya girdim.

"*Au revoir**," diyerek beni uğurladı ifadesiz suratlı çocuk, parmaklarını hoşça kal dermişçesine havada dans ettirerek.

Özel Ajan Tanner Briggs boğazını temizledi. Arkamdaki kapı kapandı. Bu olanın iyi ya da kötü mü olduğunu bilmiyordum, fakat burada bir FBI ajanıyla görüşmek için bulunuyordum. Yalnız başıma.

"Geldiğine çok sevindim, Cassie. Otur lütfen."

Ajan Briggs beklediğimden çok daha gençti, telefondaki sesinden onun daha yaşlı biri olabileceğini düşünüyordum. Kafamdaki çarklar daha yavaş dönmeye başlamıştı, yaşı hakkındaki yanılgım beni düşündürmüştü. Kafamdaki yaşlı adam, ciddi gözükmek için çaba harcadığında bu o kadar da önemli*

* Fransızca, *Güle güle*

değildir, fakat yirmi dokuz yaşında genç biri aynı şeyi yaptığında ciddiye alınmak ister.

Arada büyük bir fark vardı.

İtaatkâr bir şekilde, oturdum. Bir süre sonra, Ajan Briggs oturduğu sandalyesinden öne doğru eğildi. Aramızdaki masa, gayet temiz bir masaydı, fakat üzerinde birkaç düzine kâğıt ve birinin kapağı kayıp gibi duran iki dolma kalem bulunuyordu.

Bu onun tertipli biri olmadığını gösteriyordu ve bu durum tuhaf bir şekilde beni rahatlattı. Hırslı biriydi fakat katı biri gibi durmuyordu.

"Tamamladın mı?" diye sordu. Sesi sertlikten uzaktı. Eğer sesinin tınısını tanımlamam gerekirse, seçeceğim sıfat "meraklı" olurdu.

"Neyi tamamladım mı?" diye sordum.

"Beni analiz etmeyi," dedi. "Sadece iki saattir bu ofisteyim ve burada neyin dikkatini çekeceğini tahmin bile edemiyorum ama eminim ki çekecek bir şeyler vardır. Doğuştan yeteneklilerin dikkatini çekecek bir şey her zaman vardır."

Doğuştan yetenekliler. Bunu söylerken sanki ne demek istediğini sormamı bekler gibiydi. Fakat ben bir şey demedim. Ona ne kadar az verirsem, o bana o kadar çok gösterecekti.

"İnsanları okumakta çok iyisin, ufak detaylardan kolaylıkla büyük resmi çıkarabiliyorsun; kim olduklarını, ne istediklerini, nasıl hareket ettiklerini..." Daha sonra gülümseyerek, ekledi: "Yumurtalarını hangi şekilde yemeyi tercih ettiklerini."

"Beni buraya insanların yumurtalarını hangi şekilde yemeyi sevdiğini tahmin etmem için mi çağırdın?" diye sordum, sesimdeki kuşkuculuğu gizleyemiyordum.

Parmaklarını masanın üzerinde gezdirdi. "Seni buraya çağırdım, çünkü sen çoğu insanın hayatlarını adayarak öğrenmeye çalıştığı bir özelliğe doğuştan sahipsin."

Kullandığı *çoğu insan* tanımına kendini de dahil ediyor muydu acaba diye düşündüm.

Devam eden sessizliğimi bir soruyla böldü. "Şimdi sen bana insanları okuyamadığını mı söylüyorsun? Mesela şu an bir şey oynamak istesem, bunun basketbol mu yoksa golf mü olacağını bana söyleyemez misin?"

Basketbol. Fakat insanların bu sorunun cevabının golf olduğunu düşünmesini isterdi.

"Bana bu şeyleri nasıl anladığını veya insanları nasıl çözdüğünü anlatmayı deneyebilirsin, Cassie, fakat senin ve diğer insanların arasındaki fark şu ki sen bana; benim nasıl patronumla buluşmaktansa, basketbol sahasında burnumun kanamasını tercih edeceğimi anlattığında, bunun için düşüncelerinin başladığı yere geri dönmen gerek. Bunu düşünmeni gerektirecek hangi kanıtlar biriktirdiğini ve bunların kafanda nasıl mantıklı bir hale geldiğini çözmelisin, çünkü senin yaptığın şey bu. Üzerine kafa bile yormadan yapıyorsun bunu, ne benim ne de benim ekibimin yapabileceği bir şey değil senin yaptığın. Eminim ki denesen bile kendini bunu yapmaktan alıkoyamazsın."

Bu konuyu daha önce annemle bile konuşmamıştım, oysaki annem bendeki bu yeteneğin öğretilebilecek olan kısımlarını bana öğreten kişiydi. İyi ya da kötü, insanlar insandı işte, çoğu günler, onlar çözmem gereken bulmacalardı benim için. Kolay bulmacalar, zor bulmacalar, çapraz bulmacalar, yapbozlar ve sudoku. Her zaman ulaşabileceğim bir cevap vardı ve kendimi bu cevapları aramaktan hiçbir zaman alıkoyamadım.

"Bütün bunları nasıl bilebiliyorsun?" diye sordum karşımdaki adama. "Bütün bunlar doğru diyelim, diyelim ki insanlar üzerine hissiyatım kuvvetli, sen neden bununla ilgilisin?"

Öne eğildi. "Çünkü bilmek benim işim. Çünkü FBI'a senin gibi doğuştan yeteneklileri aramasını söyleyen kişi benim."

"Benden ne istiyorsun?"

Sandalyesine geri yaslandı. "Senden ne istememi beklerdin, Cassie?"

Ağzım kuruyuverdi. "Henüz on yedi yaşındayım."

"Senin gibi doğuştan yetenekliler, yeteneklerinin doruğuna senin yaşlarında ulaşırlar. Örgün eğitim, üniversite veya benzer bir etki alanı, şu an sahip olduğun muazzam saf potansiyeli kötü etkileyebilir." Muntazam bir hareketle, iki elini birleştirerek konuşmaya devam etti. "Yeteneklerinin iyi ellerde olduğunu bilmek istiyorum, bu yeteneğini daha muazzam bir şeye, sana bahşedilen bu hediyeyi tüm insanlığın iyiliği için kullandığın bir araca dönüştürdüğünü görmek istiyorum."

Bir yanım onun bu isteğine delicesine gülmek istiyordu, bu odadan çıkmak ve bütün bu olanları sanki yaşanmamışçasına unutmak, fakat diğer yanım bunun uzun zamandan beri beklediğim bir şey olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bu beklediğimden daha fazlasıydı.

"Bu konuyu düşünmek için istediğin kadar zamana sahipsin, Cassie fakat şunu bilmelisin ki sana önerdiğim bu teklif hayatında sadece bir kez eline geçebilecek bir fırsat. Eşsiz bir programa sahibiz ve senin gibi doğuştan yeteneklileri potansiyellerine ulaştırabildiğimiz, olağanüstü insanlara dönüştürebildiğimiz bir geçmişe sahibiz."

"Benim gibi," diye tekrarlardım, aklımdaki düşünceler durmak bilmiyordu. "Ve Michael gibi."

Acaba o da benim gibi olabilir miydi? Ofise doğru beraber yürüdüğümüz iki dakikalık süreçte, Michael kafamdan geçen her şeyi buradaki tüm insanlardan daha iyi anlayabiliyordu.

"Senin gibi insanlar. Ve Michael gibi..." Konuştukça, yüzü daha neşeli bir hal alıyordu. O ciddi gözükmeye çalışan FBI ajanı görüntüsü kaybolmuştu. Bu kişisel bir şeydi. Bu program onun gerçekten inandığı bir şeydi.

Ve kanıtlaması gereken bir şeylerin olduğu da kesindi.

"Bu *programa* dahil olmam hayatımda ne gibi değişikliklere yol açabilir?" diye sordum, vereceği cevabı merakla bekleyerek. Yüz hatlarındaki o büyük coşku, bir anda çok daha yoğun bir şeye dönüştü. Gözlerini gözlerime dikti.

"Washington'a taşınma fikri sende nasıl bir hissiyat yaratıyor?"

4

Washington'a taşınma fikri bende nasıl bir hissiyat yaratıyordu?

"Daha on yedi yaşındayım," diye tekrar vurguladım. "Washington'a taşınma fikri acaba yasal vasilerim üzerinde nasıl bir hissiyat yaratır? Sanırım sorulması gereken soru buydu."

"Reşit olmadan ekibime kattığım ilk kişi sen değilsin, Cassie. Bu çözebileceğimiz bir problem."

Büyükannem ile tanışmadığı o kadar belliydi ki...

"Beş yıl önce, Cassandra Hobbes'un velayeti biyolojik babası olan, Amerikan Hava Kuvvetleri'nde görevli Vincent Battaglia'ya verildi," dedi ve duraksadı Ajan Briggs.

"Senin onun hayatına dahil olmandan on dört ay sonra, baban yurtdışındaki bir göreve tayin edildi. Sen burada, büyükannenle beraber kalmayı tercih ettin."

Agent Briggs'in bu bilgiyi nasıl elde ettiğini sormadım. O bir FBI ajanıydı ve büyük ihtimalle kullandığım diş fırçasının rengini bile biliyordu.

"Demek istediğim şu ki Cassie, velayetin hâlâ babanda ve sen benim ekibime katılmak istiyorsan, benim bir şekilde bu konuyu halledebileceğime olan güvencim tam..." diyerek yine duraksadı Ajan Briggs. "Dışımızdaki dünya bize karşı ne kadar endişeli bir tavır almış olsa da, özel bir programa sahibiz. Seçici, çok önemli insanların onayını almış bir program. Babanın askeri kariyeri yüzünden seninle zaman geçirememesi ve senin toplumdan izole bir şekilde yaşayışın onu endişelendiriyor. Bu yüzden, bu konuyu onunla konuşmak için bundan daha iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum."

Ona babamın endişeli oluşu hakkında nasıl bu kadar kararlı olabileceğini soracaktım ki, Briggs elini havaya kaldırıp konuşmamı duraksattı.

"Takdir edersin ki, işlerin bu hale geleceği noktaya gözüm kapalı gelemezdim, Cassie. Sen sistemimizde bize katılması muhtemel bir aday olarak ortaya çıktıktan sonra, ben de senin hakkında incelemeye koyuldum."

"Ortaya çıkmak?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. "Nasıl oldu bu?"

"Bilmiyorum. Seni tespit eden ben değildim... Zaten eğer sen teklifimle ilgili değilsen, bunların hepsi önemsiz bir detay olarak kalacak. O yüzden bana söyle, ilgili misin yoksa değil misin? Ona göre Denver'ı bu gece terk edeceğim."

Bunu yapamazdım... Ama Ajan Briggs muhtemelen daha soruyu sormadan önce de bunu biliyordu.

Ucu açık olan dolma kalemi eline aldı ve masanın üzerindeki kâğıtlardan birinin köşesine birkaç not yazdı. "Eğer sorun varsa, Michael'a sorabilirsin. Onun şu zamana kadar program hakkında edindiği tecrübelerini sana büyük bir dürüstlükle aktaracağına olan inancım tam." Briggs bunları söylerken, bıktığını belli eden gözlerini öylesine sıradan bir biçimde devirdi ki, az daha onun bir ajan olduğunu unutacaktım. "Ve eğer hâlâ benden cevabını beklediğin bir sorun varsa..."

Olduğu yerde durdu ve bekledi. Yemi yuttum ve ona bana detaylardan bahsetmesini söyledim. On beş dakika geçtikten sonra, başım dönmeye başlamıştı. Program -üzerinde konuştuğumuz şeyi ısrarlı bir şekilde, durmaksızın böyle tanımlıyordu- daha olgunlaşmamıştı, hâlâ daha deneme aşamasındaydı. İki aşamada ilerleyecekti; ilk aşama, biz seçilmiş olanları eğitmek ve bize yeteneklerimizi nasıl kullanacağımızı öğretmek üzerineydi, ikinci aşama ise bu yeteneklerimizi FBI'a yardım etmek amacıyla çeşitli alanlarda kullanmamızdı. Programı istediğim zaman terk edebilecektim, ayrılmam takdirinde benden istenilen tek şey, içinde bulunduğum olayları kimseye anlatmayacağıma dair beyanda bulanacağım bir gizlilik sözleşmesini imzalamamdı.

"Sormadığın tek bir soru kaldı Cassie," dedi, Ajan Briggs ellerini önünde birleştirerek ve bekledi. "O yüzden bu soruyu senin için ben cevaplayacağım. Elimde yeni bir bilgi olmamasına rağmen şunu söyleyebilirim ki, senin başına gelenlerden dolayı, bu olaya dahil olmak için çoğumuzdan daha fazla sebebin var."

"Peki, başıma gelen şey nedir?" diye sordum, annemden bahsedecek olma olasılığı boğazımı düğümlüyordu.

"Bana eğitim vereceğinizi, karşılığında da birtakım olaylarda bana danışacağınızı söylediniz. Bu olaylar neyle alakalı? Eğitimim neyle alakalı olacak?"

Duraksadı, fakat bu duraksaması benim verdiğim tepkiyi değerlendirmesi için mi yoksa vereceği cevabı daha iyi vurgulamak istediğinden miydi, emin olamadım.

"Eski dosyalar üzerinde çalışıyor olacaksın. Büronun bir sonuca ulaşamayıp kapatamadığı dosyalar."

Annemi düşündüm... Aynanın üzerindeki kan lekesini, polis sirenlerini ve eskiden bir umut çalar diye beklediğimden, yanımdan ayırmayıp elimde uyuyakaldığım telefonu. Nefes alışımı normal haline geri getirmek ve gözlerimi kapayıp annemin o haylaz, gülümseyen yüzünü aklıma getirmemek için kendimi zorlamam gerekti.

"Ne tür eski dosyalar?" diye sordum, sesim boğazımı tırmalarken. Dudaklarım kurudu; gözlerim yaşardı.

Ajan Briggs yüzümdeki duygu dolu ifadeyi görmezden gelecek kadar inceydi.

"Hangi konuda uzman olduğuna göre atanacağın görevler değişir. Mesela, Michael'ın uzmanlığı duyguları okumak üzerine, bu yüzden o sorgulama ve tanık ifadelerinin kayıtlı olduğu kasetlerle harcıyor zamanının çoğunu. Geçmişinden dolayı, onun ileride beyaz yakalı suç birimimizin bir parçası olabileceğine dair pek umudum yok, fakat onun yeteneklerine sahip biri bize her soruşturmada yardımcı olabilir. Programa dahil diğer üyelerimizden birini ise ayaklı ansiklopedi olarak tanımlayabilirim, baktığı her yerde bir olay örgüsü ve olasılık görür. Onu suç mahalli analizlerinde kullanıyoruz."

"Ya ben?" diye sordum

Bir süre sessiz kalıp durumu değerlendirdi. Masasındaki kâğıtlara baktım ve acaba içlerinde benimle alakalı bir şey var mıdır diye düşündüm.

"Doğuştan bir profil çıkarma uzmanısın," diye buyurdu sonunda. "Failin davranış biçimini inceleyip, onun kişiliği hakkında çıkarımlarda bulunabilir ya da failin gelecekteki hareketlerinin nasıl olacağını tahmin edebilirsin. Bu birbiriyle alakalı fakat failin belli olmadığı suçlarda bize çok yardımcı olacaktır."

Satır aralarını okuyabiliyordum ancak tam olarak emin olmak istedim.

"Birbiriyle alakalı suçlar?"

"Seri suçlar," dedi farklı kelimeler seçerek ve bu kelimelerin havada asılı kalmasına müsaade ederek.

"Adam kaçırmalar. Kundaklama. Tecavüz..." dedikten sonra duraksadı ve ben ağzından çıkacak olan ilk kelimenin daha o söylemeden ne olacağını biliyordum. "Ve cinayet."

Son yarım saattir ağzında gevelediği gerçek, bir anda tüm berraklığıyla ortaya çıkmıştı. O ve ekibi, yani bu program bana sadece yeteneklerimi nasıl kullanabileceğimi öğretmek istemiyordu. Yeteneklerimi katilleri yakalamak için kullanmak istiyorlardı.

Seri katilleri.

SEN

Onun vücuduna baktığında içindeki kızgınlığı dizginleyemiyorsun. Öfke. Bu çok görkemli bir şey olmalı. Karar vermelisin. Onun can çekiştiğini hissetmelisin. Ve o seni telaşlandırmalı.

Henüz o ölü biri olmamalı ama öyle.

Onun şu an mükemmel biri olması gerek fakat değil.

Zamanında çığlığı yeterince kuvvetli değildi, sonrasındaysa olması gerekenden daha yüksekti ve sana bazı isimlerle seslendi. Eskiden onun seni çağırdığı isimlerle. Ve bu seni öfkelendirdi.

Her şey bir anda oldu, çok zamansız ve bu senin suçun değil, kahretsin. Bu o kadının suçu. Seni öfkelendiren o kadından başkası değildi. Her şeyi o berbat etti.

Bundan çok daha iyi birisin. Olması gereken, senin onun bedenine bakıp gücü, telaşı hissetmen. Onun bir sanat eseri olması gerekiyordu.

Ama değil.

Bıçağı onun karnına defalarca sokup çıkardığında, gözlerin bir şey görmüyordu. O kusursuz değil. Güzel değil. O kadın hiçbir şey.

Sen hiçbir şeysin.

Fakat bu yakında değişecek.

5

Ajan Briggs'in babamla konuşmasına izin verdim. Bir haftadan az bir süre içinde -nasıl olduğunu anlamadan- Briggs'in gerekli olan izni aldığına dair bir telefon almıştım bile. Evraklarım işleme koyulmuştu. O gece, lokantadaki işimi bıraktım. Bir duş aldıktan sonra, pijamalarımı giydim ve Üçüncü Dünya Savaşı'na hazırlanmaya başladım.

Bunu yapacağımı neredeyse Ajan Briggs'le konuşmaya başladığım ilk andan beri biliyordum. Büyükannemi gerçekten önemsiyordum. Gerçekten. Onun ve ailenin geri kalanının bana sevildiğimi hissettirmek için ne kadar uğraştığını biliyordum, onlara karşı nasıl olursam olayım veya içimde onlara annemi hatırlatan özelliklerim ne kadar fazla olursa olsun, bu onları hiçbir zaman gayretlerinden alıkoymadı. Ama ben hiçbir zaman kendimi buraya ait hissetmedim. İçimdeki bir parça hiçbir zaman o lanetli tiyatroyu terk edemedi; ışıkları, kalabalığı, kanı. Belki de hiç edemeyecektim fakat Ajan Briggs bunu denemem için bana bir fırsat tanıdı.

Annemin davasını belki de hiçbir zaman çözemeyeceğim fakat bu program beni katilleri yakalayan birine dönüştürebilir ve böylece belki de başka bir hayattaki, başka bir anneden olan başka bir küçük kız, benim gördüklerimi görmek zorunda kalmaz.

Programa dahil olmam gerçekten korkunç ve tehlikeli, belki de ailemin sahip olmamı beklediği en son yaşayış şekli ama ben hayatım boyunca bu programa katılmayı istediğim kadar hiçbir şeyi istemedim.

Parmaklarımla saçlarımı taradım. Islaklardı, bu yüzden kumraldansa daha çok, koyu bir kahverengi tonlarında görünüyorlardı. Duştaki buhar yanaklarıma al bir renk katmıştı. Buraya, ailesine ait olabilecek bir kız gibi görünüyordum.

Saçlarım ıslak olduğunda anneme o kadar da çok benzemiyordum.

"Korkak tavuk." Aynadan yansımama ettiğim hakaretlerin seviyesini arttırdıktan sonra aynanın karşısından çekildim. Saçlarım kuruyana kadar aynanın önünde bekleyebilirdim -aslına bakarsanız, saçlarım beyazlaşıncaya kadar da bekleyebilirdim- fakat bu yapmak üzere olduğum konuşmayı hiçbir şekilde kolaylaştırmayacaktı.

Alt katta, bir televizyon koltuğuna yaslanmış olan büyükannem, okuma gözlüğü burnunun üst kısmına düşmüş bir şekilde, kucağında açık duran kalın bir aşk romanını okuyordu. Odaya girer girmez bana bir bakış fırlattı, bakışları bir kartalınki kadar keskindi.

"Bugün yatma konusunda erkencisin," dedi, sesinde şüpheye dair en ufak bir tını yoktu. Büyükannem başarılı bir şekilde sekiz çocuğunu yetiştirebilmiş bir kadındı. Eğer sorun çıkaran

tipte biri olsaydım, bu büyükannemin yabancı olmadığı, daha önce tecrübe edip uğraşmak zorunda kaldığı bir durum olurdu.

"Bugün işi bıraktım," dedim ve daha sonra onun gözlerinde çakan kıvılcımları gördüğümde seçtiğim kelimelerin bu konuşmaya başlamak için doğru kelimeler olmadığını anladım. "Bana yeni bir iş bulmana da gerek yok," diye ekledim hızlıca.

Hoşnutsuzluğunu belli edecek şekilde homurdandı. "Tabii yok. Sen özgür birisin. Büyükannenden gelecek olan hiçbir yardıma ihtiyacın yok. O senin için endişeleniyor mu diye düşünmüyorsun bile."

Şu ana kadar her şey yolunda gidiyor gibiydi.

"Endişelenmeni istemiyorum," dedim, "Ayrıca yeni bir işim var. Yani onun gibi bir şey."

Büyükannemin yapacağım işi bilmemesi gerektiği kararını çoktan almıştım. Ya da neden yapacağımı bilmemesi gerektiğini. Bu yüzden Ajan Briggs'in bana işi gizlemem için verdiği uydurma hikâyeyi kullandım. "Bir okul var," dedim. "Özel bir program. Okulun müdürü geçen hafta beni görmeye geldi."

Büyükannem burnundan soluyordu.

"Babamla da konuştu."

"Bu programın müdürü babanla mı konuştu?" diye tekrarladı büyükannem. "Peki baban, bu bana kendini tanıtmaktan aciz olan adama ne söyledi?"

Açıklayabildiğim kadarıyla açıkladım. Ona bana Ajan Briggs'in verdiği bir kitapçığı uzattım. Tabii ki bu içinde suçlu profili çıkarma, seri katiller ya da FBI'dan bahsetmeyen bir kitapçıktı.

"Sadece ufak bir program," dedim. "Bir çeşit grubun olacağı bir evde."

"Ve baban, sana gidebileceğini mi söyledi?" Bunu sorarken gözleri kitapçığın kapağının üzerindeki gülen çocuklara kaydı, onlara sanki değerli torununu yoldan çıkaran insanlarmış gibi bakıyordu.

"Çoktan belgeleri imzaladı bile, büyükanne." Bunu söyledikten sonra, yeleğimin önünde topladığım ellerime baktım. "Gitmem lazım."

İlk önce sessizlik hâkimdi. Bu sessizliği felaketin habercisi olan derin bir nefes alış takip etti. Ve en sonunda kıyamet koptu.

İtalyanca konuşamıyordum fakat yaptığı mimiklerden ve kelimelerin ağzından çıkış şekline baktığımda, söylediklerinin ne anlama geldiğini az çok tahmin edebiliyordum.

Büyükannesinin biricik torunu, onun cesedini çiğneyerek, devlet sponsorluğunda olan bir programa katılmak için ülkenin bambaşka bir ucuna gidecekti.

***

Hiç kimse babamın ailesinin yaptığı gibi bir müdahale toplantısı düzenleyemez. Bağrış, çağrış, ağlama ve bir de yemek eksik olmaz bu toplantılarda. Çokça yemek. Aynı zamanda tehdit edildim ve güzel dileklerde bulunuldum, korkutuldum ve bağırlarına basıldım. Babamın ailesiyle tanıştığım ilk günden itibaren ilk defa tepkilerimi onların hoşuna gidecek şekilde vermedim, onlara istediklerini veremedim. Artık numara yapamazdım. Ortamdaki gürültü gittikçe artıyordu ve ben de kendimi bu gürültüye teslim edip bir an önce bitmesini bekledim. Eninde sonunda, hiçbir şey söylemediğimi fark edeceklerdi.

"Cassie, bebeğim, burada mutlu değil misin?" diye sordu halalarımdan biri. Masadaki diğer herkes bir anda sessizleşti.

"Şey..." Bundan başka bir şey diyemiyordum. Yüzlerine gelen farkındalığı sezebiliyordum. "Konu mutlu olup olmamam değil," diye araya sıkıştırıverdim. "Sadece şey..."

İlk kez, söyleyemediğim şeyi anlayabildiklerini fark ettim. Varlığımdan haberleri olduğundan itibaren, ben onlar için ailenin bir parçasıydım. Ama onlar benim kendimi her zaman bir yabancı olarak hissettiğimi ve belki de hep hissedeceğimi anlayamamışlardı.

"Bunu yapmam lazım," dedim, cılız bir sesle. "Bunu annem için yapmam lazım."

Bu onlara sunabileceğim gerçeğe en yakın şeydi.

"Annenin bunu yapmanı isteyeceğini nereden çıkardın?" diye sordu büyükannem. "Annen, herkesin varlığından bihaber olduğu ülkenin bir ucuna; aileni, her zaman yanında olan sevdiklerini bırakıp yalnız başına gitmeni ister miydi?"

Öylesine sorulmuş bir soruydu fakat ben cevap verdim; sert ve kararlı bir biçimde.

"Evet." Bir tartışma çıkmasını bekliyordum ama çıkmadı. "Bunu sevmeyeceğinizi biliyordum ve umarım bu yüzden benden nefret etmezsiniz... Benim bunu yapmam lazım." Ayağa kalktım. Uzun ve düz saçlarımla, masadakilerden hiçbirine değil de sadece anneme benziyordum.

"Sabah buradan ayrılacağım. Noel için geri dönmeyi çok isterim ama beni burada istemezseniz de bunu anlarım."

Büyükannem yaşının çok gerisinde bir çabuklukla bir anda yanımda bitiverdi. Parmağını göğsüme doğru bastırdı ve burada her zaman yerim olduğunu söylediğini varsaydığım İtalyanca bir şeyler söylemeye başladı.

Ve daha sonra, eğer Noel zamanı buraya gelmezsem beni öldüreceğini söyledi.

6

O gün programa katılmak için evden ayrıldım. Beni almaya gelen kişiyse Michael'dı. Kaldırım kenarına arabasını park edip bir müddet bekledi.

"Bu iş hiç hoşuma gitmiyor," diye belki bin kere söylendi büyükannem.

"Biliyorum," diyerek yanağına bir öpücük kondurdum, o da başımı ellerinin arasına aldı.

"Kendine iyi bak," dedi kızgın bir şekilde, "Dikkatli ol. Baban..." diye ekledi. "Onu öldüreceğim."

Başımı çevirip arkama baktım ve orada Michael'ı siyah, parıltılı bir Porsche ile beklerken gördüm. Mesafenin uzaklığından yüzündeki ifadeyi kestiremiyordum fakat içimde onun aynı problemi yaşamadığına dair bir his vardı.

"Dikkatli olacağım," dedim büyükanneme, daha sonra, gözlerini büyük bir dikkatle bana doğru sabitleyen çocuğa arkamı döndüm. "Söz veriyorum."

"Eh..." dedi rahatlarcasına. "Zaten ne kadar belaya bulaşabilirsin ki? Alt tarafı bir okulda birkaç öğrenciyle beraber olacaksın."

Suç mahalli incelemesi, tanık ifadeleri ve seri katilleri yakalamak üzerine eğitim alacak birkaç öğrenci. Ne gibi bir belaya bulaşabilirdik ki?

Daha fazla bir şey söylemeden, bavulumu arabaya doğru sürmeye başladım. Büyükannem beni takip etmeye devam etti, bu sırada Michael bagajın kapısını açıyordu ama bavuluma yardım etmek için hiçbir gayret göstermedi. Bu, büyükannemin ona hor gözlerle bakmasına neden oldu.

"Orada öylece dikilecek misin?" diye sordu.

Dudaklarını büzerek, Michael elimdeki bavulu aldı ve isteksizce bagajın içine koydu.

Daha sonra bana doğru eğilip kişisel alanıma iyice yaklaştı ve kulağıma bir şeyler fısıldadı. "Ben de seni ağır yükleri taşıyabilecek bir kız sanmıştım."

Büyükannem ilk önce bana, daha sonra Michael'a bir bakış attı. Aramızdaki mesafenin ne denli birbirine yakın olduğunu merak etmişti. Sonraysa yine burnundan soluyarak konuşmaya başladı.

"Eğer onun başına bir şey gelirse," diye başladı ve tehdidine devam etti, "Bu aile, bir cesetten nasıl kurtulmak gerektiğini iyi bilir."

O an utancımdan ellerimle yüzümü örtmek istedim fakat bunun yerine, hoşça kal dedim ve arabaya bindim. Michael da beni takip etti.

"Az önce yaşanan şey için özür dilerim," dedim.

Tek kaşını kaldırarak, "Ettiği ölüm tehdidini mi, yoksa biz konuşurken senin üzerine takmaya çalıştığı hayali bekâret kemerini mi kastediyorsun?"

"Kapa çeneni."

"Ah, hadi ama Cassie. Seni önemseyen bir ailenin oluşu hoş bir şey."

Belki de gerçekten bunun hoş bir şey olduğunu düşünüyordu ya da bunu sadece bir şey söylemiş olmak için söyledi. "Ailem hakkında konuşmak istemiyorum."

Michael daha sonra kararlı bir biçimde pis pis sırıttı. "Biliyorum."

O an aklıma Ajan Briggs'in bana Michael'ın yetenekleri hakkında söyledikleri geldi.

"Sen duyguları okuyabiliyorsun," dedim.

"Yüzünün herhangi bir hareketini, mimiklerini, tutunduğun tutumu ve buna benzer şeyleri," diye ekledi. Mesela sen gergin olduğunda dudağın iç kısmını ısırıyorsun. Bir yere bakmamaya kendini zorladığındaysa sağ gözünün kenarı seğiriyor."

Bunları, gözlerini yoldan ayırıp bana bakma ihtiyacı bile duymadan söyleyebildi. Kafamı hız göstergesine çevirdiğimdeyse, aslında olması gerekenden çok daha hızlı gittiğimizi fark ettim.

"Polis çevirsin mi istiyorsun?"

Omzunu silkti.

"Profilci olan sensin," dedi. "İstiyor muyum, sen söyle."

Arabanın hızını birazcık düşürdü.

"Profilcilerin yaptığı şey bu, öyle değil mi? İnsanların nasıl giyindiğine, nasıl konuştuğuna, onların hakkındaki en ufak de-

taylara kadar bakıyorsun ve onları kendi oluşturduğun kalıplar içerisine koyuyorsun. Nasıl biriyle uğraştığını fark ediyorsun ve daha sonra kendini, bizim tam olarak neyi istediğimizi bildiğine ikna ediyorsun."

Pekâlâ, geçmişte başka bir profil uzmanıyla yaşadığı -pek de iyi olmayan- bir tecrübesi vardı. Bu yüzden üzerinde yeteneklerimi kullanıp onun nasıl biri olduğunu anlamakta zorlanmam bir kazadan ibaret değildi. Bana sürekli bir şeyleri tahmin ettirmekten *zevk alıyordu.*

"Seni ne zaman görsem farklı kıyafet giyiyor oluyorsun," dedim. "Duruşun, konuşman farklı. Asla kendin hakkında konuşmuyorsun."

"Belki de uzun, karanlık ve gizemli olmayı seviyorumdur," diye cevap verdi, bunu söylerken öylesine ani bir dönüş yaptı ki nefesim kesildi.

"O kadar da uzun değilsin," diye takıldım. O da güldü.

"Seni sinir ediyorum," dedi, kaşlarını oynatarak. "Ama aynı zamanda, sende merak uyandırıyorum."

"Şunu yapmayı bırakır mısın?" Mikroskobun altında olup incelenmenin ne kadar gıcık edici bir şey olabileceğini şu zamana kadar hiç fark etmemiştim.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," dedi Michael. "Eğer sen benim profilimi çıkarmaya çalışmayı bırakırsan, ben de senin duygularını okumayı bırakacağım."

Kafamda biriktirdiğim birçok soru vardı: nasıl büyüdüğüyle, yeteneğiyle ya da neden beni görüşmeye gitmemem gerektiği konusunda uyardığıyla alakalı fakat duygularımın yoğun bir şe-

kilde okunmasındansa, cevaplarımı normal bir şekilde almayı tercih ederdim.

"Tamam," dedim. "Anlaştık."

Gülümsedi. "Mükemmel. Şimdi, son iki günümü kafanın içindekileri öğrenmek için harcadığımdan, bir iyi niyet göstergesi olarak, sana kendi kafamın içindekileri görmeyi denemen için üç tane soru hakkı tanıyacağım."

İçimdeki bulmaca aşığı ona etrafta kimse yokken nasıl kıyafetler giymekten hoşlandığını, kaç kardeşi olduğunu ve ebeveynlerinden hangisinin onu dünyaya karşı böylesine öfkeli bir çocuğa çevirdiğini sormamı söylüyordu.

Fakat bunları yapmadım.

Bu kadar hızlı araba kullanabilen biri, birkaç tane beyaz yalan söylemekten çekinmeyecekti. Eğer ona bilmek istediğim şeyleri sorsaydım, alacağım tek şey karmaşık cevaplar olacaktı. O yüzden ona dürüstçe cevap vereceğinden emin olduğum tek soruyu sordum.

"Neden bir Porsche?"

Michael, odağını bana çevirecek kadar uzun bir süre gözlerini yoldan ayırdı ve o anda onu şaşırttığımın farkına vardım.

"Porsche?" diye tekrarladı.

Başımla onayladım. "Eminim ki bu sıradan bir FBI prosedürü değil."

Dudaklarını yukarı doğru büzdü ve ilk defa suratında bir şeyleri gizlemeye çalışan, karanlık bir ifade yoktu.

"Porsche bir hediyeydi," dedi. "Önceki hayatımdan kalan bir hediye. Bu arabayı elimde tutmak, ekibine katılmak için Briggs'e sunduğum birkaç şarttan biriydi."

"Niye elinde tutman için izin vermesi gerekti ki?" diye sordum, ikinci soru hakkımı kaybettiğimin farkına geç vararak.

"Vergi kaçakçılığı suçundan dolayı," diye cevapladı. "Benim değil, babamın."

Sesindeki gerginlikten anladığım kadarıyla arabasını kaybetmek istememesi, muhtemelen Michael'ın programa katılmasını sağlayan tek şey değildi. Belki de devletten, babasının işlediği suçları görmezden gelmesini istemişti ya da babası dokunulmazlık karşılığında onu satmıştı. Emin olamıyordum.

Sormadım da.

Bunun yerine sorun çıkarmayacak bir şey sormak istedim. "Program neye benziyor?

"Sadece birkaç aydır programa dahilim," dedi Michael. "Briggs seni de dahil etmem için özellikle beni görevlendirdi. Hal ve hareketlerimin usturuplu oluşundan sanırım..."

Pek inandırıcı gelmedi.

Michael da bunu yutmadığımın farkına varmış gibiydi. "Ayrıca muhtemelen Briggs, senin duygularını okuyabilecek ve gizli kalması gereken davalarda sorun çıkarma potansiyeli olan biri olup olmadığını anlayabilecek birine ihtiyaç duydu."

"Testi geçtim mi?" diye sordum, alaycı bir tonla.

"Ah, şey..." geveliyordu Michael. "Bu sorduğun dördüncü soru."

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir anda, direksiyonu sola çevirerek bir u dönüşü yaptı ve bunu daha sonra hızlıca yaptığı bir sağa dönüş takip etti. Birkaç saniye sonra, kendimizi bir çeşit uçak hangarına benzeyen bir park alanında bulduk.

"Nedir bu?" diye şaşkınla sordum, önümüzde duran eski püskü fakat devasa büyüklükteki metal yığınına bakarken gözlerim yuvalarından fırlayacak sandım.

"Şu mu?" diye tekrarladı. "O bir jet."

"Bırak tahmin edeyim," dedim, şakayla karışık. "Programa dahil olmak için sunduğun şartlardan biri de özel jetini elinde tutmak mıydı?"

Kahkaha attı, Michael. "Maalesef, jet FBI ait. Briggs, kirli işlerini yaptırmak istediği genç ve savunmasız insanları kendine bağlamaktan arda kalan zamanında, ülke çapında güvenlik güçleriyle beraber çalışan özel bir ekibe dahil. Jet ise seyahat zamanını yarıya indirdiğinden dolayı işimize çok yarayan bir şey."

"Cassie." Arabadan dışarıya adımımı attığım gibi, Ajan Briggs bana ismimle hitap ederek beni karşıladı.

Daha sonra Michael bir düğmeye basarak bagajın kapağını açtı. Ben de bavulumu almak için bagaja yöneldim, bu sırada Michael büyükannemi taklit edercesine Briggs'e dönerek "Orada öylece dikilmeye devam mı edeceksin?" diye sordu.

Briggs bavulumu taşımak için yardım etmeye geldiğinde Michael durumdan baya hoşnut gözüküyordu. "Çok eğlenceliymiş," diye kulağıma fısıldadı. "Ayrıca biraz da küçük düşürücü."

Michael'ın, Briggs'in değil de benim hal ve hareketlerimi izlediğini fark etmem biraz zamanımı aldı.

"Eğer sen benim profilimi çıkarmaya çalışmayı bırakırsan, ben de senin duygularını okumayı bırakacağım."

Yalancı.

Michael, başka bir şey söylemeden jete atladı. Ben jetin içine girdiğimde, o çoktan en arkalardan bir yer bulup yerleşmişti. Beni gördükten sonra davet eder gibi bir hareket yapmasına rağmen, gözlerinden ondan uzak durmamı istediğini anlayabiliyordum.

Gözlerimi ondan ayırdıktan sonra, onun bir sıra önündeki, jetin kokpitine doğru bakan bir koltuğa yerleştim. Böylelikle, sadece kafamın arka kısmını görebildiğinde duygularımı okuma konusunda ne kadar iyi onu görebilecektik.

"Sana bir şey diyeceğim," diye fısıldadı Michael, sesinin seviyesi benim duyabileceğim fakat Briggs'in farkına varamayacağı bir düzeydeydi. "Eğer surat asmayı bırakırsan, sana bana sorabileceğin bir soru hakkı daha tanıyacağım, tamamen benim ikramım."

Uçağın havalanmasının ve şehrin altımızda yavaş yavaş kaybolmasının ardından, oturduğum yerden arkama doğru döndüm.

"Arabanı Denver'da mı bırakıyorsun?" diye sordum.

Öne doğru eğildi, alnı neredeyse alnıma değecek gibiydi.

"Şeytan detaylarda gizlidir, Cassie. Hiçbir zaman Porsche'tan başka bir arabam olmadığını söylemedim."

KISIM 2

ÖĞRENMEK

SEN

Hayal kırıklıklarına tutsak kalıp her gününü mutsuz geçirdiğin günler geçeli çok oldu. O günlerin her dakikası ayrı bir işkence gibiydi fakat şimdi bambaşka bir döneme girdin. Mükemmel kadını ya da hayatının kadınını arayacak lükse sahip değilsin. Seçtiğin kadının saçlarının rengi dışında, onu özel kılan hiçbir şey yok.

Onun saçlarının rengi sana başka bir kadınınkileri anımsatıyor ve bu, şu an için gayet yeterli.

Onu bir otel odasında öldürmelisin. Böylece sizin oraya girişinizi, senin oradan çıkışını kimse görmeyecektir. Onun ağzını bantlaman gerekiyor. Çığlıklarını duymanın senin için ne kadar tatmin edici bir şey olduğunu biliyorum fakat bunu hayal gücüne bırakıp, onun gözlerindeki korkunun güzelliğiyle yetinmelisin.

Hızlı olmalı, fakat çok hızlı da değil.

O artık senin.

Dümenin başındaki kişi sensin, tüm kararlar sana ait. Elmacık kemiklerinin alt kısmındaki deriyi elindeki bıçakla kesen sensin. Onun o aşırı makyajını -ve derisini- yüzünden söküp alan sensin.

İşte oldu. Böylesi çok daha iyi.

Kendini daha iyi hissediyorsun. Daha fazla kontrol sahibi. Ve biliyorsun ki fotoğraf çekmek için zamanının olmaması bir sorun değil, çünkü hiçbir zaman kanın, kafasındaki boya akıyormuşçasına saçlarından aşağıya süzüldüğünü unutmayacaksın.

Bazı günler, sanki bu yaptığını uzun zamandır yapıyormuş gibi hissediyorsun. Fakat hayır, onların kaç tane olduğu, onlara gerçek yüzünü göstermekte ne kadar becerikli olduğun ya da onların gerçek yüzlerini görmüş olman bir şeyi değiştirmeyecek, çünkü içinden bir parça hep biliyor ki;

Hiçbir zaman olması gerektiği gibi olmayacak.

Hiçbir zaman mükemmel olmayacak.

Hiçbiri ilki kadar güzel olmayacak.

7

Jetten indim, o sırada tepemizde olan güneş gözlerimi acıtıyordu. Bu sırada parlak kızıl saçlı bir kadın, uzun adımlarla uçağa doğru yürüyordu. Gri bir takım elbise giymişti ve siyah güneş gözlükleri takıyordu, yetişmesi gereken bir yer varmışçasına yürüyordu.

"İkimizin birbirini görmekten kaçındığına dair bir dedikodu duydum," diye seslendi Briggs'e. "O yüzden sizi karşılayan kişinin ben olması gerektiğini düşündüm." Bir cevap beklemeden, odağını bana çevirdi. "Ben Özel Ajan Lacey Locke, Briggs'in partneriyim ve sen de Cassandra Hobbes olmalısın."

Konuşmasını bitirdiğinde aramızdaki mesafe baya yakın bir hal almıştı. Elini bana doğru uzattı, bu sırada da ben, onun taktığı güneş gözlüklerine rağmen nasıl bu kadar muzip biri gibi görünebildiğini sorguluyordum.

Elini sıktım. "Tanıştığıma memnun oldum," dedim. "Çoğu insan bana sadece Cassie der."

"Öyleyse ben de Cassie diyeceğim," diye yanıt verdi. "Briggs'in dediğine göre öğrencilerimden biri olacaksın."

Onun öğrencilerinden biri mi?

Michael, kafamdaki boşluğu doldurma gereği hissetti. "O da bir profilci."

"Profil biliminden bahsederken bu kadar hararetli olma Michael," dedi Locke, umarsızca. "Cassie, senin alay duygusundan yoksun on yedi yaşında bir çocuk olduğunu düşünebilir."

Michael ellerinden birini kalbinin üzerine götürdü. "Yaptığınız kinaye canımı acıttı, Ajan Locke."

Kadın derin bir iç çekti.

"Erken dönmüşsün," diye araya girdi Briggs, Ajan Locke'tan bir cevap almak ister gibiydi.

"Boise'de aradığını bulamadın mı?"

Locke kısa ve öz bir cevap verdi. "Tam bir çıkmaz sokaktı."

İkisi arasında geçen üstü kapalı diyaloğun ardından, Briggs bana döndü. "Michael'ın bahsettiği gibi Ajan Locke da bir profil uzmanı. Eğitimini ondan alacaksın."

"Ne kadar şanslısın," dedi Locke, pis pis gülerek.

"Sen de..." Bunu nasıl soracağımdan emin değildim.

"Doğuştan yeteneklilerden misin?" diye sordum sonunda. "Hayır. Doğuştan yeteneğine sahip olduğum tek bir şey var ve üzgünüm ki bunun ne olduğunu sana söyleyemem, en azından sen yirmi bir yaşma basana kadar. Doğuştan yetenekli olmayabilirim, fakat ben FBI Akademisi'nde eğitim gördüm ve davranış analizi hakkında verilen tüm dersleri aldım. Yirmi dört yaşından beri ise davranış bilimi bölümünün bir parçasıyım."

Ben kaç yaşında olduğunu sormamın kabalık olup olmayacağını düşünürken, o bana fırsat vermeden merakımı giderdi.

"Yirmi dokuz," dedi. "Dert etme, alışırsın."

"Neye alışacağım?"

Tekrardan pis pis sırıttı. "İnsanların sen daha sormadan sorularına cevap vermesine."

8

Programın operasyon merkezi, küçük bir kasaba olan Quantico Virginia'da bulunan büyük bir Victoria dönemi evdi. Evin bu küçük kasabada bulunmasının nedeni Quantico'da bulunan FBI Deniz Kuvvetleri Merkezi'ndeki FBI ana üssüydü, ancak yine de ev üsse pek yakın olmadığından fazla dikkat çekmiyordu.

"Oturma odası, medya odası, kütüphane, çalışma odası," Briggs'in eve -ve bize- bakması için tuttuğu adam, Judd Hawkins isminde emekli bir deniz subayıydı. Altmışlı yaşlarda, keskin gözlü, sözünün eri bir adama benziyordu.

"Mutfak bu tarafta, odan ise ikinci katta." Judd bir an durakşayıp bana bir daha bakma ihtiyacında bulundu. "Odayı kızlardan biriyle paylaşacaksın. Umarım bu senin için bir problem değildir?"

Kafamı sallayıp olmayacağını belirttim ve o da holün sonundaki merdivenlere doğru yola koyuldu. "Canlanın, Bayan

Hobbes," diyerek beni çağırdı. Ona yetişmek için acele ettim, ne kadar yüzünde neşeye dair bir belirti olmasa da sesi gülücükler saçıyordu, onun bu halini gördükten sonra gülmemek için kendimi zor tuttum. Judd Hawkins doğrucu ve aksi biri gibi görünüyor olabilirdi fakat içimden bir ses, onun içinde insanların düşündüğünden çok daha yumuşak biri olduğunu söylüyordu.

Judd onu analiz ettiğimin farkına vardı ve daha sonra sanki beni onaylarcasına başını salladı. Tıpkı Briggs gibi, o da ufak detaylardan onun genel kişiliği hakkında çıkarımlarda bulunmama aldırmıyor gibiydi.

Bunu yaptığım için beni fena halde bozan insanlar aklıma geldiğinde, onların bu yaptığını garipsiyordum.

Michael ile göz göze gelmeyi reddettikten sonra, merdivenin kenarındaki duvara asılı bir düzine çerçevelenmiş fotoğraf olduğunu fark ettim. Bir sürü erkek fotoğrafının yanında sadece bir tane kadın fotoğrafı vardı. Çoğu yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlarının başlarında gibi duruyordu, fakat içlerinden bir ya da ikisi daha yaşlı gibiydi. Bazıları gülümserken, bazılarının suratı duvar gibiydi. Göbekli, kalın kaşlı ve saçları kelleşmiş bir adamın fotoğrafı, çapkın biri gibi duran bir adamın fotoğrafı ile yüz yıl kadar eski gibi duran siyah beyaz bir fotoğrafın arasında asılıydı. Merdivenlerin en üst kısmında, gülümseyen yaşlı bir çiftin portresi vardı.

Judd'a bakarak, duvarda fotoğrafı asılı duran insanlar acaba onun akrabaları mı diye düşündüm, belki de bu evde yaşayan başka birilerine aitlerdi.

"Onlar birer katil." Benim yaşlarımda gibi duran Asyalı bir kız aniden köşede belirdi. Bir kedi gibi hareket ediyordu ve sanki az önce bir kanarya yemiş gibi sırıtıyordu.

"Fotoğraftaki insanlar," diye açıklık getirdi, "Onlar birer seri katil." Bir yandan işaret parmağıyla kafasının arkasındaki atkuyruğuyla oynuyordu, bunu yapmasından dolayı duyduğum hoşnutsuzluktan zevk alıyor gibiydi. "Programın Dean'e neden burada olduğunu anımsatması için başvurduğu bir yol."

Dean? Dean kimdi?

"Bana kalırsa, biraz ürkütücü bir şey fakat tabii ben profilci değilim, anlayamam."

Atkuyruğunu tekrar salladı. "Fakat sen öylesin, değil mi?"

Bir adım öne attı, bu sırada gözlerim ayakkabılarına kaydı: siyah deri bir çizme, sinir bozacak derecede uzunlardı. Dar siyah bir pantolon ve boğazlı kolsuz bir süveter giyiyordu, siyah saçlarındaki geçiş renkleriyle uyumlu olsun diye süveterin rengini meneviş mavisi seçmişti.

Ben onun kıyafetlerini incelerken, aramızdaki mesafe o kadar azalmıştı ki bir an kendi saçıyla oynamaktan sıkıldığını ve benim saçıma uzanıp onu döndürmeye başlayacağını düşündüm.

"Lia," dedi Judd, istifini bozmadan, "Bu Cassie, eğer onu korkutmayı bıraktıysan, eminim ki o elindeki bavulu taşımaktan sıkıldı ve onu koyabileceği bir yer arıyor."

Lia, omzunu silkti. "Mi casa es su casa.* Senin odan şu tarafta."

"Senin" deyişi içimi rahatladı, "bizim" diyecek diye korkmuştum.

"Seninle aynı odayı paylaşmadığı için çok üzgün duruyor Lia," dedi, Michael, yüzümdeki ifadeyi bir çırpıda okuyarak. Lia onunla yüzleşmek için arkasını döndü, sıcak bir gülümsemeyle.

* İspanyolca. Benim evim, senin evin.

"Beni özledin mi?" diye sordu.

"Patimdeki bir diken gibi," diye cevapladı, Michael.

Ajan Briggs arkamızdaki merdivenlerden gelerek, boğazını temizledi. "Lia," dedi. "Seni görmek ne güzel."

Lia ona bir bakış attı. "Ajan Briggs," diye karşılık verdi: "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Ajan Locke gözlerini devirdi. "Lia'nın uzmanlık alanı aldatmaca," dedi bana. "İnsanların ne zaman yalan söylediğini anlayabilen esrarengiz bir hünere sahip. Ve," diye ekledi Ajan Locke, gözleri Lia'nın gözlerinde: "Kendisi de çok iyi bir yalancı."

Lia, Ajan Locke'ın ettiği sözlere aldırış etmiş gibi durmuyordu, "Aynı zamanda iki dil biliyorum," dedi. "Ve baya, baya esneğim."

İkinci söylediği kesinlikle Michael'ın dikkatini çekmek içindi.

"Peki," dedim, Lia'nın doğuştan yetenekli bir yalancı olduğu gerçeğini kafamda oturtmayı denerken, spor çantam hâlâ sırtımda omzumu deşmekle meşguldü, "Duvarda asılı duran fotoğraflardakiler aslında seri katil değiller mi şimdi?"

Sorumu cevaplamak yerine herkes sessiz kalmayı tercih etti. Michael sessizdi. Judd sessizdi. Ajan Locke da sessizdi fakat o biraz mahcup olmuş gibi duruyordu.

Ajan Briggs tekrardan boğazını temizledi. "Hayır," biri sonunda cevap vermişti. "O konu hakkında duydukların doğru."

Gözlerimi duvarda asılı olan yaşlı çiftin portresine çevirdim.

Gülümseyen seri katiller, yüksek topuklar giyen ve bir de yalan söylemek gibi enteresan bir yeteneği olan bir kız? Başıma ilginç şeyler gelecek gibi duruyordu.

9

Judd bana odamı gösterdikten sonra, Briggs ve Locke aramızdan ayrıldı. Bir sonraki gün eğitim için geleceklerini söylediler fakat şimdilik, benden bütün beklenen güzel bir şekilde yerleşmemdi. Oda arkadaşım -artık her kimse- daha kendini göstermemişti, o yüzden an itibarıyla oda sadece bana aitti.

Odanın içinde birbirine zıt köşelerde duran iki tane çift kişilik yatak bulunuyordu ve ayrıca arka bahçeye bakan bölmeli bir pencere vardı. Ne olduğunu görmek için, dolap kapısı olduğunu sandığım kapıyı araladım. Dolabın raflarının, bölmelerinin ve zemininin yarısı tamamen doluydu. Oda arkadaşım düz çizgililerle, motiflileri; parlak renklerle, pastel renk olanları; siyah ve beyazları büyük bir titizlikle birbirinden ayırmıştı, fakat içlerinde gri renginde bir şey yoktu.

Bütün ayakkabılarının tabanları düzdü.

"Odaklan, Cassie." Oda arkadaşımı analiz etmem için önümde yatan aylar vardı... Sapık gibi onun kıyafetlerini in-

celememe hiç gerek yoktu. Çabuk ve etkili bir şekilde bavulumu boşalttım, Colorado'da beş yıl yaşamıştım fakat ondan önce, bir yerde dört aydan fazla kaldığım olmamıştı. Annem her zaman turnede olduğundan, o şehir benim, bu şehir senin geziyorduk, bu yüzden çabuk yerleşmek konusunda uzmanlaşmıştım.

Yerleşmeyi bitirdiğimde, dolabın bana ait olan kısmında hâlâ yer yer boşluklar vardı.

"Tık tık." Lia'nın sesi gayet yüksek ve netti. Odaya girmek için izin istemedi, bu sırada onun kıyafetlerini değiştirdiğinin farkına vardım.

Botlarını babetlerle, deri pantolonunuysa işlemeli ve dökümlü bir etekle değiştirmişti. Saçlarını ensesine kadar gelecek şekilde toplamıştı, ilginçtir ki gözleri bile normalde olmadığı kadar masum bakıyordu.

Bütün görünümünü değiştirmiş ya da başka bir kişiliğe bürünmüş gibiydi.

İlk önce Michael, şimdiyse Lia. Acaba bu kıyafet değiştirme taktiği hakkında hangisi diğerinden esinlenmişti? Lia'nın aldatmaca üzerine uzmanlaştığını göz önüne alırsak, benim bahsim onun üzerineydi.

"Yerleşmeyi tamamladın mı?" diye sordu.

"Hâlâ birkaç bir şeyle uğraşıyorum," dedim, dolabı kurcalayarak.

"Hayır, uğraşmıyorsun."

Lia'nın yalan söylediğimi anlayabilecek bir yetiye sahip olduğunu unutarak, ona yalan söylemiştim.

"Bak, duvarda asılı duran seri katil resimleri, benim için 'ürkütücü' kelimesine bambaşka bir anlam kattı..." Lia, bu sırada kapının pervazına yaslanıyordu. "Burada olmamdan altı hafta geçtikten sonra, duvarda asılı duran o tatlı büyükanne ve büyükbabanın aslında beş kişinin cinayetinden sorumlu olan ve öldürdüklerinin kıyafetlerinden ufak, güzel bir yorgan yapan Faye ve Ray Copeland olduğunu öğrendim. İnan bana, bunu altı hafta sonra değil de şimdi öğrenmen daha iyi."

"Teşekkürler," dedim duygusuzca.

"Neyse," dedi geçiştirmek için, "Judd evi tanıtma konusunda iyidir, aynı zamanda çok da iyi bir aşçıdır ve çevresindeki olan biten her şeyi görür ama kesinlikle konuşkan biri değildir. Tabii evi tozu dumana kattığımız durumların dışında, onun haricinde bir şeye karışmaz. O yüzden evi sana tanıtabileceğim gerçek bir gezinti istersin diye düşündüm, hem belki sormak istediklerin vardır."

Uzmanlık alanı yalan söylemek ve söyleyeni anlamak olan birinin bilgi kaynağı olarak ne kadar güvenilir ya da tur rehberi olarak ne kadar işe yarar olduğundan şüphe duyuyordum. Fakat uzattığı bu barış çubuğunu elimin tersiyle itmeyi de istemiyordum ve sormak istediğim bir soru vardı.

"Oda arkadaşım nerede?"

"Her zaman olduğu yerde," diye cevapladı masumca. "Bodrum katta."

***

Bodrum kat evin, arka ve ön bahçesinin arasındaki alt kısımda yer alıyordu. Bir kapısı yoktu, sadece duvarlarda ona doğru çıkan, bir kişinin geçmesi için yeterli büyüklükteki bölmelerden geçerek içine girebiliyordunuz.

O bölmelerden birine doğru yürüdüm ve daha sonra bir patırtı duydum, korkudan olduğum yerde zıpladım ve ellerimle yüzümü kapattım.

Cam sesi gibiydi, diye düşündüm. *Parçalanan bir cam sesi.*

Çok geçmeden, sesin kaynağını göremediğimi fark ettim. Ellerimi yüzümden çektim ve Lia'ya baktım, o kadar da ürkmüş gözükmüyordu.

"Bu, normal bir şey mi?" diye sordum.

Sorumdan hoşnut gibi omzunu silkti, "Bana normali tanımlar mısın?"

Yakınımızdaki bir duvarın arkasındaki bir kız onun kafasını dürttü: "Bir şekle uygun olan, standart ya da sıradan olan şey."

Duvarın arkasındaki kız hakkında fark ettiğim ilk şey -sesindeki yapmacıklığı ve az önce normalin tanımını harfiyen yaptığını saymazsak- onun saçlarıydı.

Karanlıkta bile parlayabilecek bir sarılıkta ve dümdüzlerdi. Saçlarının uçları birbirine eşit değildi ve kâkülü çok kısaydı, saçını kendi kesmiş gibi duruyordu.

"Senin koruma gözlüğü takıyor olman gerekmiyor mu?" diye sordu Lia.

"Gözlüklerimin zarar görmüş olması gibi bir ihtimal var," dedikten sonra, kız tekrardan duvarın arkasına giderek gözden kayboldu.

Lia'nın kendinden tatmin olmuş gibi dudaklarını kıvırmasından, az önce oda arkadaşımla tanışmış olabileceğimi çıkardım.

"Sloane, Cassie," dedi büyük mimiklerle, "Cassie, Sloane."

"Tanıştığıma memnun oldum," dedikten sonra, odanın merkezinde olmak ve duvarın arkasında saklı olan şeyleri görmek için ileriye doğru iki adım attım. Sloane banyonun ortasında duruyordu, banyonun dördüncü bir duvarıysa yoktu.

"Tıpkı bir film seti gibi," diye mırıldandım. Banyonun zemini boydan boya camlı kaplıydı ve en azından yüz kadar not lavabonun köşesinde ve kıvrımlı olan seramiğinde asılı duruyordu. Bodrumun başında ve sonunda diğer odalar bulunuyordu. Diğer setler.

"Muhtemel suç mahalleri," diye düzeltti Lia. "Canlandırma yapma amacıyla oluşturuldular. Şu tarafta..." Lia sanki bir sergi asistanı gibi davranıyordu: "iç mekânlarımız var; banyolar, yatak odaları, mutfaklar, antreler... Birkaç tane restoran imitasyonu ve -çok klişe olduğumuzdan- yapmacık bir dinlenme ofisi, tüm çıldırma ihtiyaçlarını karşılamak için."

Lia duvarın öteki tarafına doğru yürüdü ve tanıtmaya devam etti: "Ve burada," dedi "Dış mekân sahnelerimiz var: park, park yeri, buluşma noktası."

Banyo setine ve Sloane'a geri döndüm, temkinli bir şekilde yerde bulunan cam kırıklarının üzerine diz çökmüştü ve o cam kırıklarına sanki okyanusu seyreder gibi bakıyordu. Yüzü sakindi, fakat parmakları yaşanan katliamın üzerinde hızlıca dolaşıyordu.

Uzun bir aradan sonra gözlerini kırptı ve ayağa kalktı. "Saçların kızıl renk."

Benimle konuştuğunu anlamam biraz zamanımı almıştı.

"Kızıl saçlı insanlar, ameliyata giremeden etki edebilmesi için yaklaşık yüzde yirmi oranda daha fazla anesteziye ihtiyaç

duyarlar ve ameliyat masasında uyanma oranları diğerlerine göre daha fazladır."

İçimden bir ses bunun, Sloane'un "merhaba" deme şekli olduğunu söylüyordu ve aniden, taşlar yerine oturuyordu: dolaptaki giysilerin özenle ayrı ayrı dizilmesi, dolabımızı tam ortadan iki ayırmaktaki hassasiyeti...

"Ajan Briggs, burada sayılar ve olasılıklar üzerinde doğuştan yetenekli biri olduğundan bahsetmişti."

"Mevzubahis sayılar olduğunda Sloane çok tehlikeli bir hal alıyor," dedi Lia. Daha sonra cam kırıklarına tembel bir bakış attı. "Bazen de cidden öyle."

"Sadece bir testti," diyerek tartışmaya başladı Sloane. "Cam kırıklarının nasıl dağıldığını anlamak için kullandığım algoritma oldukça..."

"Etkileyici?" diye tamamladı, arkamızdan gelen bir ses. Lia, tırnağı manikürlü uzun parmağını alt dudağına doğru götürdü, ben de arkamı döndüm.

Michael gülümsüyordu. "Onu bir de kafein aldığında görmelisin," dedi bana, Sloane'u kastederek.

"Michael," dedi Sloane üzgünce, "kahveyi benden saklıyor."

"İnan bana," Michael ağır konuşuyordu, "Bu hepimizin iyiliği için." Bunu söyledikten sonra biraz duraksadı ve daha sonra bana uzun, hemen bitmeyen bir gülücük attı. "Bu ikisi sana yeterince travma yaşattı mı, Colarado?"

Tam Michael'ın bana bir lakap taktığı gerçeğini sindiriyordum ki, Lia aramıza girdi. "Travma mı?" diye tekrarladı, "Sanki bana güvenmiyor gibisin, Michael." Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve üst dudağı dışa doğru çıkıktı.

Michael homurdandı. "Acaba neden?"

Duygu okuyan biri, bir aldatmaca uzmanı, kahve içmesine izin verilmeyen bir istatikçi ve ben.

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Sadece dördümüz müyüz?"

Lia başka birinden daha bahsetmemiş miydi?

Michael'ın gözleri karardı. Lia'nın dudakları yavaşça bir gülümsemeye doğru kıvrıldı.

"Şey," dedi Sloane canlı bir şekilde, odadaki kasvetli havanın farkında değilmişçesine. "Bir de Dean var."

10

Dean'i garajda bulduk. Siyah bir bankın üzerinde, yüzü kapıya bakacak şekilde yüzüstü uzanmıştı. Koyu sarı renkteki saçları terden alnına yapışmıştı, düzenli ve yavaş bir şekilde üst göğüs çalışırken çenesini sıkıyordu. Dirseklerinin her zorlanmasında, acaba şimdi mi çalışmayı bırakacak diye düşündüm. Fakat o her seferinde çalışmaya devam etti.

Kaslı bir tipi vardı fakat o kadar da yapılı biri değildi ve onun hakkındaki ilk izlenimim yaptığının çalışma değil de bir çeşit kendini cezalandırma olduğuydu.

Michael gözlerini devirdikten sonra Dean'in arkasına geçti. "Doksan sekiz," dedi ve alaycı bir tonla saymaya devam etti: "Doksan dokuz. Yüz!"

Dean, bir an gözlerini kapadıktan sonra barı tekrar havaya kaldırdı. O barı tekrardan aşağıya indirdiğinde, kollarının titrediğini görebiliyordum. Michael'ın ise onu durdurma gibi bir amacı yoktu. Sloane beni şaşırtarak, Michael'ı bir kenara itip

yanından geçti, o ufacık elleriyle barı tuttu ve daha sonra topuklarının üzerinde hareket ederek, Dean'e yardım etti.

Dean bu sırada terli ellerini pantolonuna sildi, ona en yakın olan havluyu eline aldı ve doğruldu. "Teşekkürler," dedi Sloane'a.

"Kuvvet," dedi, rica etmek yerine. "Kaldırma rolünün çoğunu üstlenen benim kollarımdı."

Dean ayağa kalktı, dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı fakat beni gördüğü andan itibaren, o dudaklarını birkaç saniye boyunca toy bir gülümseyiş kapladı.

"Dean Redding," dedi Michael, kendinden memnun bir ses tonuyla, "Cassie Hobbes ile tanış."

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi Dean, bunu söylerken gözlerime bakamıyordu.

Uzun bir süredir alışılagelmişin dışında bir sessizlikte olan Lia, Dean'in sözlerine şaşırmış görünüyordu. "Pekâlâ," dedi, "Bu tam olarak..."

"Lia." Dean'in sesi yüksek veya ciddi değildi ama onun ismini söylediği anda, Lia konuşmayı bıraktı.

"Ne demek istiyordun?" diye sordum, ağzından çıkacak olan sonraki kelimenin yalan olacağını bilerek.

"Boş ver," dedi, tuhaf bir ritimle.

Dean'e tekrar baktım; Açık renk saçlar. Koyu gözler. Kasıntı bir duruş. Sıkılmış yumruklar. Onun duruşunu, yüzündeki hatları, rengi gitmiş beyaz tişörtünü ve pasaklı kot pantolonunu büyük bir dikkatle inceledim. Saçını kestirme zamanı gelmişti, ben bunları düşünürken o arkası duvara dönük bir şekilde du-

ruyordu, yüzü gölgelerin içindeydi, sanki ait olduğu yer de o gölgelerin içiydi.

Benimle tanıştığına neden sevinmemişti?

"Dean," dedi Michael, sesi kulağa önemsiz bir şeyler geveleyecek gibi geliyordu: "tıpkı senin gibi, doğuştan yetenekli bir profilci."

İlk üç kelime benden çok Dean'e söylenmiş gibiydi ve kelimeler hedefini bulduğunda, Dean gözlerini Michael'ın gözlerine dikti. Dean'in yüzünde hiçbir ifade yoktu, fakat gözleri bir şeyler söylüyordu ve bu yüzden gözlerini kaçıran ilk kişinin Michael olmasını bekliyordum.

"Dean," diye devam etti Michael, Dean'e bakarak benimle konuşuyordu: "katillerin düşünme şekli hakkında herkesten daha fazla şey biliyor."

Dean elindeki havluyu bir kenara fırlattı. Kasları gerginleşmişti. Michael, Sloane, Lia ve daha sonra benim tarafımdan ilgi göremeyince, birkaç saniye sonra yanımızdan ayrıldı.

"Dean gelgitli biri," dedi Michael bana, bu sırada sırtını Dean'in üzerinde çalıştığı banka yaslıyordu.

Lia homurdandı. "Michael, eğer Dean gelgitli biri olsaydı, sen çoktan ölmüş olurdun."

"Dean kimseyi öldürebilecek biri değil," dedi Sloane, sesinde tuhaf bir ciddiyetle.

Michael cebinden bir bozuk para çıkarıp onu havaya fırlattı. "Bahse girmek ister misin?

***

O gece uykumda hiç rüya görmedim. Çok fazla da uyuyamadım, anlaşılan o ki bir manken fiziğine sahip olan Sloane'un aynı zamanda bir tır şoförünü aratmayacak düzeyde hırlayan bir burnu vardı. Onun horlamasının sesini kafamda bastırmaya çalışırken, bu evde daha önce yaşamış olan doğuştan yeteneklileri gözümde canlandırmaya çalıştım. *Michael, Dean, Lia, Sloane.* Hiçbiri beklediğim gibi değildi. Hiçbiri belli bir kalıba sığan insanlar değillerdi. Güzel bir uyku çekme olasılığını yitirdiğimi anlayıp içinde bulunduğum yarı uyur, yarı uyanık halimi kabullendikten sonra, küçükken kendim bulduğum bir oyunu oynamaya karar verdim. Oyun kendi bedenimden çıkıp bir başkasınınkine girmemle alakalıydı.

Bunun için Lia'yı seçtim.

Fiziksel özelliklerle başladım. Benden daha uzun ve kıvraktı. Saçları da benden uzundu ve uyurken onları toplamaktansa, açık bir şekilde bırakıp yastığın etrafına yayılmalarına izin veriyordu. Tırnakları ojeliydi, gergin olduğunda sol başparmağının tırnağındaki ojeyi sağ başparmağıyla ovuşturarak kaldırıyordu.

Daha sonra aklıma, kafamı -Lia'nın kafasını yani- içindekileri incelemek için dolabıma çevirmek geldi.

Lia, Michael'ın programa dahil olmak için Briggs'e sunduğu arabasını geri alma şartına benzer bir şey yapmak isteseydi, bunlar şüphesiz ki kıyafetleriyle alakalı olurdu. Dolabının neredeyse tamamen kıyafetlerle dolup taştığını görebiliyordum. Odanın içine daha fazla odaklandığımda, bilinçaltımın daha fazla baskın bir konuma gelerek, kafamda kurduğum bu hayali dünyaya kendimi daha iyi kaptırabilmek için beni gerçeklikten uzaklaştırdığını hissedebiliyordum.

Yatağımda olduğum gerçeğini, dolabımı ve fiziksel duyularımı bir kenara bıraktım. Kendimin Lia olmasına izin verdim ve

artık her taraf onun hakkında edindiğim bilgilerle doluydu. Tıpkı yazdığı kitapta kaybolan bir yazar gibi, yarattığım kurguyu gerçekliğim belledim. Sloane ve ben titiz kişiliklere sahipken, kafamdaki Lia dağınık biriydi. Odasını birkaç aydır toplamıyor gibiydi. Dolabının düzenlenişinde hiçbir titizlik ve planlama yoktu. Kıyafetler alttaki ve üstteki askılara düzensizce asılmıştı. Kirli, temiz, yeni, eski demeden çoğu kıyafetini ise yere atmıştı.

Yataktan kalkmayı kafamda canlandırdım. Ben olsam kalktıktan sonra bir süre yatakta otururdum fakat Lia bununla zamanını harcamazdı. Yataktan bir an önce kalkıp, olacaklara hazırlanmak isterdi. Her an her şeye hazır olmak. Saçlarım omzuma düştü, daha sonra işaret parmağıma birkaç saç teli dolayıp yuvarladım, bu Lia'nın gergin zamanlarında, sanki öyle değilmiş gibi gözükmek için yaptığı bir huyuydu.

Gözüm odanın kapısına kaydı. Tabii ki, kapalıydı. Muhtemelen kilitliydi de. Kimden saklanmaya çalışıyordum? Kimden korkuyordum?

Korkmak? Kıkırdadım sessizce, aklımın içindeki sesler gittikçe daha fazla Lia'nın aklmdakiler gibi tınıyordu.

Ben hiçbir şeyden korkmam.

Dolaba doğru yürüdüm -hafif adımlarla, kalçalarımı nazikçe sallayarak- ve elime gelen ilk tişörtü oradan aldım.

Bu seçimimi tamamen rastgele yapmıştım, fakat bir sonraki seçimim kesinlikle öyle değildi. Üstüme giydiklerimi özenle seçtim. Kendimi bir oyuncak bebek gibi giyindirdim ve zaman geçtikçe, vücudumun üstündekiler ile kıyafetlerimin altında yatanlar arasına daha fazla mesafe koydum.

Saçımı yaptım, göz kalemi çektim, tırnaklarımı boyadım.

Fakat hâlâ kafamda o cılız sesi duymaya devam ediyordum. Bana korkusuz biri olduğumu söyleten o sesi. Fakat bu sefer, onun defalarca ve durmadan söylediği tek şey, benim burada olma nedenimin -kilitli olan bu kapının ardında, dışarıda kimin olduğundan bihaber bir şekilde- gidecek başka bir yerimin olmadığı gerçeğiydi.

SEN

Şu an evdesin. Yalnızsın. Her şey yerli yerinde. Bunun haricindeki her şey.

Dışarıda senin gibi insanların olduğunu biliyorsun. Başka canavarlar. Başka tanrılar.

Hatıralar saklayan tek kişi olmadığının sen de farkındasın, onların çığlıkları, yalvaran dudakları ve vücutları kaybolduğunda. Senin elinde sadece sana onları hatırlatacak olan bu eşyalar kalıyor.

Dolaba doğru yavaşça yürüdükten sonra onu açıyorsun. Bu kıtağın rujunu dikkatlice, nazikçe diğerlerinin yanına koyuyorsun. Görevliler onun cüzdanını aradığında, rujun yokluğunu fark etmeyecekler bile.

Hiçbir zaman da etmediler.

Yüzünde tembel bir gülümseme var, parmak uçlarını sırayla, boydan boya birbirine değdiriyorsun.

Hatırlamak. Zevk almak. Planlamak.

Çünkü hiçbir zaman yeterli değil. Hiçbir zaman da bitmeyecek.

Özellikle şu sıralar.

11

Sonraki gün, Lia'nın suratına bakamıyordum. Gece oynadığım oyun, eski, genç halimin zamanında yabancılarla oynadığı bir oyundu: lokantada tanıştığım çocuklar ve annemin gösterisine gelen insanlarla... Benim için hiçbir zaman gerçek değillerdi... Onlar gibi düşündüğümde kafamda kurduğum, hayal ettiğim şeyler de gerçek değillerdi. Fakat şimdi hayal ettiklerimin ne kadar gerçek olduklarını sorgulamak ve ne kadarının Lia'nın benim bilinçaltımdaki etkileri olduğunu anlamak durumundayım.

Lia'nın dağınık biri olduğunu kafamda mı kurmuştum yoksa onun profilini mi çıkarıyordum?

"Dolapta mısır gevreği ve buzdolabındaysa yumurta var."

Ben mutfağa girdiğimde, Judd beni elinde bir gazeteyle karşıladı, aklım hâlâ düşüncelerle doluydu.

"Saat dokuzda alışverişe çıkacağım. Eğer bir isteğin varsa, ya şimdi konuş ya da hiç."

"Bir isteğim yok," dedim.

"Zahmetsiz birisin," diye yorumladı bunu, Judd.

Omzumu silktim. "Öyle olmayı deniyorum."

Judd elindeki gazeteyi bir kenara bıraktı ve boş bir kupayı eline alıp lavabonun içine koyduktan sonra, onu duruladı. Bir dakika sonra -saat bu arada dokuzu gösteriyordu- mutfakta yalnız başıma kalmıştım. Kendime bir kâse mısır gevreği doldurduktan sonra, kafamda Lia hakkında kurduğum şeyleri düşünmek ve bildiğimi nasıl biliyor olabileceğimi ya da bilip bilmediğimi anlayabilmek için yola koyuldum.

"O mısır gevreklerinin sana ne yaptığını bilmiyorum ama eminim ki çok, çok üzgünlerdir." Michael yanımdaki sandalyeyi çekerek oturdu.

"Affedersin?"

"Kâsedeki mısır gevreklerini neredeyse beş dakikadır hunharca karıştırıyorsun," dedi Michael. "Bu kaşıkla yapılan bir katliam."

Elime kâseden bir mısır gevreği alıp Michael'a fırlattım. Michael onu yakaladı ve ağzına attı.

"Bu seferki kurbanın hangimizdi?" diye sordu Michael.

Aniden, mısır gevreklerine karşı duyduğum ilgi artmıştı.

"Hadi ama Colorado! Beynin profil çıkarmaya başladığında, yüzünde odaklanma, merak ve sakinlikle karışık bir hal beliriyor," dedikten sonra duraksadı. Ben de bu arada mısır gevreğinden bir kaşık aldım.

"Boynundaki kaslar gevşek," diye devam etti. "dudaklarını ise bir kurnazlığı andıracak şekilde düşürüyorsun. Kafan bir yana çekiyor ve gözlerinin kenarları kırışıyor."

Sakince elimdeki kaşığı kâsenin içine düşürdüm. "Gözlerim kırışmıyor."

Michael kaşığımı çalıp mısır gevreğinden bir lokma aldı. "Daha önce hiç kimse sana sinirlediğinde ne kadar tatlı olduğundan bahsetmiş miydi?"

"Umarım bölmüyorumdur." Lia geldi, mısır gevreği kutusunu eline aldı ve onları bir kâseye koyma gereği duymadan, kutudan yemeye başladı. "Aslında, böyle ummuyorum. Burada her ne oluyorsa artık, onu bölmek bana kendimi iyi hissettiriyor."

Kendimi Lia üzerinde çalışmaktan alıkoymaya çalıştım -ve kesinlikle gözlerimi kırıştırmamaya çalışıyordum- ama ipekten olan transparan geceliğini ve taktığı incileri fark etmemek elde değildi.

"Peki Cassie, *Kötü Adamları Yakalayanlar Sınıfı*'ndaki ilk gününe hazır mısın?" Lia elindeki mısır gevreği kutusunu bıraktı ve buzdolabına doğru yöneldi. Kafası buzdolabının içinde, bir şeyleri bulmak için etrafa bakınıyordu. Geceliğinin alt kısmından ise içini görmek mümkündü.

"Hazırım," dedim, tehlikeli bakışlarla.

"Cassie her şeye hazır olacak şekilde doğmuş," diye karşılık verdi Michael. Öteki taraftan ise Lia kısa bir anlığına buzdolabını karıştırmayı bırakmıştı.

"Ayrıca," diye devam etti Michael. "Ajan Locke ne yapacaksa, bu umarım yabancı dildeki filmleri altyazısız izletmekten daha iyi bir şey olur."

Michael'ın sesindeki gerginlik beni hoşnut etmişti. "Sana ilk gününde yaptıkları şey bu muydu?"

"Bu," dedi Michael ve devam etti: "bana ilk ayımın her günü yaptırdıkları bir şeydi. Duygular insanların ne dediğiyle alakalı değildir..."

Birini taklit ediyor gibiydi.

"Tavırlarla; mimikler ve kültüre özgü enstantanelere dayanan evrensel tecrübelerle alakalıdır."

Lia buzdolabının içinden eli boş çıkmıştı, onun kapağını kapadı ve dondurucununkini açtı. "Zavallı bebek," dedi Michael'a. "Üç yıldır buradayım, öğrendiğim tek şey psikopatların ne kadar iyi birer yalancı ve FBI ajanlarının asıl korkulması gereken kişiler olduğu."

"İçlerinden biriyle tanıştın mı?" diye sordum.

"FBI ajanlarından biriyle mi?" Dondurucudan bir kutu çikolatalı ve naneli dondurma alırken, sorduğum soruyu anlamazdan geliyordu.

Ona bir bakış attım. "Psikopatlardan biriyle."

Çekmeceden bir kaşık aldı ve onu sanki büyülü bir asaymış gibi havada sallamaya başladı.

"FBI bizi güzel bir kasabada bulunan, güzel bir çevresi olan, güzel bir evde saklıyor.

Gerçekten Briggs'in bana hapishane sorgularına katılmam için izin vereceğini mi sandın? Ya da gerçekten bir şeyler yapabileceğim saha çalışmalarına?"

Michael, Lia'nın dediklerini daha resmi bir dille düzeltme gereğinde bulundu. "Büro bunun için başka şeyler kullanıyor," dedi. "Kasetleri ve belgeleri. Çoğunlukla, unutulmaya yüz tutmuş dosyalar. Diğer insanların çözmeye çalışıp bir sonuca varamadıkları

dosyalar... Ve bize getirdikleri dosyaların içinde, aslında üzerinde çalışılmasına gerek olmayan ve onların çoktan çözmüş oldukları da var. Bizim gerçekten Ajan Briggs'in dediği kadar iyi olup olmadığımızı test etmek için bu yola başvuruyorlar."

"Onlara istedikleri cevapları vermiş olsan bile," diye devam etti Lia, Michael'ın bıraktığı yerden: "Baştaki kişiler senin haklı olduğunu bilse bile, bunun neden olduğunu bilmek istiyorlar."

Nasıl yani? Bu sefer, soruyu sesli bir şekilde sormamıştım fakat yine de Michael bunu duymuşçasına cevap verdi.

"Neden bizim yapıp, onların yapamadığını bilmek için..." Kolunu uzattı ve mısır gevreğimden bir kaşı daha aldı.

"Bizi eğitmek istemediklerini söyleyebilirim. Bizi kullanmak bile istemiyorlar. Bize benzemek istiyorlar."

"Kesinlikle," diye katıldı, ortama giren yeni bir ses. "Kalbimin içinde, derinlerde bir yerde, gerçekten istediğim tek şey Michael Townsend olabilmek."

Ajan Locke mutfağa girdi ve dosdoğru buzdolabına doğru gitti. Ne kadar dışarıda bir yerde yaşıyor olsa bile, burayı yuvası gibi gördüğü barizdi.

"Briggs ikiniz için birkaç dosya..." dedi Lia ve Michael'a bakarak."...bıraktı. O bugün Sloane'la birlikte yeni bir canlandırmaya katılacak, ben ise Cassie'yi ısındırma turlarına başlatacağım."

Derin bir iç çekti. "Bu on yedi yaşında, ailesiyle sorunları olan ve her gün saçlarını jöleleyen bıkkın bir çocuk olmak kadar müthiş bir şey değil... Ama elden bir şey gelmiyor."

Michael suratının kenarını kaşımak ve sözde çok kurnaz olan Ajan Locke'ı bölmek için elini kaldırdı.

Bu sırada Lia elindeki kaşığı parmaklarının arasında döndürüyordu. "Karşınızda, Lacey Locke!" dedi, sanki FBI ajanı bir komedyen ve o da onun anonsçusuymuş gibi.

Locke sırıtıyordu, "Judd senin mutfakta gecelik giymeni yasaklamadı mı?" diye sordu, Lia'nın geceliğine bakarak. Lia omzunu silkti, fakat Locke'ın ortamdaki varlığı onun içinde bir şeyleri hizaya getiriyor gibi duruyordu. Dakikalar içinde, doğuştan yetenekli arkadaşlarım karşılarından esen rüzgârla beraber yere yıkılmış gibilerdi. Ne Lia ne de Michael, bir FBI profil uzmanının onlara eşlik ediyor oluşundan endişe ediyor gibi gözükmüyordu.

"Umarım senin için hayatı zorlaştırmıyorlardır," dedi Locke.

"Hayır." Aslında ufak bir anlığına, ikisiyle beraber yemek yemek, konuşmak bana çok doğal gelmişti.

Kelime oyunu yapmıyorum.

"Ne Michael'ın ne de Lia'nın programa katılmamak gibi bir seçeneği yoktu," dedi ve bunu kavramam için biraz bekledi, Locke. "Bu bir insanın omzuna bir çip yerleştirmek gibi bir şey."

"Onlar bir kabadayıya diklenebilecek tarzda insanlar değiller," dedim yavaşça.

"Hayır," dedi, Ajan Locke. "Değiller. Birçok hatam olmuştur, fakat az önce bahsettiğim onlardan biri değildi. Briggs'in eksikliğini duyduğu bir şey var... *incelik*. O her zaman yapacağı işe uygun olmayan insanlarla beraber çalışır."

Yaptığı tanım Ajan Briggs hakkındaki izlenimlerime uyuyordu. Ajan Locke benim dilimden konuşuyordu. Neredeyse dün gece oynadığım oyunla, yarı uyur vaziyetteki beynimin Lia'nın kişiliği hakkında ürettiği tahminlerle ilgili fikrini soracaktım ama bunu yapmadım.

Çünkü Dean, kapı boşluğunda dikiliyordu.

Ajan Locke onu gördü ve başını salladı. "Tam zamanında."

"Peki, ne için?" diye sordum.

Dean buna Ajan Locke'ın yerine cevap verecekti. Kızıl saçlı ajanımızın aksine, onun suratında gülümsemeye dair en ufak bir belirti yoktu. Arkadaş canlısı biri değildi. Burada olmak istemiyordu ve yanılmıyorsam, benden de hoşlanmamıştı.

"İlk dersin için."

12

Dean bu sabahı benimle birlikte geçiriyor olmasından hoşnut olmayabilirdi fakat Ajan Locke'ın bize vereceği ilk ders için ikimizi ufak bir saha çalışması incelemesine götürmesi, onun adına daha fazla hoşnutsuzluğa neden olan bir şeydi. Açıkçası, bodrum katta yapılacak olan bir canlandırma veya elinde bir kalem ve kâğıtla dinleyeceği bir ders şekli onu çok daha mutlu ederdi ancak Ajan Locke cipinin anahtarını bir anda onun eline sıkıştırıverdi.

"Sen sürüyorsun."

Çoğu FBI ajanı henüz on yedi yaşında olan birinin arabayı kullanmasında bu denli ısrarcı olmazdı ama zihnimde gittikçe netleşiyordu ki Ajan Locke çoğu FBI ajanından farklıydı. Ön koltuğa oturdu ve koltuğunu geriye doğru yasladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Dean, garaj yolundan çıkarken. İlk defa, sesinde aksana dair bir ipucuna tanık olmuştum.

Güneyli.

Sakin bir sesi vardı, abartısız... Onunla alakalı ilk izlenimim -gergin kasları ve üzerindeki ağırlık çubuğu- hiç de böyle değildi. Gideceğimiz yere vardığımızda, acaba onların da beyinleri kafalarından çıkacak gibi hissediyorlar mı diye kendi kendime sordum, bir yandan da Dean'i değerlendirme şeklimin detaylarını tekrar gözden geçiriyordum.

Mevzubahis olan çocuk arabadan indi, kapıyı kapadı ve anahtarları Ajan Locke'a uzattı. Bunları yaparken bir kere bile bana bakmadı. Dikkat çekmeyen biriymişim gibi davranılmasına alışkındım, fakat nasıl olduğunu kestiremesem de, bana böyle davranan Dean olunca, yapılan şey bir hakaret gibi geldi. Sanki onun gözünde profilinin çıkarılmasına değmeyecek biri gibiydim, sanki benim nasıl biri olduğum hakkında onda merak uyandıran en ufak bir şey yok gibiydi.

"Batı Yakası Alışveriş Merkezi'ne hoş geldiniz," dedi Ajan Locke. "Eminim ki ilk gün için beklediğin şey bu değildi Cassie ama biz olağandışı işlere girişmeden, sizin normal insanlar karşısında neler yapabileceğinizi görmenizi istedim."

Dean gözlerini bir o yana, bir bu yana çevirirken, Locke ona seslendi.

"Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Dean ellerini cebine soktu. "Birinin benden böyle bir şey... normal bir şey hakkında düşünmemi istemesinin üstünden epeyce zaman geçti."

Beş dakika sonra, bir restoranda bir masadaydık.

"Mor kazaklı kadın," dedi Ajan Locke. "Onun hakkında bana ne söyleyebilirsin, Cassie?"

Oturdum ve gözlerimi sorunun konusu olan kadına çevirdim. Yirmili yaşlarının ortasında, bir kazak, koşu ayakkabıları ve kot pantolon giyen biriydi. Ya sporu seven biriydi ve alışveriş merkezine geleceği için üzerine hemencecik bir kot geçirmişti ya da insanların böyle düşünmesini istediği için o şekilde giyinmişti.

Tutum. Kişilik. Çevre.

Ajan Locke benden onun kişiliği hakkında çıkarımlarda bulunmamı istiyordu. Bu iki ihtimali değerlendirerek, bu kadının nasıl biri olduğu hakkında ne gibi çıkarımlarda bulunabilirdim? Daha sonra aklıma, odağımı kadına değil de içinde bulunduğu ortama çevirmek geldi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, Ajan Locke.

"Alışveriş merkezini düşünüyordum," dedim. "Ve burada ne tarz insanların alışveriş yaptığını."

Bunu söylemem bana biraz zaman kazandırmış gibi gözüküyordu. Ben de bu zamanı kullanıp, mor kazaklı kadınla içinde bulunduğu ortamı birleştirmeyi denedim. Ortada ve ön tarafta yeterince müsait yer olmasına rağmen, o restoranın köşesine yakın bir sandalye seçmişti. Ona yakın oturan birkaç insan vardı fakat o kafasını yemeğinden kaldırmadı.

"O bir öğrenci," diyebildim sonunda, "Bir tür yüksek lisans yapıyor... Bahse girerim ki tıp üzerine. Evli değil, fakat ciddi bir ilişkisi var. Orta sınıfın üstünde sayılabilecek bir aileye mensup. Koşu yapmayı seven biri fakat sağlıklı yaşamla kafasını bozmuş biri de değil. Büyük ihtimalle güne erkenden başlıyor, çoğu insanın yapmaya katlanamadığı şeyleri yapmaktan zevk alıyor ve eğer kardeşleri varsa, onlar ya ondan ufaklar ya da onların hepsi erkek."

Ajan Locke'tan bir yanıt bekledim. Fakat ne ondan ne de Dean'den bir geri dönüş alabildim.

Ortamdaki sessizliği bozmak için, yaptığım son bir gözlemi onlarla paylaştım. "Çok çabuk şekilde üşüyebilen biri." Bu havada -evde olsa bile- yünlü bir şey giymesi için başka bir mazereti olamazdı.

"Sana onun bir öğrenci olduğunu düşündüren nedir?" diye sordu sonunda Ajan Locke.

Aniden Dean ile göz göze geldik ve bir anlığına -sadece bir anlığına- bunu onun da görebildiğini gördüm. "Sabahın on buçuğu," dedim. "Öğrenci olmasaydı şu an işte olurdu. Saat öğle arası için çok erken ve çalışan biri gibi de giyinmemiş."

Ajan Locke kaşlarından birini kaldırdı. "Belki de evde çalışan biri ya da şu an işsiz. Belki de bir ilkokul öğretmeni ve yaz tatilinde."

Bana sunduğu olasılıklar gayet tutarlıydı, fakat bir şekilde -bana göre- hâlâ rayına oturmayan bir şeyler vardı. Bunu açıklaması çok zordu ve aklıma Michael'ın bana FBI'ın yaptığım şeyi nasıl yaptığımı öğrenmeye çalışacağını söylediği uyarısı geliyordu.

Ajan Locke'ın bana profil çıkarmayı zor yoldan öğrendiğini söylediği zaman aklıma geldi, tüm derslere girdiğini...

"Onlara bakmıyor bile."

Beni şaşırtacak şekilde, beni kurtaran Dean olmuştu.

"Pardon?" Ajan Locke odağını ona çevirdi.

"Buradaki diğer insanlar onunla aynı yaşta." Dean bunları ufak çocukları olan genç bir çift anneyi ve kahve sırasında

olan birkaç mağazanı çalışanını göstererek söylemişti. "Onlara bakmıyor. Onları dengi olarak görmüyor. Aynı yaşta olduklarının bile farkında değil. Yetişkinlerdense, üniversite öğrencileri onun daha fazla dikkatini çekiyor fakat kendini onlardan biri gibi de görmediği bariz."

Dedikleri benim sözcüklere dökemediğim şeylerdi. Bir anlığına, Dean sanki kafamın içindekileri görebiliyor gibi hissettim, daha sonra bunun böyle olmadığını anladım. Kafamın içine girmesine ihtiyacı yoktu çünkü ben ne düşünüyorsam o da onu düşünüyordu.

Uzun süren bir sessizlikten sonra, Dean gözlerini bana çevirdi: "Neden tıp okuduğunu düşündün?"

Kıza doğru kafamı tekrardan çevirdim. "Çünkü o bir koşucu."

Dean'in yüzünü ufak bir gülümseme aldı. "Onun bir mazoşist olduğunu söylüyorsun yani."

Restoranın diğer ucunda, hakkında konuştuğumuz kız masasından kalktı ve ben de bu sırada onun elindeki poşetlerin üzerinde yazanlar sayesinde, hangi mağazalardan alışveriş yapmış olduğunu görebildim. Her şey yerine oturmuştu. Cuk oturmuştu.

Yanılmıyordum.

"Onun bir erkek arkadaşı olduğu sonucuna nasıl vardın?" diye sordu Dean ve sesinin altındaki merakı hissedebiliyordum... Bu belki de hayranlık bile olabilirdi.

Cevap vermeden omzumu silktim. Böyle yaptım çünkü onun bekâr olmadığını anlama nedenimin, biz bu kadar süre boyunca burada oturmamıza rağmen Dean'e tek bir kere bile olsa bakmaması olduğunu bilmesini istemiyordum.

Biraz daha uzak bir mesafeden, Dean yaşça daha büyük biri gibi durabilirdi.

Kot pantolonu ve soluk siyah tişörtüne rağmen, giydiklerinin içindeki gergin kasları rahatlıkla fark edilebiliyordu.

Saçları, gözleri, duruşu ve hareket ediş şekli... Eğer o kız bekâr olsaydı, bunları fark etmemesine imkân yoktu.

***

"Yeni bir oyuna başlıyoruz," dedi Ajan Locke. "Size bir araba göstereceğim, siz de bana onun kime ait olduğunu göstereceksiniz."

Dört saattir alışveriş merkezindeydik, park alanına gelişimizin bugünkü dersin bittiğine dair bir işaret olduğunu sanıyordum, fakat görünüşe göre, yanılıyordum.

"Şu taraftaki araba, Cassie. Söyle bakalım."

Ağzımı açmamla kapamam bir oldu. Analizlerime her zaman ilk olarak insanlardan başlamaya alışkındım; onların nasıl durduklarını, nasıl konuştuklarını, kıyafetlerini, nerede çalışıyor olduklarını, cinsiyet tercihlerini, önlerindeki mendili nasıl kullanacaklarını söylemek benim işimdi. Fakat ilk olarak analiz edeceğim şey bir araba olunca, kendimi çaresiz hissettim.

"Bizim işimizde," diye söylendi bana Ajan Locke, ben beyaz renkteki Acura model arabaya bakıp, onun alışverişe gelen birine mi yoksa burada çalışan birine mi ait olduğunu anlamaya çalışırken, "...suçu yeterince iyi analiz etmeden önce asla karşına şüpheli çıkmayacaktır. Suçun işlendiği yere gidersin ve orada neler olduğunu kafanda yeniden kurmaya çalışırsın. Ele gelir kanıtların yardımıyla onların düşünüş şeklini kavramaya çalışırsın ve daha sonra olağan şüphelileri

hangi alanlarda arayacağını tespit edersin. Şüpheliyi ararken karşına bir kadın mı, erkek mi, yaşlı biri mi ya da ergenlik dönemlerinde olan genç biri mi çıkacağını asla bilemezsin. Sadece onların cinayeti nasıl işlediğini bilirsin, niye işledikleri hakkında hiçbir fikrin olmaz. Neden cesedi orada bıraktıklarını bilirsin fakat senin yapman gereken şey onların kurbanlarını nasıl seçtiğini tespit etmektir," dedi ve duraksadı. "Öyleyse, Cassie. Bu araba kime ait?"

Arabanın hangi amaca göre yapıldığı veya modeli bana üzerine düşünebileceğim şeyler vermiyordu. Bu araba bir kadına veya bir erkeğe ait olabilirdi, ayrıca restoranın önündeki park yerine park edilmişti, bu yüzden arabanın sahibinin alışveriş merkezine ne amaçla geldiği konusunda bir şey düşünemiyordum. Arabanın park edildiği yer, güzel bir park yeri değildi, fakat park etmek için kötü bir yer de değildi. Park etme olayı o kadar da önemli bir şey gibi gözükmüyordu.

"Aceleleri vardı," dedim. "Arabayı yamuk park etmişler ve daha iyi bir park yeri arayabilirlermiş." Bu aynı zamanda bana arabanın sahibinin mükemmel park yerini arayacak kadar yüksek egoya sahip olan biri olmadığını söylüyordu, alışveriş merkezinin otoparkındaki en güzel park yerini aramak, kendine çok değer veren insanların yapacağı türden bir işti. "Arabada bebek koltuğu yok, bu içinde çocuk olmadığının göstergesi. Ayrıca yakın zamanda yıkandığına dair üzerine yapıştırılan bir etikette yok. Buraya bir şeyler yemek için gelmediler... Bunun için acele etmeleri gerekmez ama arabayı restoranın önüne park ettiler, bu yüzden onlar ya alışveriş merkezinin içinde nereye gideceklerini bilmiyorlar ya da gidecekleri dükkân kapanmak üzereydi."

Durakladıktan sonra, Dean'in benim bıraktığım yerden devam etmesini bekledim fakat o bunu yapmadı. Bunun yerine, Ajan Locke bana bir parça tavsiyede bulundu.

"*Onlar* demeyi bırak."

"Bunu derken *onlardan* çoğul şekilde bahsetmek istememiştim," dedim çabucak bir şekilde. "Sadece arabanın sahibinin bir kadın mı yoksa erkek mi olduğuna karar veremediğimden dolayı öyle diyordum."

Dean ilk önce alışveriş merkezinin girişine baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Demek istediği bu değil," dedi bana sessiz bir şekilde, "Sen *onlar* diye bahsettiğinde, olayların dışında olan biriymiş gibi konuşuyorsun. *Kadın* veya *erkek* dediğinde de aynı şey söz konusu."

"Peki, kullanmam gereken kelime nedir?"

"Resmi olarak," dedi Ajan Locke, "bizim bu durum için kullandığımız terim: Meçhul Fail."

"Peki, resmi olmayan şekilde nasıl?"

Dean tekrardan ellerini ceplerine soktu. "Eğer birinin zihninin içine girmek istiyorsan," dedi kaba bir şekilde, "*Ben* kelimesini kullanmalısın."

Bir gece önce, kendimi Lia'nın vücudunun içinde hayal ederken, aynı zamanda Lia olmanın nasıl bir şey olduğunu da hayal etmiştim. Bu sefer de bu arabayı kullanmayı, bu şekilde park etmeyi, buradan ayrılmayı kafamda kurabilirdim fakat mesele arabayla veya onun nasıl park edildiğiyle alakalı değildi. Bunu yaparak, arabanın sahiplerinin profillerini çıkaramazdım.

Bunu yaparak, katillerin profilini çıkarmış olurdum.

"Ya onların kendisi olmak istemiyorsam?" diye sordum, annemi, soyunma odasını ve odanın içindeki kanları düşünerek. "Ya yapamazsam?"

"O zaman şanslısın demektir," Dean'in sesi hâlâ alçaktı fakat gözleri olabildiğince sert bir şekilde bakıyordu.

"... ve bavulunu toplayıp evine geri dönmen gerekir."

Az kalsın, beni gördükten sonra dediği "tanıştığıma sevindim" cümlesinin bir yalandan ibaret olduğunu unutuyordum.

Ajan Locke bir elini omzuma koydu. "Eğer bir meçhul faile yakınlaşmak isteyip, kendini onun yerine koymak istemiyorsan, kullanabileceğin bir başka kelime daha var."

Arkamı Dean'e dönüp tüm dikkatimi Ajan Locke'ın üzerine topladım. "Peki, nedir o kelime?" diye sordum.

Locke gözlerime baktı. "Sen."

13

O gece, dar bir koridorda yürüdüğüm bir rüya gördüm. Koridorun zemini fayansla kaplıydı. Duvarlar beyazdı. Odada çıkan tek şey ayakkabımın sesiydi. Yeni silinmiş zeminin üzerinde ayakkabımı sürttükçe çıkan o ciyak ses...

Bu iyi değil. Bu olanlar hiç iyiye işaret değil.

Kafamın üzerinde yanıp sönen floresan lambalar vardı ve yere baktığımda gölgemin lambalarla eş zamanlı olarak görünüp kaybolduğuna şahit oluyordum. Koridorun sonunda, duvarlarla aynı renge boyanmış metal bir kapı vardı. Az biraz aralanmış gibi duruyordu, bunu gördükten sonra acaba onu ben mi aralık bıraktım ya da gözünü benden ayırmamak için annem mi bırakmıştı diye kendi kendime sordum.

Sakın oraya gitme. Dur. Durman lazım.

Gülümsedim ve yürümeye devam ettim. Bir adım diğerini takip etti. Bir şekilde, bunun bir rüya olduğunu ve o kapıyı aç-

tığımda neyle karşılaşacağımı biliyordum fakat kendimi durduramıyordum. Belimin altındaki uzuvları hissedemiyordum. Gülümsemem yüzümdeki alev almış bir çizgi gibiydi.

Tek elimi metal kapının üzerine koydum ve onu ittim.

"Cassie?"

Karşımda duran annemdi, mavi bir elbise giyiyordu. Nefesim tutulmuştu! Ne kadar güzel gözükse de, nefesimin tutulmasının nedeni onun güzelliği ya da seyircinin nasıl gördüğünü ona rapor etmemin bu kadar uzun zamanımı alması nedeniyle işiteceğim azar değildi.

Ciğerlerimi duman kapladı, çünkü bu yaşananlar doğru değildi. Bunlar yaşanmamıştı, yaşanması için Tanrı'ya yalvarıyordum.

Lütfen bir rüya olma. Sadece bu seferliğine, lütfen gerçek ol. Bunun sona er —

"Cassie? Annem arkasına doğru tökezledi ve düştü. Kanlar bir anda üzerindeki mavi elbiseyi kırmızıya çevirdi. Bütün duvarlar kan içindeydi. O kadar çok kan vardı ki tarif edemiyorum.

Kanın içinde sürükleniyordu, kayıyordu ve nereye giderse gitsin orada onu bekleyen bir bıçak vardı.

Bileklerini kavrayan eller vardı. Saldırganın yüzünü görmek için arkamı döndüm, dönmemle beraber annem göz önünden kaybolmuştu ve ben de kapının dışındaydım. Elimle kapıyı açmak için ittirdim.

Yaşanmış olan şey buydu, diye düşündüm aptalca. *Gerçek olan şey bu.*

Karanlığa doğru bir attım. Ayağımın altında ıslak ve yumuşak bir şeyin olduğunu ve koktuğunu fark ettim. Aman Tanrım!

Ne kokuydu ama. Işığı açmak için bir düğme aradım.

Yapma. Işığı açma, açma...

Yeni bir başlangıca uyandım.

Yanımdaki yatakta yatan Sloane, bir ölü gibi uyuyordu. Tekrardan rüyayı görmek için gözlerimi kapatmamın işe yaramayacağını bilecek kadar sıklıkta rüya görmüştüm. Sessizce yatağımdan kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Bir şey yapmam gerekiyordu... Bu sabah profilini çıkardığım kızda kalan benliğimi almam ve o vücudumu acıtana kadar onu içimde gezdirmem veya Dean'in izinden gidip, kendimi ağırlık kaldırarak cezalandırmam gerekiyordu. Bunları düşündükten sonra arka bahçeye doğru baktım. Daha açık olmak gerekirse, oradaki havuza baktım. Bahçe karanlıktı, havuzun içindeki su ise ay ışığıyla beraber parlıyordu. Sessizce, elime bir mayo aldım ve Sloane'u uyandırmadan odadan çıktım. Dakikalar sonra, kendimi havuzun kenarında otururken buldum. Gecenin bir yarısı olsa bile, hava çok sıcaktı. Ayaklarımı havuzun içine doğru sarkıttım.

Yavaşça, vücudumu saran ateş kayboluyordu. Beynimi hissetmiyordum. Havuza doğru eğildim. Birkaç dakika boyunca havuzdaki suyun üzerinde ellerimle gel git yaptım, gece yarısı olduğundan dolayı çevrede derin bir sessizlik hâkimdi. Daha sonra durdum. Gel git yapmayı durdurdum, yer çekimiyle savaşmayı bıraktım ve havuzun beni içine almasına izin verdim.

Gözlerimi suyun altında açtığımda hiçbir şey göremiyordum. Her tarafım karanlıktı ve aniden, havuzun üstünde bir ışık belirdi.

Yalnız değildim.

Bunu bilemezsin, dedim kendime fakat gördüğüm şeyden

emindim. Burada kesinlikle biri vardı ve sonsuza kadar suyun içinde kalamazdım.

Tıpkı rüyamda olduğu gibi, kendimi dar bir koridorda yürüyormuşum gibi hissettim, korkunç bir duruma doğru yavaşça yürüyordum.

Bir şey değil. Sadece bir ışık.

Artık nefes almam gerekiyordu. Suyun altında kalmayı -mantıksız bir şekilde- istemeye devam ettim, buranın daha güvenli olduğunu düşünüyordum. Fakat daha fazla kalamadım. Su kulaklarımın içine girmeye başlamıştı, ciğerlerim ise havasızlıktan patlayacak gibiydi, kalp atışlarımın sesini duyabiliyordum.

Yavaşça, sessizce suyun üzerine çıktım. Suyun içinde ellerimi oynatarak bir çember çizdim, gözlerim davetsiz misafiri arıyordu. İlk başta, gözüme çarpan bir şey olmadı. Ama daha sonra ay ışığının da yardımlıyla, bir çift göz gördüm.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi o gözlerin sahibi. "Gitmeliyim."

Sesin sahibinin Dean olduğunu anlamam bile kalbimin hızlı atışını durdurmaya yetmemişti. Beynim artık onun Dean olduğunu idrak ettiğinden, birkaç özelliğini daha ayırt edebiliyordum.

Saçları yüzünü kaplamıştı. Gözleri -bir anlığına bir yaratığa ait olduğunu sandığım o gözler- şaşkın bakmaya başlamıştı.

Belliydi ki, sabahın üçünde burada birinin yüzüyor olacağını hiç beklemiyordu.

"Hayır," dedim, sesim suyum üstünde, sanki ateş almış bir silahın sesi gibi yankılanırken. "Burası benim olduğu kadar, senin de bahçen. Kal."

Bu kadar ürkekçe davrandığım için kendimi kötü hissetmiştim. Burası sessiz, sakin bir kasabaydı. Bahçenin etrafı çitlerle çeviriliydi. Kimse bizi FBI'ın eğittiğini bilmiyordu. Biz, hedef olabilecek insanlar değildik. Bu gördüğüm o kâbustan farklıydı.

Ben annem değildim.

Uzun bir süre boyunca, Dean arkasını dönüp gidecek sandım fakat bunun yerine, birkaç metre ötemde, havuzun kenarına oturdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Kendimi ona gerçeği söylemek zorunda hissettim. "Uyku tutmadı."

Dean bahçenin dışına baktı. "Ben uyumayı bırakalı çok oluyor. Çoğu geceler, üç hadi bilemedin dört saat uyuyabiliyorum."

Ben ona gerçeği söyleyince, o da bana kendi gerçeğini söyledi. Ben havuzun ortasında, o havuzun kenarında bir süre boyunca sessizce durduk.

"Gerçek değildi, biliyorsun değil mi?"

Sessizce konuşuyordu fakat gece yüzünden etraf o kadar sessizdi ki fısıldasa bile duyabilecektim.

"Gerçek olmayan nedir?"

"Bugün," dedikten sonra biraz duraksayıp sonra devam etti: "Biz Locke'la alışveriş merkezindeyken, park yerinde oynadığımız oyunlar. Bu iş, o oyunlar kadar tehlikesiz bir şey değil."

Bu ışıkta, gözleri çok karanlık gözüküyordu, neredeyse kapkaralardı ve onun bana bakış şekli bir şeyi fark etmeme neden oldu: bunu beni küçümsediği için söylemiyordu.

Beni *korumaya* çalışıyordu.

"Bu işin nasıl olduğunu biliyorum," dedim. Herkesten daha fazla biliyordum. Su üzerinde ellerimi hareket ettirmeyi bıraktım ve suya sırtüstü uzandım. Gökyüzünü seyre daldım, bunu yaparken Dean'in hâlâ beni izliyor olduğunun da farkındaydım.

"Briggs seni buraya getirmemeliydi," dedi sonunda. "Burası seni mahvedecek."

"Lia'yı mahvetti mi?" diye sordum. "Ya da Sloane'u?

"Onlar senin gibi profilci değiller."

"Burası seni mahvetti mi, peki?"

Dean bir an bile duraksamadı. "Ben zaten mahvolmuş bir vaziyetteydim."

Köşeye, onun yanına doğru yüzdüm. "Beni tanımıyorsun," dedim, kendimi sudan çıkarırken. "Buradan korkmuyorum, bir katil gibi düşünmeyi öğrenmekten korkmuyorum ve senden de korkmuyorum."

Ondan korkmadığımı neden belirtme gereği duydum bilmiyorum, fakat dikkatini en çok çeken şey bu oldu. Eve doğru yola koyuldum, yolu yarılamışken onun ayağa kalktığını duydum. Çimlerin üzerinden havuzun yanındaki kulübeye doğru yürüdüğünü, daha sonra içeri girip, bir şalteri kaldırdığını duydum.

Bir anda, tüm bahçe aydınlanmıştı. Işığın nereden geldiğini anlamam biraz zamanımı aldı. Havuz... *Işıldıyordu. Bunu başka şekilde tanımlayamazdım.*

Sanki biri havuzun köşesine karanlıkta parlayan bir boya sıçratmıştı. Her tarafta parlak renkte olan boya damlaları vardı. Uzun çizgiler, lekeler şeklinde. Havuzun kenarındaki fayans döşemede birbirine doğru uzanan dört adet çizgi.

Dean'e baktım.

"Siyah ışık," dedi, sanki bu ihtiyacım olan tek açıklamaymış gibi.

Kendimi tutamadım ve boyalı olan kısma yakınlaştım. Daha iyi görebilmek istiyordum, tam da bu anda havuzun dibinde karanlıkta parlayan bu boyayla yapılmış bir ceset çizimi olduğunu gördüm.

"Onu yüzü suyun üzerinde yüzerken buldular," dedi Dean. "Fakat takdir edersin ki suyun üzerine bir ceset resmi çizmek oldukça zor."

O bunları dedikten sonra, havuzun köşesinde boyanmış çizgilerin ve lekelerin neyi belirtmek için orada olduklarını anladım.

Kan.

Boyanış şekilleri kan sıçramalarına çok benzese de, boyanın renginden dolayı ilk bakışta bunu anlayamamıştım.

"Tam üç kere bıçaklandı," bunları söylerken Dean bana bakmıyordu, havuza bile bakamıyordu. "Kendi kanında kaydıktan sonra kafası yerdeki betona vurdu. Daha sonra, katil parmaklarıyla onun boğazını sıktı ve onu havuzun kenarına doğru sürükledi."

Bunun nasıl olduğunu kafamda canlandırabiliyordum, katilin bir kızın vücudu üzerinde nasıl durabileceğini. Onu tekmeleyebilirdi. Elleriyle tırmalayabilirdi, kendini kurtarmak için havuzun kenarını kullanabilirdi.

"Katil onu altına aldı." Dean havuzun yanında diz çöktü ve olayı canlandırır gibi anlatmaya başladı. "Onu suda boğdu ve öldüğünü anladıktan sonra onu bıraktı." Daha sonra Dean, canlandırmasını bitirmek için kızın cesedini havuzun ortasına fırlattı.

"Bu bir cinayet sahnesi," dedi. "Bizi test etmek için oluşturdukları sahte cinayet sahnelerinden biri, tıpkı bodrum katta olanlar gibi."

Dean, anlattığı hikâye eğer gerçek olsaydı, katilin durmuş olacağı yer olan havuzun ortasına doğru baktı. "Aslında olmamış olan bir olay değil," dedi. "Gerçekten yaşanmış bir şey. Tek fark, cinayetin burada işlenmemiş olması."

Dean'in omzuna dokunmak için elimi uzattım. Omzuyla elimi itti, yüzünü bana döndü, vücudu tehlikeli sayılabilecek bir şekilde benimkine yakın duruyordu. "Burası hakkındaki her şey: ev, bahçe, havuz... Hepsi bir amaç uğruna yapıldı."

"Sıkı çalışma," dedi, gözlerini benden kaçırmadan.

Daha sonra kafasını havuza doğru çevirdi. "Bu, insanların öğrenmeye çalışmak isteyeceği bir şey olmamalı."

Dean'in kast ettiği insanlar normal insanlardı. Fakat ben normal biri değildim. Ben bir doğuştan yetenekliydim ve az önce canlandırdığı cinayet sahnesi karşılaştığım en kötü şey değildi.

O gece ikinci kez, eve doğru yürümek için arkamı döndüm. Dean'in çimlerin üzerinde yürüdüğünü, tekrardan bir şalteri çevirdiğini duydum. Kafamı çevirip baktığımda, havuz ve bahçede olağandışı hiçbir şey görünmüyordu. Serpilmiş boya lekeleri gözden kaybolmuştu.

14

Bir sonraki sabah çok geç uyanmıştım ve kalktığımda sanki uyurken biri tarafından izlenmişim gibi hissediyordum.

"Tık, tık."

Konuşmasından dolayı -ve konuşan kişinin kapıyı açma, tıklama ve bu kelimeleri söyleme zamanlamasının aynı olmasından- gelen kişinin Lia olmasını bekliyordum. Fakat gözlerimi açtığımda, kapının yanında duran kişinin Ajan Locke olduğunu gördüm, bir elinde Starbucks'tan aldığı bir fincan kahve, diğer elinde araba anahtarları duruyordu.

Kafamı çevirip Sloane'un yatağına baktım, boştu.

"Gece dışarıda takıldın sanırım?" diye sordu yeni akıl hocam, kaşlarını çatarak. Dean'le havuz kenarında yaşananlar aklıma geldi ve bunlardan ona bahsetmek istemediğime karar verdim.

"Gerçekten mi?" diye sordu Ajan Locke, suratıma bakarak.

"Sadece şaka yapıyordum fakat yüzünde *Dün Gece Geç Saatlere Kadar Bir Çocukla Takıldım* ifadesi var. Kız kıza bir konuşma yapmak ister misin?"

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum... Locke'ın dün gece ergen bir kız gibi dışarıda olduğumu düşünmesi mi, yoksa sesindeki kuşkunun bana kız kuzenlerimi hatırlatıyor oluşu mu?

"Kız kıza konuşmak istemiyorum," dedim. "Genelde de hiç istemem."

Ajan Locke başını salladı. "Köşeye not aldım," dedikten sonra baktı ki pijamalarımla yatakta uzanıyorum, kafasını dolaba doğru çevirdi.

"Kalk ve giyin," deyip arabanın anahtarlarını bana fırlattı. "Ben Dean'i almaya gideceğim. Bu arada, arabayı sen kullanıyorsun."

***

Ajan Locke'm bizi tekrar alışveriş merkezine götürmek istediğini öğrendiğimde pek de mutlu biri sayılmazdım... Ve özellikle, Bayan Field'ın Pastanesi'ne götürmesi tam bir faciaydı. Dün gece havuzun kenarına boyanmış kan lekelerini gördükten sonra, alışverişe gelen insanların profilini çıkarmak çok basit bir iş gibi geliyordu. Aptalcaydı. *Eğer bizden insanların ne tür kurabiyeler sipariş edeceğini tahmin etmemizi isterse...*

"Üç buçuk yıl önce, Sandy Harrison üç çocuğuyla birlikte buradaydı. Daha sonra kocası gelip oğullarını bir kitapçıya götürdü, o da burada oğullarına nazaran daha ufak olan iki kızıyla beraber kaldı." Ajan Locke bunları gayet normal bir ses tonuyla anlatıyordu. Hiçbir müşteri dönüp bize bakmadı fakat onun

sözleri beni derinden sarsıyordu.

"Sandy ve kızlar limonata sırasındaydı. Yaşça daha ufak olan kızı sıradan ayrılıp kurabiyelere yöneldi, bunu gören Sandy kızını çekerek tekrardan sıraya soktu. Noel zamanıydı ve alışveriş merkezi insan kaynıyordu. Sandy'nin daha ufak olan kızının uykusu gelmişti ve huysuzlanmıştı. Sıra ilerlemeye başlamıştı. Sandy sonunda sipariş bölümüne ulaştı ve büyük kızı Anabelle'e, limonatasını normal mi yoksa ahududulu mu istediğini sormak için arkasına döndü."

Olacakları tahmin edebiliyordum.

"Anabelle kayıptı."

Noel zamanı alışveriş merkezini hayal edebilmek, genç ailenin birbirinden kopacağını, babanın oğluyla olacağını ve annenin iki kızıyla kalacağını düşünmek kolaydı. Küçük olanın uykusuzluktan kriz geçirecek halde olduğunu gördüğümde, annenin dikkatinin dağılacağını biliyordum. Kadının o an nasıl düşündüğünü hayal edebiliyordum, gözlerini çocuklarının üzerinden sadece birkaç saniyeliğine ayırmıştı, her zaman çok dikkatliydi...

"Hemen alışveriş merkezinin güvenliğini aradılar. Yarım saat içinde, polise haber verildi. Alışverişe giriş ve çıkışlar kapatıldı. Daha sonra devreye FBI girdi ve olayı Çocuk Kaçırma olarak ele aldık. Eğer bir çocuk kaçırıldıktan yirmi dört saat sonra bulunmazsa, onun daha sonra bulunduğunda canlı olma ihtimali çok düşüktür."

Sert bir şekilde yutkundum. "Onu bulabildiniz mi?"

"Bulduk," diye cevap verdi Ajan Locke. "Soru şu ki, sen bulabilir miydin?"

Dediğini algılamam için bana biraz zaman tanıdı. "En kritik olan zaman dilimi kaçırılmadan sonraki ilk saattir ve sen bunu çoktan yitirdin. Sen aramayı yaptığında çocuk tam doksan yedi dakikadır kayıptı. Onu kimin ve niye kaçırdığını tespit etmelisin. Çoğu kaçırma olayları aile üyeleri tarafından gerçekleştirilir fakat bu vakada söz konusu aile birbirinden ayrı değildi ve çocuğun velayetinin ebeveynlerden birinde olması söz konusu değildi. Aile içi sırları nasıl öğrenebileceğine kafa yormalısın. Aileye dair her şeyi bilmelisin ve birinin o kızı, bu alışveriş merkezinden nasıl uzaklaştırabileceğini kafanda kurmalısın. Sence nasıl oldu bu?"

Etrafa bakıp, alışveriş merkezini, onun içindeki insanları inceledim. "Kamera kayıtları var mı?" diye sordum.

"Hiçbir şey yok," dedi kısa ve öz bir şekilde. "İşimize yarayabilecek hiçbir şey yok, en ufak bir kırıntı bile."

"Kız ağlamıyordu." Dean konuştu. Ajan Locke devamını bekler şekilde kafasını salladı. "Noel zamanında bile, öylesine bir kalabalıkta bile, ufak bir kız çocuğunu annesinin yanı başından alma riskine girmezdim."

Kendimi çocuğu kaçıran kişinin yerine koyamıyordum, bu yüzden işime en çok yarayabilecek olan ikinci şeyi yaptım. Kendimi Anabelle'in yerine koydum. "Birini görüyorum. Belki de onu tanıyorum. Belki de onda benim istediğim bir şey var, ya da belki de o bir şey düşürdü ve onu yerden alıp, ona geri vermeye gittim," dedikten sonra duraksadım. "Küçük kız kardeşim gibi kurabiyeler için ağlayan ve yalvaran bir kız değilim. Ben iyi bir kızım, daha *olgun*... Bu yüzden onu takip ettim. Sadece onu daha iyi görebilmek ya da ona düşürdüğü şeyi geri verebilmek için, her neyse... Adımlarımı hızlandırdım. Beş

adım attıktan sonra, köşedeydim ve karşımda bir servis kapısı buldum."

Dean, itaatkâr bir şekilde kapıyı açmaya yeltendi fakat kapı kilitliydi.

"Belki de burada çalışıyorum," dedi. "Ya da buranın giriş kartını çaldım. Her iki ihtimalde de, bu duruma çok hazırlıklıydım. Hazırdım. Belki de bir çocuğun -herhangi bir çocuğun- yemi yutmasını bekliyordum."

"Sormamız gereken soru bu, değil mi?" dedi Ajan Locke. "Kız önceden seçilmiş bir kurban mıydı yoksa rastgele bir seçim mi? Onu bulmanız için bunu bilmeniz gerek."

Başa döndüm ve olanları kafamda en başından itibaren canlandırmaya başladım.

"Nasıl birini arıyorsunuz?" diye sordu Ajan Locke. "Erkek mi? Kadın mı? Kaç yaşında? Zeki biri mi? Eğitimli biri mi?"

İlk önce pastaneye, daha sonra servis kapısına ve en son Dean'e baktım. Bu, geçen gece hakkında konuştuğu şeydi. Bu, onun beni uyardığı tehlikeli işlerden biriydi.

Ciddi bir şekilde, Ajan Locke'a geri döndüm. "Kız kaç yaşındaydı?"

15

"Locke sizi çok mu çalıştırıyor?" Michael benimle uğraşmaya başlamıştı yine, bu onun kötü huylarından biriydi ve geçtiğimiz hafta, bu huyuna çok tanıklık etmek zorunda kalmıştım. Ajan Locke her gün başka bir zorlu görevle geliyordu ve Dean ile ben bu görevleri başarıyla çözüyorduk.

Bazen, Michael'la geçirdiğim sabahlar dışında kendime ayırabildiğim boş vaktim yok gibi geliyordu.

"Aramızdan bazıları çok çalışmayı seviyor demek ki," dedim.

"Aramızdaki yetenekli ve çok çalışmaya ihtiyacı olmayan insanların aksine mi?" diye sordu Michael, kaşlarını oynatarak.

"Kast ettiğim bu değildi."

Bana doğru eğildi ve atkuyruğumu şöyle bir salladı. "Güzel hikâye, Colorado."

"Gerçekten buradan nefret mi ediyorsun?" diye sordum. Ciddi bir şekilde programı sevmediğinden mi böyle yapıyordu ya da tavrı göstermelik miydi bilmiyordum. Geçen bir hafta bo-

yunca Michael hakkında fark ettiğim tek şey, onun bu yapmacık hallerinin FBI'da çalıştığı süreden çok eskiye dayandığıydı... Olmadığı birisi gibi davranmak onun karakterinde olan bir şeydi.

"Nerede olursam olayım orayı sevmeme gibi bir huyum var diyelim," dedi Michael. "Fakat yavaş yavaş buranın işe yarar bir yer olduğunu hissetmeye başlıyorum." Bu sefer atkuyruğumla oynamaktansa, yüzümün önüne düşen saçlarımı düzeltmeye tercih etti.

"Cassie." Dean'i duymak beni şaşırtmıştı ve ikimiz de bir anda ona doğru döndük. "Locke geldi."

"Hep çalışma, hep çalışma..." diye söylendi Michael.

Onu duymazdan gelerek çalışmaya gittim.

"Bir. İki. Üç." Ajan Locke birer birer fotoğrafları yerine koyuyordu. "Dört, beş, altı ve yedi."

İki sıra fotoğraf -bir sırada üç tane ve diğer sırada dört tane- mutfak masasının üzerinden bana bakıyorlardı. Her fotoğraf birer ceset barındırıyordu: cam gibi gözler, birbirinden ayrılmış vücut uzuvları.

"Bölmüyorum değil mi?"

Locke, Dean ve ben kapı kenarında olan Judd'a bakmak için arkamıza döndük.

"Evet bölüyorsun," dedi Locke yüzünde bir gülümsemeyle "Senin için ne yapabiliriz, Judd?"

Yaşlı adam gülmemek için kendini tuttu. "Siz, genç bayan, bana Briggs'in yerini söyleyebilir misiniz?"

"Briggs dışarıda bir çeşit ayak işiyle uğraşıyor," diye yanıtladı Ajan Locke. "Bugün burada sadece ben varım."

Bunu duyan Judd, bir süreliğine sessiz kaldı. Daha sonra gözleri masanın üzerindeki fotoğraflara kaydı ve ardından Locke'a doğru kaşlarını çatarak, "İşiniz bittiğinde temizlemeyi unutmayın!" dedi.

Bunu söyledikten sonra, Judd bizi kendi başımıza bıraktı ve ben de artık masadaki fotoğraflara odaklanabilirdim. Üst sıradaki üç fotoğraf, kaldırım üzerinde cansız bir şekilde yatan kadınlara aitti. Alt sıradaki dört fotoğrafsa kapalı mekânlarda çekilmişti: ikisi yatakta, biri mutfakta ve diğeriyse bir banyodaki küvette. Kurbanlardan üçü bıçaklanmış, ikisi vurulmuştu. Kalan son iki kurbandan biri boğularak öldürülmüş ve sonuncusuysa sert bir cismin darbesine maruz kalmıştı.

Kendimi fotoğraflara bakmaya zorladım. Eğer gözümü kırparsam, arkamı dönecek olursam ya da onlara bakmaktan kaçınırsam, onlara bir daha bakma şansım olmayabilirdi. Yanımdaki Dean de benimle birlikte fotoğrafları inceliyordu.

Onları baştan sona, boydan boya inceledi, sanki onlar birer veriymiş gibi hepsini kafasına kaydediyordu... Sanki onlar bir zamanlar bir insana ait olmamış gibi: birinin annesi, birinin sevgilisi olmamışlar gibi.

"Yedi ceset," dedi Ajan Locke. "Beş katil. Bu kadınlardan üçünün katili aynı. Kalan dört tanesiyse başka katillerin işi." Ajan Locke bunları söylerken ilgili fotoğrafların üstüne sırasıyla parmağıyla basıyordu, gözlerimi bir fotoğraftan diğerine kaydırıyordum. "Farklı kurbanlar, farklı mekânlar, farklı cinayet silahları. Pekâlâ, üstünde durmamız ve durmamamız gerekenler nelerdir? Profil çıkarma uzmanları olarak, işimizin büyük bir kısmı yol haritası çizebilmekten geçiyor. Çözülmemiş milyonlarca dava var. Peşinde olduğunuz katilin bu davalardan birinin sorumlusu olup olmadığını nasıl anlarsınız?"

Ajan Locke bir soru sorduğunda acaba gerçekten sorusuna bir cevap bekliyor mu ya da beklemiyor mu hiçbir zaman anlayamıyordum. Birkaç saniye boyunca çenemi kapalı tuttuktan sonra, bunun o cevap beklediği sorulardan biri olduğunu anladım.

Ajan Locke kafasını Dean'e doğru çevirdi. "Cassie'ye bir katilin M.O.'su ile bıraktığı imza arasındaki farkı açıklayabilir misin?"

Dean odağını fotoğraflardan ayırdı ve kendini bana bakmak için zorladı. Böylesine cesetleri incelemek onun için sıradandı. Benimle konuşmaksa -görünüşe göre- onu gayet zorluyordu.

"M.O.'nun açılımı *modus operandi*'dir," dedi, bunu söyledikten sonra daha fazla gözlerime bakamadı ve gözlerini sol omzuma bakacak şekilde kaydırdı. "Katilin uyguladığı yöntem anlamına gelir. Cinayet için seçtiği mekân, silah, kurbanlarını nasıl belirlediği, onları nasıl etkisiz hale getirdiği... Bunların hepsi katilin uyguladığı yöntemi oluşturur."

Daha sonra kafasını eğip ellerine baktı, baktığını görünce ben de baktım. Nasırlı bir avuç içi vardı, tırnakları kısaydı ve birbirine eşit kesilmemişlerdi. Sağ başmağının ortasından bileğine kadar uzanan beyaz, ince bir yarası vardı.

"Bir katilin öldürmek için uyguladığı yöntem değişebilir," devam etti Dean ve ben de bu sırada onun yarasındansa, sözlerine konsantre olmaya çabalıyordum. "Bir Meçhul Fail ilk kurbanlarını genelde çabucak öldürür. Paçasını kurtarmak için bir anda her şey bitsin ister, fakat zaman ve tecrübeyle, katiller öldürdükleri insanları yavaşça, bundan zevk alarak öldürmenin yollarını geliştirir. Bazıları ise art arda öldürür... Kendilerine daha fazla şans yaratıp, cinayetlerin arasındaki zamanı birbirine yakın tutar."

Dean gözlerini açmadan önce onları ufak bir anlığına kapalı tuttu. "Bir katilin öldürme yöntemiyle alakalı her şey konusuna göre değişkendir, bu yüzden katilin yöntemini takip etmek ne kadar yararlı olsa da asla kesin sonucu verecek diye bir şey yoktur." Dean bize en yakın duran fotoğrafı parmağıyla gösterdi. "İşte bu noktada devreye onların bıraktığı imza girer."

Ajan Locke, Dean'in açıklamasını yeterli görmedi ve kendi anlatmaya başladı. "Bir katilin öldürme yöntemi cinayeti işlemek ve paçayı kurtarmak için *gerekli* olan tüm elementleri içinde barındırır. Bir katil olarak, bir kurban seçmelisindir, suçun anlaşılmasını ve üzerine kalmasını istemediğinden bunu önleyen yollar geliştirmelisindir, kurbanlarını öldürmek için elinde ya gerekli fiziksel güç ya da bir çeşit silah olmalıdır. Cesedi bir şekilde ortadan kaldırman gerekir."

Ajan Locke daha sonra Dean'in bana gösterdiği fotoğrafı kendi gösterdi.

"Fakat kurbanlarını bıçaklayarak öldürdükten sonra, onları sırtı yere gelecek şekilde yatırman ve kollarını iki yana açıp, ellerini dua eder gibi bir pozisyona sokman gerekmez." Fotoğrafı göstermeyi bırakmıştı, fakat diğer katiller hakkında konuşmaya devam etti, FBI'da çalıştığı süre boyunca karşılaştığı olaylarda yer alan katiller.

"Kurbanlarının alnını öpmen, dudaklarını kesmen ya da cesetlerinin yanına bir origami eseri bırakman gerekmez."

Ajan Locke bunları anlatırken gayet ciddiydi, fakat Dean kadar olaylardan etkilenmemiş, mesafesini koruyan biri gibi durmuyordu. Yaptığı işi uzun zamandır yapıyor olmasına rağmen, hâlâ onu etkilendiğini görebiliyordum... Muhtemelen benim de başıma bu gelecekti.

"Bu gibi, yapılması gerekmeyen ama katilin yaptığı ekstra davranışlar -ve bunların bize katil hakkında neler çağrıştırdığı- onun *imzası* olarak adlandırılır. Bir katilin imzası bize onun psikolojisinin altında yatanları gösterir: fanteziler, derinlerinde duydukları ihtiyaçları, duyguları..."

Odağımı tekrardan masadaki fotoğraflara çevirdim. Kadınlardan üçü bıçaklanarak öldürülmüştü; ikisi sokak arasında, diğeri ise kendi mutfağında. Mutfaktaki kadın karşı koymaya çalışmıştı; fotoğraflardan anlaşıldığı kadarıyla, diğer ikisinin karşı koymaya fırsatı bile olmamıştı.

"Bu ikisi," dedim, bıçaklanarak öldürülen ilk iki kadının fotoğrafını elime alarak. "Katil onları gafil avladı. Dediğin kadarıyla katil bu kadını sırtından bıçaklayarak öldürdü." Bunu derken soldaki kadını işaret ediyordum. "O öldükten sonra -ya da karşı koyamayacak kadar kötü bir vaziyete geldikten sonra- onu sırtüstü yatırdı, bunu yapmasının amacı kurbanına yüzünü göstermek istemesiydi."

Bu Ajan Locke'ın *"derinlerde duydukları ihtiyaçları"* ifadesini kullanırken anlatmaya çalıştığı şeydi. Adam kadına arkadan saldırmıştı, fakat -her nedense- kadının yüzünü görmek ve kendi yüzünü ona göstermek onun için bir şeyler ifade ediyordu.

"Ondan sanki o bir erkekmiş gibi bahsetme." Dean arkama yanaştı, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. "Ona *sen* diye hitap et Cassie, ya da *ben*."

"Pekâlâ," dedim. Katil sanki karşımdaymış gibi onunla konuşmaya başladım. "Kurbanlarının seni görmesini istiyorsun. Onların bedenlerinin üzerinde durmak ve onlar can çekişirken, ya da çoktan ölmüşlerken, onları istediğin şekillere sokmak istiyorsun. Onların kıyafetlerini düzeltiyorsun, kollarını iki yana

gelecek şekilde açıyorsun." Arkasından saldırarak öldürdüğü kadının fotoğrafına tekrar baktım ve bir şey fark ettim. "Onları güzel olduğu için seçiyorsun, çünkü güzel kadınlar veya kızlar hiçbir zaman senin yüzüne bile bakmadı..." dedikten sonra biraz duraksadım. "O yüzden onların yüzünü görmesini sağlıyorsun."

Yandaki fotoğrafa baktım: bıçaklanarak öldürülmüş ve ara sokaklardan birinde bulunmuş başka bir kadın. İlki gibi, katilin kafasındaki kurban modeline uyan biri olduğu için seçilmişti. Fakat fotoğrafın üstündeki nota göre, kadın arkasından bıçaklanarak öldürülmemişti.

"Yeterli değildi," dedim. "Birini öldürdükten sonra onu çevirip yüzünü görmesini sağlaman, senin tatmin etmemişti. Bu yüzden sıradaki kurbanının önüne çıktıktan sonra onu öldürdün."

İlk kurban gibi, bu da dikkatlice arkası yere değecek şekilde yatırılmıştı, saçları yüzünün üstünde hale şeklinde saçılmıştı. Üstüne düşünme gereği bile duymadan, hemen üst sıradaki üçüncü fotoğrafa baktım -koşu sırasında vurularak öldürülen bir kurban- ve onu kenara ayırdım. Çünkü aynı katilin işi değildi. Çabucak ve sorunsuz bir şekilde işlenmiş bir cinayetti ve tutkuyla işlenmiş gibi görünmüyordu.

Odağımı alt sıradaki fotoğraflara çevirdim, onları inceledim. Tıpkı Dean'in yaptığı gibi, fotoğrafları incelerken duygularımı bir kenara bırakmaya çalışıyordum. Bu sıradaki dört kadından birinin katiliyle, yukarıdaki sıradan ilk iki kadının katili aynıydı. Akla ilk gelecek olan cevap -ve muhtemelen yanlış olan- bu katili aynı olan üçüncü kurbanın da bıçaklanarak öldürülen kadın olmasıydı fakat bu kadın kendi tezgâhındaki bir bıçakla, kendi mutfağında öldürülmüştü. Karşı koymaya çalışabilmişti, kanlı

bir şekilde ölmüştü ve katil onu orada eteği dağınık, bedeni iki büklüm bir şekilde bırakıp gitmişti.

Onları görmek istiyorsun, dedim katile, sessizce, onun yüzünün siluetini kafamda canlandırarak. *Onların seni görmesini istiyorsun. Ve onların güzel olması gerekiyor.*

Üçüncü kurban, ilk iki kurbandan daha sonra öldürülmüştü. Katilin uyguladığı yöntem değişmişti; farklı bir silah, farklı bir mekân, farklı türde bir kurban seçimi. Fakat aslında, katil hâlâ aynı katildi. O hâlâ içinde aynı sapıkça ihtiyaçları barındıran aynı insandı.

Her öldürdüğünde, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorsun. Daha iyi olmalısın. Kurbanın daha iyi olmalı. Sokakta kadınları öldürmek sana artık yeterli gelmiyordu. Arka sokağın birinde, çabucak birini öldürmek istemiyordun artık. Bir ilişki istiyordun. Bir yuva. Bir kadın.

Yatak odalarında öldürülmüş olan iki kadın hakkında bir sonuca varamıyordum. İkisi de kendi yataklarına yatırılmış şekilde bulundular. Birisi silahla vurulmuştu. Diğeri ise boğularak öldürülmüştü.

Onları gecenin bir yarısı yakalıyorsun. Kendi evlerinde, kendi yatak odalarında. O kadın şu an sana bakamıyor, değil mi? Artık o senin erişemeyeceğin bir güzellikte değil.

Katilin bir kadını vurduğunu kafamda canlandırmayı denedim fakat hesaba uymayan bir şeyler vardı.

Onun seni görmesini istiyorsun. Ona dokunmak istiyorsun. Onun can çekişini görmek istiyorsun, yavaşça ölüşünü.

"Son kurban buydu," dedim, yatağında boğularak öldürülen kadını göstererek. "Farklı yöntem, aynı imza."

Kadın öldüğünde yüzü katile bakıyordu ve kumral saçları cansız yüzünün etrafında hale şeklini alacak şekilde dağıtılmıştı, bu katilin onu diğer kurbanlarında yaptığı gibi bir poza soktuğu anlamına geliyordu.

Bir anda, olanlar yüzünden midem bulandı, beni tiksindiren sadece bu kadınlara yapılanlar değildi. Bir anlığına bunu o kadınlara yapan kişinin zihnine bağlanmış gibi hissettim ve o an sanki yaptıklarına bir *anlam* verebiliyordum.

Ensemin arkasında, sıcak ve sevgi dolu bir el hissettim. Dean.

"Bir şey yok," dedi. " Geçecek."

Bu sözler, az önce düşündüklerimin olacağı hakkında beni uyaran ve olmasını önlemeye çalışan kişiden geliyordu.

"Derin nefes al," dedi bana, kahverengi gözlerini benim gözlerimden ayırmıyordu. Bana olan ilgisine karşılık vermek için, ben de gözlerimi onun yüzünden ayırmıyordum... Burada, şimdi, şu an, sanki diğer her şey önemsizmiş gibi.

"İyi misin, Cass?" Ajan Locke'ın sesi kendisinden beklenmeyecek derecede endişelenmiş gibi geliyordu. Beni bir anda, bu kadar hızlı bir şekilde olayların ortasına bırakmakla hata edip etmediğini sorguladığını görebiliyordum.

"İyiyim," dedim.

"Yalancı." Lia mutfağa bir manken edasıyla yürüyerek girdi fakat ilk defa, onun dikkati kendine çekmesinden memnundum.

"Tamam," dedim, kendimi toparlayarak. "İyi değilim fakat olacağım." Daha sonra arkamı döndüm ve Lia'nın gözlerine baktım. "Memnun musun?"

Gülümsedi. "Hem de çok."

Ajan Locke boğazını temizledi ve bana Ajan Briggs'i anım-

satan, sert bir tonla konuşmaya başladı. "Hâlâ çalışıyoruz, Lia."

Lia önce bana, sonra da elleri iki yanında duran Dean'e baktı. "Hayır," dedi. "Belli ki çalışmıyorsunuz..."

Lia'nın böyle söyleyerek Ajan Locke'ın yalan söylediğini mi ima ettiğini yoksa onu başımızdan savmak için mi böyle davrandığını anlayamamıştım, ayrıca bunu yaparken beni mi Dean'i mi düşünmüştü anlayamıyordum.

"İyi o halde," diyerek pes etti Ajan Locke. "Organize ve plansız katiller üzerine olan mükemmel sunumum yarına kadar bekleyebilir."

Telefonu titredi. Daha sonra onu eline alıp, ekrana birkaç saniye boyunca baktı ve daha sonra söylediğini düzeltme gereği hissetti. "Yarın derken yani," dedi, "Pazartesiyi kast ediyorum. Hafta sonunuzu güzel geçirmeniz dileğiyle."

"Birinin çözmesi gereken bir dava var sanırım," dedi Lia, gözleri ışıldayarak.

"Aynı zamanda acelesi de var," diye karşılık verdi Ajan Locke. "Zaman beklemez ve ne kadar bir suç mahalline giderken yanımda senin gibi bir yalan detektörünü götürmeyi istesem de Lia, biliyorsun ki bu programın amacı o değil."

Benim midemi bulandırmaya fotoğraflardaki ölü kadınlar ve yakalanıp mahkûm edilmiş bir katil bile yeterken, Locke şu an aktif olan bir suç mahallinden bahsediyordu.

Taptaze bir ceset.

"Haklısın," dedin Dean, Lia'yla Ajan Locke'ın arasına girerek. "Programın amacı bu değil," dedi ajana ve arkasında durmama rağmen, gözlerindeki bakışın nasıl olduğunu kestirebiliyordum... Yoğun ve ikaz dolulardı. "Artık değil."

SEN

Dikkatsiz biri gibi davranmaya başladın, cinayetlerini yaşadığın yere yakın yerlerde işliyorsun, kurbanlarının cesetlerini şehir merkezinin arka sokaklarında bırakıyorsun, tıpkı Hansel ve Gretel'in ormanda ilerledikçe, arkalarına bıraktıkları ekmek kırıntılarının çoğalması gibi.

Fakat gözlerin o kadını ilk defa gördüğü andan beri, içindeki öldürme arzusunu bastırmak senin için gittikçe zorlaşıyor, neden kendi bahçende oynamayacağının sebebini hatırlaman da öyle.

Belki de bu şekilde olması lazım. Belki de bu kader.

Başladığın şeyi bitirmenin zamanı geldi.

Onların dikkatini çekmenin zamanı geldi.

Eve dönüş zamanı.

16

Cumartesi sabahı duyduğum iki sese uyandım: karılan kartların çıkardığı ses ve içimi bayan, iki metalin birbirine vurmasıyla çıkarılan o tiz vızıltı. Gözlerimi açtım ve yanıma döndüm. Sloane yatağının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu, bir elinde bir kupa bardak, diğerindeyse kardığı kartlar vardı: üstü kapalı, her sırasında farklı numaralar bulunan, yedi sıra kart.

"Napıyorsun?" diye sordum.

Sloane bir anlığına kartların arkasına baktı ve daha sonra onlardan birini seçip, onu kenara koydu. "Solitaire oynuyorum," dedi.

"Fakat kartların hepsinin yüzü kapalı."

"Evet," dedikten sonra kupasından bir yudum aldı, Sloane.

"Tüm kartların yüzü kapalıyken nasıl Solitaire oynayabiliyorsun?"

Sloane omzunu silkti. "Onlardan bazılarının yüz kısmı açıkken nasıl oynayabiliyorsun?"

"Sloane yetenekli bir kart oyuncusu. Briggs onu bulduğunda o Vegas'taydı." Lia sonunda kafasını dolabımdan çıkarabilmişti. "Eğer bir kere bile olsa destedeki kartların üzerinde göz gezdirebilmişse, deste karışmış olsun olmasın, o destedeki kartların çoğunu sayabilir."

İşte tam bu anda Lia'nın bizim dolabımızı karıştırdığının farkına vardım. *Birbirine vuran metaller*, diye düşündüm. *Metal askılar, metal olan rafa vuruyordu.*

"Hey," dedim, Lia'nın üzerine ne giydiğini görebilmek için dikkatini çekmeye çalışıyordum. "Giydiğin benim elbisem."

"Artık benim," Lia gülümsüyordu "FBI seni benim eli uzun biri olduğum konusunda uyarmadı mı? Çalma hastalığı, anlamsızca yalan atmak... Baktığında, hepsi aslında birbirinin aynı şeyler."

Lia'nın şaka yapıyor olmasını diliyordum fakat hiç de öyle gözükmüyordu.

"Şaka yapıyorum," dedikten sonra içim bir nebze rahatlamıştı. "Çalma hastalığı konusunda... Bunu elbiseyi geri verme gibi bir eğilimim olduğundan söylemiyorum. Dürüst olmam gerekirse, bu evde çalma hastalığı olan kişi Sloane. Bu elbiseyi alma nedenimse onun bana, sana yakıştığından daha fazla yakışıyor oluşu."

Dediklerini duyduktan sonra, oyununu iki veya üç kat daha fazla hızlandırarak oynayan Sloane'a döndüm.

"Sloane?" dedim.

"Evet?

"Lia neden bizim dolabımızı karıştırıyor?"

Sloane kafasını kaldırıp baktı fakat oynamaya devam ediyordu. "Davranışları yorumlamak benim değil, senin alanın. Ben sadece insanların yaptıklarına hayret edip geçiyorum."

"Peki, neden Lia'nın dolabımızı karıştırmasına *izin* verdin?" aynı soruyu bu sefer daha net bir biçimde sordum.

"Ah," dedi Sloane, demek istediğimi anladıktan sonra. "Beni rüşvetle kandırdı."

"Rüşvet?" diye sordum. Sorduktan sonra, Sloane'un elinde tuttuğu kupanın içinde ne olduğunun farkına vardım.

"Sen ona kahve mi getirdin?"

Lia bu sırada tek elini, şu an onun üzerinde olan elbisemin önünde gezdiriyordu. "Suçumu kabul ediyorum."

***

Kahve etkisindeki Sloane, bir açık artırmacı kadar hızlı konuşuyordu. Durmadan birtakım sayılar söylüyordu, her olaya ayrı bir istatistik çıkarıyordu. Tam *sekiz saat boyunca.*

"Amerikalı erkeklerin yüzde altmışı sarışındır," diye beni bilgilendirdi, neşeli bir biçimde. "Fakat televizyondaki erkek doktorların sadece yüzde beşi sarı saça sahip."

Havaya girmiş bir istatistikçiyle televizyon izlemek yetmezmiş gibi, yemekten sonra ben medya odasına geçtiğimde, peşime takılan başka biri daha vardı.

"Ağzı, *Seni seviyorum Darren,* diyor fakat yüzünden okunan şey aslında *Yazar benim karakterime bunu nasıl yapabilir!* Dediği... *Böylesine aşağılık biriyle katiyen olamazdı!*" dedikten sonra ağzına biraz patlamış mısır attı, Michael.

"Bunu o kadar umursuyor musun?" diye sordum, ekranı göstererek.

Sırıttı. "Hiç de bile."

İkisini başımdan uzaklaştırmaya çalıştım fakat çabalarım boşunaydı. İzledikleri dram filmine kendimi onlar kadar kaptıramamıştım çünkü izlerken tek düşünebildiğim -durmaksızın- aşağılık insan Dr.Darren'ın mavi gözlerinin şaşı oluşuydu.

"İstersen bir reality şov programı falan açabiliriz," diye bir öneride bulundu Michael.

"Aşağı yukarı toplumun yüzde birlik bir kısmı psikopattır." Sloane tuhaf istatistikler vermeye devam ediyordu. "Reality şov yıldızlarınınsa %14'lük bir kısmının psikopat oldukları tahmin ediliyor."

"Bu tahmini kim yürütüyor?" diye sordu Michael.

Bunu duyan Sloane, kıkır kıkır güldü. "Ben!"

Michael ellerini başına koydu ve arkasına yaslandı. "Katilleri yakalamak için çabalamayı bırakalım. Bunun yerine, tüm reality şov yıldızlarının %14'ünü tutukladık mı tamamdır, bütün sorunlarımız çözülür."

Sloane sandalyesinden sarkıp, saçının arkasında topladığı atkuyruğunun ucuyla oynayarak "Psikopat olmak bir suç değil," dedi.

"Şimdi de bana psikopatları mı savunuyorsun?" dedi Michael, tek kaşını kaldırarak. "Bu yüzden sana kahve vermiyoruz işte."

"Hey," dedi Sloane, kendini savunurcasına, "Ben sadece istatistikleri yorumluyorum, bir psikopatın bir CEO olması, katil olmasından daha muhtemel bir şey."

"Öhöm öhöm." Lia dikkati kendine çekmek için *öhöm öhöm* diye konuşan tanıdığım tek kişiydi. Dikkatimizi çektiğindeyse, hepimize birer kez baktı. "Judd eski bir arkadaşında kalmak için, az önce evden çıktı. Yani bu demek ki, ev bize kaldı." Daha sonraysa ellerini önünde birleştirerek, "Oturma odası. On beş dakika sonra. Hazırlıklı gelin!" dedi.

"Neye hazırlık gelelim?" diye sordum fakat sorumun bitmesini bile beklemeden, o çoktan ortadan kaybolmuştu.

"Bu muhtemelen hiç iyiye alamet bir şey değil." Bunları derken Michael hiç de durumdan şikâyet ediyor gibi gözükmüyordu. "Kızlar, on beş dakika sonra oturma odasında buluşalım."

Onun kapıdan çıkışını izlerken, hayatımın çoğunu bir gözlemci olarak geçirdiğimi ve Lia'nınsa bunun tam tersi olarak, hep olayların içinde olan biri olduğunu düşünmeden edemedim.

"Neye bulaşacağımız hakkında bir tahminin var mı?" diye Sloane'a sordum.

"Bundan önceki tecrübelime göre yorumlarsam," Sloane ciddi bir şekilde cevap veriyordu: "Tahminim, bir belaya bulaşacağımız üzerine."

17

Sloane ile birlikte oturma odasına girdiğimizde, Michael ve Dean çoktan oradalardı. Geçen on dört dakikada, sarışın oda arkadaşım sakinleşmişti, pili bitmek üzere olan bir oyuncak bebeği andırıyordu. Michael'ın yanındaki kanepeye oturdu, ben de onun yanına geçtim. Çaprazımızda olan şöminenin kenarındaysa, tuhaf bir şekilde yere bakan Dean oturuyordu; saçları suratının önüne düşmüştü.

"Kanepe, sandalye, minder, halı var..." diye düşündüm. *"Fakat o gidip yere oturuyor."*

Onu ilk kez gördüğüm zaman aklıma geldi, vücudunu parçalarcasına ağırlık kaldırıyordu. Bunu gördükten sonra kafamda oluşan ilk izlenim onun kendini cezalandırıyor oluşuydu...

"Hepinizin gelebildiğine sevindim." Lia odaya öylesine bir giriş yapmamıştı; odaya bir assolist gibi girdi. Bütün gözler ondaydı, yere doğru eğildi ve bacaklarını uzattı, daha sonra da bağdaş pozisyonuna geçti ve bunları yaparken üzerinde benim

elbisem vardı. "Bu geceki eğlencemiz için seçtiğim oyun: *Doğruluk mu Cesaret mi?*" dedikten sonra biraz duraksayıp, hepimize sırayla baktı. "İtirazı olan var mı?"

Dean ağzını açtı.

"Hayır," dedi Lia.

"İtirazı olan var mı diye soran sendin," dedi Dean.

Lia kafasını salladı. "Senin itiraz hakkın yok."

"Benim var mı?" diye sordu Michael.

Lia bu soru üzerine biraz düşündü. "İtiraz etmek istiyor musun?"

Michael önce bana, sonra tekrar Lia'ya baktı. "Pek sayılmaz."

"O zaman var," diye yanıtladı Lia. "İtiraz edebilirsin."

Yanımda oturan Sloane, eline kaldırdı.

"Evet, Sloane?" dedi Lia, hoşnut bir şekilde. Görünüşe göre, sayılarla kafasını bozmuş bu kızın diyeceklerinden endişe duymuyordu.

"Oyunun ana fikrine hâkimim ama kafamı kurcalayan tek bir şey var," dedi Sloane, gözleri parıldayarak. "Kazananı nasıl belirliyoruz?"

Michael sırıtarak, "Senin gibi oyun oynamakla kafasını bozmuş kızları çok seviyorum!" dedi.

"*Doğruluk mu Cesaret mi?* oyunun bir kazananı olmaz," dedim. Aslında, bunun gerçekte herkesin kaybettiği bir oyun olduğunu düşünüyordum.

"Bu biz itiraz mı?" diye sordu Lia.

Odanın diğer tarafında, Dean gözleriyle bana bakarak *EVET DE* demeye çalışıyordu, bu oyunu istemediği her ha-

linden belliydi. Başka bir odada, başka yabancılarla birlikte olsaydım, onun bu isteğini geri çevirmezdim. Fakat bulunduğum odada, bir türlü profilini çıkarmayı beceremediğim Michael ve bana doğuştan yetenekli olan bizlerin artık aktif davalarda görevlendirilmediğini söyleyen Dean'le birlikteydim.

"Hayır," dedim Lia'ya. "Bu bir itiraz değildi. Hadi oynamaya başlayalım."

Lia'nın suratını yavaşça yayılan bir gülümseme kapladı. Dean kafasını arkasına, şömineye doğru yasladı.

"İlk ben başlayabilir miyim?" diye sordu Sloane.

"Tabii," diye cevapladı Lia, güzel bir şekilde. "Doğruluk mu cesaret mi, Sloane?"

Sloane, Lia'ya bir bakış attıktan sonra, "Kast ettiğim bu değildi," dedi.

Lia omzunu silkti ve tekrarladı: "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk."

Sıradan bir *Doğruluk mu Cesaret mi?* oyununda, doğrululuğu seçmek kendini güvende hissetmene neden olabilirdi... Çünkü eğer soru haddinden fazla utanç vericiyse, her zaman yalan söylemek gibi bir seçeneğin vardır. Fakat Lia odadayken, bu mümkün olan bir şey değildi.

"Babanın kim olduğunu biliyor musun?"

Lia'nın sorusu beni gafil avlamıştı. Hayatımın çoğunu öz babamın kim olduğunu bilmeden geçirdim fakat bunu bir kalabalığın önünde dile getirmeye zorlanmanın ne kadar kötü olabileceğini hayal edemiyordum. Lia'nın Sloane'a karşı olan tavrı

genelde iyiydi ancak mevzubahis bu oyun olunca, anlaşılan o ki kardeşi olsa tanımayacaktı.

Sloane, Lia'nın sorusundan etkilenmemiş bir şekilde onun gözlerine baktı, "Evet," dedi, "Biliyorum."

"Salladı ve tutmadı," diye mırıldandı Michael, Lia'nın yanılgısını dile getirmek için. Bunu duyan Lia, ona pis pis baktı.

"Senin sıran," dedi Sloane'a ve yüzünden anladığım kadarıyla, kendini olası bir intikam teşebbüsüne karşı hazırlıyordu. Ama Sloane'un hedefi bendim.

"Cassie, doğruluk mu cesaret mi?"

Cesaret desem Sloane'un bana ne yapmamı söyleyebileceğini düşünmeye çalıştım ama aklıma bir şey gelmedi.

"İstatiksel olarak, cesaret denilince en çok yaptırılan şeyler bozulmuş bir yemeği yedirmek, telefon şakaları yaptırmak, oynayan başka birini öptürmek, sağlığa zararlı bir şeyi yalatmak ve soyundurmaktır," diyerek bana yardımcı oldu, Sloane.

"Doğruluk."

Sloane birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. "Kaç insanı seviyorsun?"

Sorusu beni şaşkına çevirmişti. Hiç beklemediğim bir soruydu ve bir o kadar da acımasızdı... Sloane bana baktığında, mavi gözleri benden bir cevap bekler gibi parıldarken, vereceğim sayının onun için gerçekten bir şey ifade ettiğini fark ettim. Beni aşağılamak için falan sormuyordu bu soruyu.

Soruyu sorma amacı, benden bu bilgiyi edinmek ve daha sonra kendisinin sevdiklerinin sayısını benimkiyle kıyaslamaktı.

"Kaç insan seviyorum?" diye tekrarladım. "Sevmek... derken?"

Hiçbir zaman âşık olmamıştım, bu yüzden eğer kast ettiği romantik bir sevgiyse, vereceğim cevap gayet kolaydı.

"Toplamda kaç insanı seviyorsun?" dedi Sloane. "Bu sevgi ailenden biri için beslediğin bir duygu, romantik olan bir şey veya sevginin herhangi bir çeşidi olabilir."

Aklımdan öylesine, rastgele bir sayı seçmek istedim. Beş iyi bir seçim gibi geldi. Ya da on. Ne kadar fazla gözükürse o kadar iyiydi fakat daha sonra Lia'nın beni izlediği aklıma geldi.

Annemi sevmiştim. Elde vardı bir. Büyükannem, babam ve ailemdeki diğerlerini seviyordum. Sevmiyor muydum? Onlar benim ailemdi sonuçta ve beni seviyorlardı. Onlara duygularımı göstermemiş olmam, onları sevmediğim anlamına gelmiyordu. Her zaman onları ne mutlu edecekse onu yapmıştım. Her zaman onları incitmemeye çalıştım.

Fakat onları annemi sevdiğim gibi seviyor muydum? Bir daha kimseyi öylesine *sevebilir miydim?*

"Bir." Ağzımdan bu kelimeyi zar zor çıkarabildim. Daha sonra bunun yanlış olduğunu söyleyeceğini umarak, Lia'ya baktım. Ondan, annemin ölümünün içimde bir şeyleri mahvetmediğini ve geri kalan hayatım boyunca, ailemin bana beslediği gibi bir sevgiyi birine duymaktan yoksun yaşamamın kaderim olmadığını söylemesini umuyordum.

Lia bir süre gözlerime baktı, daha sonraysa omzunu silkerek, "Senin sıran, Cassie..." dedi.

Bu oyunu oynamanın neden ilk başta iyi bir fikir gibi geldiğini tekrardan düşündüm. "Michael," dedim sonunda. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Bu program hakkındaki gerçek fikirleri, babasının nasıl biri olduğu, vergi kaçakçılığı meselesinin aslı, Lia'yla ilişkisinin aslında birbirlerine laf sokmalarından daha başka bir şey olup olmadığı. Fakat bu soruların hiçbirini sormaya olanağım kalmamıştı, çünkü Michael koltuğundan eğildi ve pis pis sırıtarak, "Cesaret!" dedi.

Tabii ki de kafasının içindekileri bilmeme olanak tanımayacaktı. Tabii ki de oyundaki ilk cesaret görevini ona yaptırmamı isteyecekti. Ona ceza olarak vermek için çok klişe olmayan bir şey aradım ve bunu yaparken düşünmekten beynimi patlatacaktım. Bu cezayı ararken aynı zamanda öpme, soyunma veya Michael'a sorun çıkarabilecek benzer şeylerin de cezanın bir parçası olmasını istemiyordum.

"Bana verebileceğin en iyi cezayı ver, Colorado." Michael bu durumdan haddinden fazla hoşnuttu. Ona vereceğim cezanın biraz tehlikeli bir şey olmasını umduğunu hissedebiliyordum, adrenalin seviyesini yükseltecek bir şey arıyordu.

Briggs'in onaylamayacağı bir şey.

"Senden istediğim..." dedim, kelimeleri yavaşça, söyleyeceğim şeyin onun üzerindeki etkisini görebileceğim şekilde söylüyordum: "bale yapman."

Ben bile bu nereden çıktı anlamamıştım.

"Ne?" dedi Michael, açıktı ki, benden daha fazla heyecanlı veya az da olsa riskli bir şey söylememi bekliyordu.

"Bale," diye tekrarladım. "Tam burada..." Halının ortasını gösterdim: "Dans edeceksin."

Lia gülmekten kendinden geçti. Dean'in yüzünde bile gülümseme vardı.

"Bale, Rönesans'a kadar dayanan bir geçmişi olan, vücut hareketleriyle yapılan geleneksel bir dans stilidir," diyerek yardımcı olmaya çalışıyordu, Sloane, "Özellikle Rusya, Fransa, İtalya, İngiltere ve de Amerika Birleşik Devletleri'nde popüler olmasıyla bilinir."

Sloane'un tüm sanat tarihini anlatmaya başlayacağı konuşmasına daha fazla izin vermeden, Michael onu susturdu.

"Biliyorum," dedi. Ve daha sonra, yüzünde vakur bir ifadeyle, ayağa kalktı ve odanın merkezine doğru yürüdükten sonra, orada bir balet gibi durdu.

Michael'ın sakin ve güler yüzlü haline daha önce tanık olmuştum. O, yüzümden bir tutam saçı çekerken nasıl hissettiğini anlayabilmiştim fakat *bu*... Bu bambaşka bir şeydi. Parmaklarının üzerinde durdu ve iki kez etrafında bir çember oluşturacak şekilde döndü. Bacaklarını büktü ve kalçasını dışarı çıkardı. Fakat en güzeli gözlerindeki ifadeydi; katı. Kendini bu duruma adamış duruyordu.

Performansını diz büküp selamlayarak bitirdi.

"Baya iyiydin," dedim, kıkırdayarak. Kanepesine geri dönüp oturdu ve hançer gibi bakışlarını Lia'ya çevirdi.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Lia doğruluğu seçti. Aramızdan yalan söyleyip paçayı sıyırabilecek tek kişi oydu.

Michael gülümsedi, Lia'nın bu oyunu başlatmadan önceki hali gibi neşeli görünüyordu.

"Gerçek ismin ne?"

Birkaç saniye boyunca, Lia'nın yüzünde kırıldığını ve sinirlendiğini belli eden bir ifade vardı.

"Senin ismin Lia değil mi?" Sloane bunu sorarken tuhaf bir şekilde kırılmış gibi duruyordu. Sanki Lia'nın ismini bilmiyor oluşu onun için ailesi hakkında sorulan sorulardan daha kötüydü.

"Evet..." dedi Lia, "Öyle."

Michael Lia'ya baktı, bunu yaparken yavaşça kaşlarını oynatıyordu.

"Fakat bir zamanlar," dedi Lia, her kelimesinde sanki başka biriymiş gibi konuşuyordu, "İsmim Sadie idi."

Lia'nın verdiği cevap kafamı karıştırmıştı. Onu Sadie olarak hayal etmeye çalıştım. Eski ismini de kıyafetlerine yaptığı gibi kolayca, bir köşeye fırlatabilirmiş miydi? Neden ismini değiştirme gereği duymuştu? Bunu Michael nasıl bilebilirdi?

"Doğruluk mu cesaret mi?" Lia gözlerini tek tek, hepimizin üzerinde gezdirdi, bakışlarından içindeki intikam isteğini anlayabiliyordum. Kimi seçecekse, işler o seçtiği kişi için hiç de yolunda gitmeyecekti.

"Cassie."

Sıranın hemen bana gelmesi hiç de adil değildi, Dean'e bir kere bile gelmemişti ama yine de mızmızlanmayarak durumu kabullendim.

"Cesaret." Bu seçeneği seçmem, düşünerek verdiğim bir karar değildi, tek düşünebildiğim Lia'nın yüzündeki intikam dolu ifade ve şu an sorabileceği sorunun, Sloane'a sorduğundan bin kat daha çetrefilli bir soru olacağıydı.

Lia gözlerinin içi parlayarak önce bana, sonra Michael'a baktı. *İntikam zamanı.*

"Senden istediğim," dedi, kelimeleri yavaşça, onların tadını çıkararak söylüyordu: "Dean'i öpmen."

Dean bunu duyduğunda elektrik çarpmışa döndü. Bir anda olduğu yerde dikildi. "Lia," dedi büyük bir keskinlikle: "Hayır."

"Ah, hadi ama Dean," diye kandırmaya çalışıyordu Lia, "Oyunu kuralına göre oynayalım, bizim için bir kereliğine buna katlan."

Lia, Dean'in cevabını beklemeden bana döndü: "Onu öp, Cassie."

Neyin daha kötü olduğunu bilemiyordum... Dean'in onu öpmeme şiddetle karşı çıkmasının mı ya da onu öpme konusunda istekli olduğumun farkına varmamın mı? Locke'ın derslerindeki hallerimizi, o elini boynumun arkasına koyduğunda hissettiklerimi düşündüm...

Beklenildiği gibi Lia bana bakmaya devam ediyordu fakat Dean'in önünde dikilmek için odanın diğer ucuna gittiğimde, üzerimde olduğunu hissettiğim tek çift göz Michael'ınkilerdi.

Bunu yapmak zorunda değildim.

Karşı çıkabilirdim.

Dean bana bakıyordu ve bir anlığına onun yüzünde, genelde takındığı ifadesiz yüz halinden başka bir şey gördüm. Bakışları yumuşamıştı. Dudakları birbirinden ayrılmıştı, sanki bir şey söylemek ister gibiydi.

Şöminenin yanına diz çöktüm. Bir elimi onun yanağına koydum ve dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm. Arkadaşça bir öpücüktü. Avrupai bir merhaba deme şekli gibi. Dudaklarımız sadece birkaç saniyeliğine buluşmuştu fakat bu anlarda vücudumda yayılan elektriği, ayak parmaklarıma kadar hissettim.

Geri çekildim, gözlerimi dudaklarından hâlâ alamıyordum. Birkaç saniyeliğine, orada, birbirimize bakakaldık; o şöminenin yanında, ben halının üstünde diz çöker vaziyette.

"Sıra sende, Cassie..." Lia bunu söylerken olan bitenden çok memnun gibi gözüküyordu.

Kendimi zorlayıp yerden kalktım ve kanepeye geri döndüm. Oturdum, Dean'in dudaklarının hayaletini hâlâ kendi dudaklarımda hissedebiliyordum. "Doğruluk mu cesaret mi, Dean?"

Adil olan buydu: o bu oyunda kurban sandalyesine oturmamış tek kişiydi. Bir anlığına, sorduğum soruyu yanıtlamayı reddederek, oyunu bitirmek istediğini söyleyecek diye düşündüm fakat bunu yapmadı.

"Doğruluk."

Michael'ın aksine, doğruluğu seçerek bana istediğimi vermişti. Sormayı istediğim sorular vardı. Dean'in ise bunlara vereceği cevaplar. Az önce aramızda geçenlerdense, odağımı bunlara vermeyi tercih ettim.

"Geçen gün, Locke Lia'yı bir suç mahalline götüremeyeceğini söylediğinde, programın amacının *artık* eskisinden farklı olduğunu söyledin," dedikten sonra bir süre duraksadım. "Bunu söylerken neyi kast etmiştin?"

Dean kafasını salladı, birini öptükten sonra sorulacak soru bu mu olmalı der gibiydi. "Programa ilk katılan bendim," dedi. "Program başlamadan önce, onlar Doğuştan Yetenekliler tanımını kullanmaya başlamadan önce, sadece ben ve Briggs vardık. Judd'la birlikte yaşamıyordum. FBI benden haberdar değildi. Briggs bana sorular soruyordu, ben de onlara cevap veriyordum."

"Katiller hakkında sorular." Başka bir soru sormaya hakkım

yoktu, bende soru sorduğumu belli etmeyen bir demeçle ağzından laf almaya devam etmek istedim. Dean bunu istemiyormuş gibi kafasını salladı, Lia araya girdi, aramızdaki diyalog artık sona ermişti.

"O bunları yaparken on iki yaşındaydı," dedi Lia ve bu konu hakkında konuşmayı bıraktı. "Senin sıran, Dean."

"Cassie," dedi Dean. Bu kadardı! "Doğruluk mu cesaret mi?" diye sormamıştı bile. Sadece ismimi söylemişti.

Yanımda, Michael çenesini sıkarak oturuyordu. Lia'nın intikam planı işe yaramış gibiydi ve planladıklarını bitirmiş gibi de gözükmüyordu.

"Doğruluk" dedim, Michael'ın şu an yaşananlara verdiği tepkiyi veya niye bu tepkiyi verdiğini sorgulamayı göz ardı etmeye çalışırken.

"Buraya gelme sebebin nedir?" diye sordu Dean, bunu yaparken Lia'ya, ellerine, ben hariç dikkatini çeken her şeye bakıyordu. "Bu programa niye katıldın ki?"

Bu soruya verebileceğim çok cevap vardı, hepsi de doğru cevaplardı. İnsanlara yardım etmek istediğimi, hiçbir zaman sıradan biri gibi hissetmediğimi söyleyebilirdim. Fakat yapmadım.

"Annem cinayete kurban gitti."

Boğazımı temizledim, kullanacağım kelimelerin bende yarattığı etkinin anlaşılmamasını istiyordum. "Beş yıl önceydi. Polis hiçbir zaman onun cesedini bulamadı fakat öldürüldüğünü sandığımız yer kan içindeydi. Bıçaklanarak öldürüldüğü düşünüldü. Defalarca."

Dean söylediklerime olan tepkisini gizledi fakat Lia ve Sloane tepkilerini gizlemeyi beceremediler. Michael'sa annemin

başına gelenlerden haberdardı fakat diğerlerine daha önce bu konuda tek kelime dahi söylememiştim.

"Doğruluk mu cesaret mi, Dean?" Bu kelimeleri yeniden kullanmayı çok istiyordum fakat bu sefer soracağım sorunun hedefi Dean olamazdı. Bu oyun gerektiğinden fazla ikimizin arasında geçmeye başlamıştı.

"Doğruluk mu cesaret mi, Lia?"

"Doğruluk." Lia bunu söylerken meydan okur gibiydi. Ona dağınık biri mi yoksa tertipli biri mi olduğunu sordum. Çenesini düşürdü, kaşlarını kaldırdı, dik dik bana baktı.

"Cidden mi?" dedi. "Soracağın soru bu yani?"

"Evet, sorum b" diye onu onayladım.

"Dağınık biriyimdir," dedi. "Kelimenin *tam* anlamıyla."

Lia, bana onun üzerindeki tahminimin ne denli doğru olduğunu düşünecek zaman tanımadan, bir sonraki tur için Michael'ı hedefi olarak belirledi. Michael'ın tekrardan cesareti seçmesini bekliyordum fakat o beni yanılttı.

"Doğruluk."

Lia narin ellerini elbisesinin üzerinde gezdirdikten sonra, Michael'a fal taşı gibi açılmış gözlerle, masumca bir bakış attı. Daha sonra ona, Dean'in beni öpmesini kıskanıp kıskanmadığını sordu. Michael bu soruya bozulmuş gibi gözükmüyordu fakat Dean, her an Lia'nın boğazına sarılacak gibi duruyordu.

"Ben hiçbir zaman kıskanmam," dedi Michael. "Öç alırım."

Bunu söyledikten sonra bir sonraki tur için Dean'i seçmesi kimseyi şaşırtmamıştı.

"Doğruluk mu cesaret mi, Dean?"

"Doğruluk." Dean'in gözleri dönmüş gibiydi ve Lia'nın dediğinden hatırladığım kadarıyla, eğer Dean'in tepesi atarsa, Michael'ı öldürebilirdi. Boğazım kurumuş, karnıma ağrılar girmiş bir şekilde Michael'ın Dean'e korkunç bir şey sormasını beklemeye başladım.

Fakat o bunu yapmadı.

"Daha önce *Kötü Tohum*'u izleme şansın oldu mu?" diye nazikçe sordu. "Film olanı."

Dean'in çenesindeki kaslar seğiriyordu. "Hayır."

Michael sırıtarak, "Ben izledim," dedi.

Dean ayağa kalktı. "Benden bu kadar."

"Dean..." Lia'nın sesinde yalvarışla kızgınlık arasında bir ton vardı fakat Dean ona bir bakış attı ve onu susturdu. Bundan iki saniye sonra, odanın dışına doğru yürümeye başladı ve o odadan çıktıktan bir süre sonra, evin ön kapısının açılışını, daha sonra sert bir şekilde kapatılışını duydum.

Dean gitmişti ve bir insanın Michael'ın yüzündeki tatmin olmuş ifadeyi okuması için duygu okuma konusunda uzman biri olması gerekmiyordu.

---

* Orijinal ismi: The Bad Seed

SEN

Haftanın her saati, her günü o kadını düşünüyorsun. Fakat yapmak üzere olduğun büyük finalin zamanı gelmedi. Henüz değil. Bunun yerine, kendine Dupont Meydanı'ndan seni oyalayacak başka bir oyuncak seç. Uzun zamandır bir kadını göz hapsine almıştın fakat onu koleksiyonuna ekleme fikri seni düşündürmekteydi, çünkü o senin yaşadığın yere çok yakın ve insan nüfusunun bir hayli kalabalık olduğu bir yerde bulunuyordu...

Fakat şu an, Madam Selene denilen o kadın, senin aradığın kişi. Genelde kurbanlarının kim olduğu seni o kadar ilgilendirmez fakat onun bir el falcısı oluşu... Bu seni gerçekten cezbediyor. Göndermek istediğin -göndermen gereken- bir mesaj var. Onu kendi dükkânında öldürmen en kolayı olacaktır, her iki avucuna da birer bıçak saplayıp bedenini oracıkta bırakabilirsin fakat bu hafta senin için gerçekten yorucu geçti.

Bu yüzden biraz güzelliği hak ediyorsun.

Onu haklamak en kolayı. Sen bir hayaletsin. Elinde şeker

olan bir yabancı. Bir dert ortağı. Madam depoda uyandığında, bunu ona senin yapmış olabileceğine inanamayacak.

En azından ilk seferinde.

Fakat zamanla, her şeyi kavrayacak.

Bütün bu olacakların kaçınılmazlığını düşününce, seni bir gülme alıyor. Parmaklarını onun kumral saçlarının uç kısımlarında gezdiriyorsun ve daha sonra 12 numaralı kırmızı saç boyasının kutusunu eline alıyorsun. Bir yandan, seni çocukluğuna, her şeyin başladığı yere döndüren bir şarkı mırıldanıyorsun...

Falcının gözleri fal taşı gibi açık. Elleri bağlı. O seni görüyor. Bir elindeki boya kutusunu, diğer elindeki bıçağı gördükten sonra farkına varıyor ki —

Sen bir canavarsın.

Ve bu sefer, yapacaklarını ağırdan almayı gerçekten hak ediyorsun.

18

Ajan Locke, pazartesi sabahı geldiğinde, gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı. Geç gelmişti. Biz televizyon izleyip *Doğruluk mu Cesaret mi?* oynarken, onun ve Briggs'in dışarıda bir dava üzerinde çalıştığını hatırladım. Gerçek failleri olan, gerçek bir dava.

Gerçek bir katil.

Uzun bir süre boyunca, Ajan Locke ağzını açmadı. "Briggs ve ben bu hafta sonu duvara tosladık," deyip sessizliği bozdu. "Üç ceset bulduk ve katil hâlâ avlanmaya devam ediyordu." Elini, uzun zamandır taranmamış gibi görünen saçına götürdü. "Bu sizin değil, benim sorunum fakat bu dava bana hatırlattı ki, Meçhul Fail sadece hikâyenin yarısı. Dean, Cassie'ye mağdur bilimi hakkında neler anlatabilirsin?"

Dean lavabonun içindeki deliklere boş boş bakıyordu. Onu oynadığımız oyundan sonra hiç görmemiştim fakat sanki ara-

mızdaki hiçbir şey değişmemiş, biz hiç öpüşmemişiz gibi davranıyordu.

"Çoğu katilin belli bir tarzı vardır," dedi. "Bazen, bu tarz fizikseldir. Fakat kimi katillerse duruma uygun olan neyse onu yapar... Kurban olarak yürüyüşe çıkan insanları seçmek gibi, çünkü onlar birkaç gün ortada gözükmeseler bile, onlar için polise başvuran kimse olmaz... Bu durum öğrencilerde de böyledir, okulda ders görüyor oldukları düşünüldüğünden kimse kolayca paniğe kapılmaz."

Ajan Locke başını sallayarak onayladı. "Fakat nadiren, kurban katilin hayatının belli bir zamanında yer almış biri de olabilir. Bazı katiller ilk sevgililerini, karılarını veya annelerini öldürür."

"Mağdur biliminin bize söylediği diğer şey ise," Dean gözlerini Ajan Locke'a kaydırarak anlatmaya devam etti: "kurbanın kaçırılmaya veya saldırılmaya verdiği reaksiyondur. Eğer bir katilsen..." dedikten sonra, doğru kelimeleri bulmak için duraksadı.

"Kurban seçilen insanla katil arasında bir çeşit alışveriş vardır. Katil kurbanı seçer, onu bir tuzağın içine sürükler. Kurban karşı koymaya çalışabilir. Belki de kaçar. Bazı kurbanlar katile yaptığının yanlış olduğunu anlatmaya çalışır, bazıları ise ateşe körükle gider. Her iki durumda da, katil bir reaksiyon göstermelidir."

"Bir katilin kişiliği hakkındaki her detayı bilme gibi bir lükse sahip değiliz," diye araya girdi Ajan Locke, "fakat kurbanın kişiliğini ve suç mahallinde yaşananlara nasıl reaksiyon gösterdiğini bilmemiz gerekir."

Suç mahalli terimini duyduğumda, gözümün önüne annemin öldürüldüğü soyunma odası geldi. Her zaman o gün yaşananlar

hakkında çok az şey bildiğimi düşünmüşümdür. Soyunma odasına geri döndüğümde, katil çoktan gitmişti. Annem de öyle. Her tarafta kan vardı...

Mağdur bilimi, diye hatırlattım kendime. Annemi tanıyordum. Büyük ihtimalle karşı koymaya; katili tırmalamaya, kafasında lamba parçalamaya çalışmış, elindeki bıçağı düşürmek için onunla dövüşmüştü. Annemi durdurabilecek iki şey vardı: ani bir ölüm ya da benim her an odaya dönebileceğimin farkındalığı.

Ya annem katille beraber gittiyse? Katil annemi odadan kaçırdığı için, polis annemin ölü -ya da bilincinin kapalı- olduğunu varsayıyordu. Fakat benim annem ufak tefek bir kadın değildi ve soyunma odası tiyatronun ikinci katındaydı. Annem kendi hayatını kurtarmak için kendi rızasıyla odadan ayrılmazdı fakat mevzubahis benim hayatımı kurtarmak ise bunu düşünmeden yapardı.

"Cassie?" Ajan Locke ismimi söyleyerek, beni içinde bulunduğum gerçekliğe geri döndürdü.

"Tabii ya," dedim.

Gözlerini yuvarladı. "Ne tabiisi?"

Dean'e baktım. İçinde bulunduğum vaziyete bir anlam veremiyordu.

"Pardon," dedim Locke'a. "Az önce söylediklerinizi tekrar edebilir misiniz?"

Bana uzun, yargılayıcı bir bakış attıktan sonra tekrarlamaya başladı. "Dedim ki, eğer bir suç mahalline katilin gözünden bakmayı becerebilirseniz, bu size onun hakkındaki yargılarınızın doğruluğunu ölçme hakkında bir fırsat yaratır. Mesela Anabelle Harrington davasını ele alalım Cassie, sen Anabelle'in

zihnine girmeyi tercih ettin fakat Dean orada, katilin zihnine girmeyi yeğledi. Bunları yapmanız sizde ne gibi yargılar oluşturdu?"

Soruya cevabı veren kişi Dean'di. "Erkek," dedi, "Kızı kaçıranın erkek olduğu yargısına vardık, çünkü çocuk kaçırma olaylarında yer alan çoğu fail erkektir... Özellikle çocuk yabancı biriyse."

"Yaşı," diye ekledim. "Failin on sekiz ile otuz iki yaşları arasında biri olduğunu varsaydık."

Bu söylediklerimizin kaçı varsayım, kaçı çıkardığımız profil doğrultusunda ulaştığımız bilgilerdi?

"Haklıydınız," dedi Ajan Locke. "İki konuda da. Anabelle Harrington yirmi sekiz yaşında bir erkek tarafından kaçırıldı. Fakat ya yanılıyor olsaydınız? Ya ben size aynı davayı, bu sefer farklı parametrelerle vermiş olsaydım? Ya ben size Anabelle'in altmış yaş üstü biri tarafından kaçırıldığını söyleseydim?"

Dean cevabı vermek için en fazla bir, bilemedin iki saniye düşündü. "Fail ne kadar yaşlı olursa, ufak kızın ona duyduğu güven de o kadar artardı. Noel zamanıydı, eğer yaşlı biri gibi gözüküyorsa ya da Noel Baba gibi giyindiyse..."

Dean'in kurbanın perspektifinden baktığını görmek tuhaftı.

"Olayın iki yüzünü de bilerek incelemeniz gerekir." Locke topukları üzerinde doğruldu. "Katilleri ve kurbanların nasıl düşünebileceğini hesaba katmalısınız, çünkü tek taraftan bakarsanız, her zaman yanılgı payı vardır. Her zaman kaçırabileceğiniz bir şey vardır. Ya katil sizin düşündüğünüzden yaşlı biriyse? O bir erkek değil de bir kadınsa? Tek bir katil değil de, beraber çalışan iki katil varsa? Veya katilin kendisi de bir çocuksa?"

Konuşmanın bahsi artık Anabelle Harrington davası değildi. *Şu an* konuştuğumuz şey Locke'ın kafasındaki kuşkulardan, üzerinde çalıştığı davada vardığı yargıları sorgulamasından başka bir şey değildi. Locke ve Briggs'in uzun uğraşlar sarf edip yakalayamadığı bir katil hakkında konuşuyorduk.

"Seri katillerin yüzde doksanı erkektir." Sloane varlığını belli ettikten sonra, yanımıza doğru yürüyüp bize katıldı. "Bunlardan yüzde yetmiş beşi Amerikalıdır, seri katillerin en faal olduğu bölgeler ise sırasıyla California, Texas, New York ve Illinois'ten oluşur. Katillerin büyük çoğunluğunu beyazlar oluşturur ve yüzde seksen oranının üzerinde bir oranla seçilen kurbanlar da beyaz ırktandır."

Kafein etkisinde değilkenki konuşmasının çok daha yavaş olduğunu fark etmeden duramadım.

Sloane'dan sonra odaya Briggs girdi.

"Lacey." Ajan Locke dönüp ona baktı. "Starmans'tan bir telefon aldım. Dört numaralı cesedi bulmuşlar."

Söylediği kelimeleri -ve onların ne anlama gelebileceğini- düşünmek belki de doğru bir hareket değildi, fakat kendimi tutamayarak bunu yaptım. Başka bir ceset. Başka bir insan. Ölü.

Annem gibi.

Locke'ın çenesi kilitlenmiş gibiydi. "Aynı profilde mi?" diye sordu Briggs'e.

Briggs hızlıca, onu onaylar şekilde kafasını öne eğdi. "Dupont Meydan'ında bir el falcısı. Ulusal veritabanında yaptığımız araştırmaysa bize katilin uyguladığı yöntemin, bizim aradığımız katilinkine benzer olduğunu öne süren birden çok delil gösteriyor."

Katilin uyguladığı yöntem nasıl? Bu soruyu sormak, ya da kurbanın kim olduğunu, ailesi olup olmadığını ve onlara kadının ölü olduğunu kimin söylediğini bilmek şu an en çok istediğim şeydi.

"Durum o kadar kötü yani?" Locke, Briggs'in alnındaki çizgilerden bir çıkarım yaptıktan sonra bu soruyu sormuştu. Keşke Michael burada olsa, aynı şeyi yapmak için bana yardımcı olsa diye düşündüm. Bu davanın benimle hiçbir alakası yoktu fakat yine de hakkındakileri bilmeyi çok istiyordum.

"Başka bir yerde konuşalım istersen," dedi Briggs ve anlamlı bir şekilde Sloane'a baktı, daha sonraysa bana. Söyledikleri her kelimeyi gelecekte işime yarar diye aklıma kazımaktan kendimi alıkoymadığımdan dolayı, konuşmanın seyrini değiştirmek istedim.

"Dean daha on iki yaşındayken ona gidip ondan tavsiye isterken bunda hiçbir sorun görmüyordun," diye laf arasına sıkıştırdım. "O yüzden bir anda vicdan sahibi biri olmuş gibi davranma."

Bunu duyan Briggs gözlerini Dean'e dikti, Dean de ona nazire yaparcasına gözlerini onun gözlerinden ayırmıyordu. Belliydi ki, bu Dean'in bizimle paylaşmasına izin verilen bir bilgi değildi fakat bir o kadar da bariz olan bir şey vardı ki, eğer gözlerini kaçıracak olan biri varsa bu Dean olmayacaktı.

"Çiçeklerin budanması gerekiyor."

Odaya girip, Dean ve Briggs'in arasında duran Judd, biraz olsun tansiyonu düşürmüştü. "Eğer çocuklarla işiniz bittiyse, onları bahçede çalıştırmaya başlayabilirim. Biraz ellerinin kirlenmesi, güneş ışığı görmeleri onlara iyi gelebilir."

Judd bu sözleri Ajan Briggs'e söylüyordu fakat ona cevap veren Locke oldu.

"Tabii Judd," dedikten sonra önce Dean'e, sonra bana baktı. "Onlar kalabilir. Briggs, en son veritabanında yaptığımız araştırmanın bize katilin uyguladığı yöntemin, aradığımız katilinkine uyan birden fazla delil sunduğunu mu söylemiştin?"

Ajan Briggs hâlâ bizim odada kalıyor oluşumuzdan memnun değilmiş gibi gözüküyordu, Locke ise hâlâ Briggs'in cevabını bekliyordu.

Briggs sonunda sessizliğini bozdu ve partnerinin sorusuna cevap verdi. "Veritabanımızda yaptığımız araştırmadan edindiğimiz bilgiye göre, geçmiş dokuz ayda işlenen üç benzer cinayet var," dedi, sözlerini kullanmakta aceleci değildi. "New Orleans, Los Angeles ve American Falls mevkilerinde işlenen cinayetler."

"Illinois?" diye sordu Locke.

Briggs kafasını salladı. "Idaho."

Eğer bu cinayetler birbiriyle bağlantılıysa, demek oluyordu ki uğraştığımız katil senesinin yarısını ülkeyi gezerek geçiriyor, gezdiği yerlerdeyse cinayetler işliyordu.

"Çantam arabada," dedi Locke ve ben de bu sırada, aniden hatırladım ki *bizimle* alakalı bir konu değildi bu. Locke, Briggs'in üçümüzü birden kapı dışarı etmesine izin vermemiş olabilirdi, fakat sonuçta, şu an duyduklarımız bizi eğitmek için verdikleri bir ders değildi, *benim* ya da *bizim* çözmemiz gereken bir dava da değildi.

Bu *onların* davasıydı.

"Saat dört gibi yola çıkacağız," dedikten sonra kravatını düzeltti Briggs. "Lia, Michael ve Sloane'a yapacaklarını tayin ettim. Locke, Cassie ve Dean için -çiçekleri budatmak dışında- vermek istediğin bir görev var mı?" dedikten sonra Judd'a manalı bir bakış attı.

"Onlara çözülmemiş eski dosyalardan birini vermeyeceğim." Locke, neredeyse özür dilemek istermiş gibi bana döndü. "İçinde inanılmaz derece saf bir yetenek barındırıyorsun, Cass, fakat gerçek dünyada çok, burada ise az zaman geçirdin. Henüz zamanı gelmedi."

"Ona verebileceğiniz her görevin altından kalkabilir."

Şaşkın bir şekilde Dean'e baktım. O bunu söylemesini beklediğim en son kişiydi.

"Bu güzel yorumun için teşekkür ederiz Dean," dedi Locke ve devam etti: "Fakat bu konuda aceleci davranmayacağım. Ona bunu yapmak istemiyorum..." dedikten sonra konuşmayı bir süre bıraktı. "Kütüphane," dedi bana dönerek, "Soldan üçüncü raf. Mavi ciltli kitapların olduğu sıra. Hapishane soruları. Onlara bir göz at, geldiğimde eski davaları alma konusunu tekrardan gözden geçiririz."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Dean bunu derken çok ciddiydi, Locke omzunu silkti.

"Onun hazır olduğunu söyleyen sendin."

19

O gece, havuzda yüzmek için gizlice bahçeye girdim, bu sefer bana katılan kişi Dean değildi.

"Senin tek parça bir mayoyu tercih edecek biri olduğunu düşünmüştüm," Nefes almak için suyun yüzeyine çıktığımda, Michael'dan bu cümleyi duymuştum. Havuzun kenarında, iki bacağını uzatmış duruyordu. "Daha spor bir mayo."

İki parçadan oluşan bir takım giyiyordum. Hem spor bir mayoyu, hem de bir bikiniyi andırıyordu.

"Bunu bir hakaret olarak mı algılamalıyım?" diye sordum, daha sonraysa havuzun karşı tarafına yüzerek kendimi sudan çıkardım.

"Hayır," diye cevap verdi Michael. "Fakat şu an öyle yapıyorsun."

Tabii ki de haklıydı, gecenin bu karanlığında olsa bile, bir şekilde yüzümü görmüş ve saklamaya çalıştığım duyguları hemencecik okumuştu.

"Burayı seviyorsun," dedikten sonra kendini havuza doğru eğdi, böylelikle ben de ilk defa onun vücudunun üst tarafının çıplak olduğunu gördüm. "Ajan Locke'ı seviyorsun. Onun verdiği her bir dersi de öyle. Fakat senin en çok sevdiğin şey gerçek davalara yardım etme fikri."

Bir şey söylemedim. Açıktı ki, Michael bu konuşmada kendisine bir eş aramıyordu.

"Ne yani? Profilimi çıkarmaya kalkışmayacak mısın?" diye sorduktan sonra dizlerine su sıçrattı. "Lokantadaki kıza ne oldu?" diye sordu. "Her şey karşılıklı."

"Profilinin çıkarılmasını istemezsin," dedim ona. "İnsanların seni tanımasını istemiyorsun." Bir müddet sustum. "Benim seni tanımamı istemiyorsun."

Bir bilemedin iki saniye suskun kaldıktan sonra bir anda, "Doğruluk," dedi.

"Evet," dedim alaycı bir şekilde. "Doğruyu söylüyorum."

"Hayır," dedi Michael. "*Doğruluk*. Geçen gece biz oyun oynarken benden duymayı istediğin seçim bu değil miydi?"

"Bilmem." Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "O gece yaptığın bale dansının zihnimdeki yerini hiçbir şeye değişmem."

Michael kendini havuzun kenarından suya bıraktı ve yüzmeye başladı. "Senkronize yüzme konusunda iyiyimdir."

Güldüm, o da bu sırada benim yanıma doğru yüzüyordu. "Ciddiyim, Cassie. Doğruluk."

Bunun bir tuzak olduğunu sanmıştım fakat artık öyleymiş gibi gözükmüyordu.

"Pekâlâ," dedikten sonra soracağım soruyu düşünmeye baş-

ladım. "Neden profilinin çıkarılmasını istemiyorsun? İnsanların öğrenmesinden korktuğun ne var?"

"Bir kere bir kavgaya bulaşmıştım," dedi Michael, sesinde tuhaf bir rahatlık vardı. "Tam da bu programa katılmadan önce. Çocuğu hastanelik ettim. Durmadan, o bayılana kadar ona vurmaya devam ettim. Kendimi kolay kaybetmem fakat kaybettiğimdeyse, olaylar cidden sarpa sarar. Sanırım bizim ihtiyardan kalan bir şey bu. Biz Townsendler hiçbir zaman işimizi yarım bırakmayız."

Babası hakkında öğrenmek istediklerim vardı fakat şu an asıl merak ettiğim şey babasının *kendini kaybetme* anlarında ona hiç zarar verip vermediğiydi. "Ailen zengin mi?"

"Hem de ne zengin," diye yanıtladı Michael. "Geçmişim pahalı yatılı okullarda geçti, elimdeyse her zaman her şeyin en güzelini ve en pahalısını alabilecek param vardı."

"Ailen burada olduğunu biliyor mu?"

Michael yanımdan ayrıldı ve tekrardan yüzmeye başladı. Yüzündeki ifadeyi göremiyordum fakat görmeme gerekte yoktu, kendiyle özdeşleşen o pis sırıtışının sesi, bana görebileceğim bir tatminsizlik belirtisinden daha fazla fikir veriyordu.

"Sorulması gereken soru bunun umurlarında olup olmadığı."

Üç soru sordum, üç dürüst cevap aldım. Bana yaralarını gösteriyor diye onların üzerlerine tuz basacak değildim. "Ya sen ve Lia?" diye sordum, konuyu değiştirmek için.

"Evet," diye yanıtladı, beni gafil avlamıştı, çünkü ben bu soruyu sorarken bunun bir evet ya da hayır sorusu olarak algılanabileceğini düşünmemiştim. "Birden fazla kere. Hiçbiri de iyi bir karar değildi... Ne benim için ne de onun için."

Cevabını önceden bilmesem, zaten bu soruyu sormazdım.

Ayağa kalktım ve daha sonra havuza çivileme atladım, suda yarattığım sıçramalar Michael'a doğru gidiyordu. Tekrar suyun üzerine çıktığımda, Michael yüzüme su sıçratmaya başladı.

"Biliyorsun değil mi?" dedi ciddi bir şekilde: "Bu bir savaş ilanı."

Bir saniyeliğine, aramızda üç metre kadar bir mesafe vardı fakat bir anda bu mesafe kapandı ve güreşmeye başladık, birbirimizi suya batırmaya çalışıyorduk, ikimiz de vücutlarımızın birbirine ne kadar yakın olduğunun farkında değildik.

Ağzım suyla dolmuştu, bu yüzden tükürmem gerekti. Bundan yararlanan Michael beni suya batırdı, daha sonra nefes almak için suyun yüzeyine çıktığımda, Dean'in bahçenin avlusunda durup bizi izlediğini gördüm. Kulübenin ışığı yüzüne vuruyordu ve bu onda kusursuz bir görüntüye neden olmuştu.

"Bir sorunun mu var, Redding?" diye sordu Michael.

"Hayır," diye yanıtladı Dean. "Bir sorun yok."

Michael'a keskin bir bakış attım ve bunu yaparken, içinde bulunduğumuz karanlığa rağmen bakışlarımın ne anlama geldiğini okuyabilmesini umuyordum.

Michael beni yanıltmadı ve anlatmak istediğimi anladı. "Bize katılmak ister misin?" diye nazikçe sordu, Dean'e.

"Hayır," diye karşılık verdi Dean, aynı naziklikte. "Teşekkürler," dedikten sonra sustu ve hepimiz bir süreliğine bu sessizliğe teslim olduk. "İkinize iyi geceler dilerim."

Dean kulübeye doğru yola koyulduğunda, sanki ondan bir şeyler koparmışım gibi hissettim... Onun düşünmek için geldiği yeri, bana siyah ışıklarla çizili ceset resmini gösterdiği geceyi.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Michael'ın sesi düşünmeyi bırakmamı sağladı.

"Ne?"

"Senin sıran," dedi Michael. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk."

Michael, yüzümün önüne gelen ıslanmış saçlarımı eliyle kenara çekti. "Oyun oynadığımız gün cesareti seçtiğinde, Lia senden beni öpmeni isteseydi, bunu yapar mıydın?"

"Lia'nın bunun isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"İstediğini varsayalım."

Yanaklarımın yanmaya başladığını hissedebiliyordum. "Sadece bir oyundu, Michael."

Michael bir anda bana doğru eğildi ve dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Daha sonra geri çekildi ve buna verdiğim tepkiyi görmek için yüzüme baktı. Baktığında gördüğü şeyden memnun gözüküyordu.

"Teşekkürler," dedi. "Bilmek istediğim tek şey buydu."

***

O gece neredeyse hiç uyuyamadım. Dean'i ve Michael'ı düşünüp duruyordum. Dudaklarıma ince dikenlerin batışı hissini veren öpücüklerini...

Günün doğmasına yakın saatlerde, birini öldürmek istediğimi hissediyordum. Michael olabilirdi bu kişi, ikinci en muhtemel aday ise Lia'ydı.

"Dondurmamız bitmiş," dedim ölümcül bir ses tonuyla.

"Doğru," diye yanıtladı Lia. Yüzünde pişmanlıktan eser yoktu.

"Senin yüzünden olduğunu düşünüyorum," dedim.

"Bu da doğru... Bazı başka durumların da benim yüzümden olduğunu düşünüyor gibisin. Bir şey mi kaçırdım?"

Bu evde bir sır saklamak mümkün değildi! Hele ki iki sırrı saklamak... İmkânsız!

Önce Dean, şimdi de Michael. Bunlar olsun diye buraya gelmemiştim! Eğer Lia beni Dean'i öpmek zorunda bırakmasaydı Michael da havuzda beni asla öpmezdi... Ve ben şimdi bu halde; ne düşüneceğini, ne hissedeceğini ve ne yapacağını bilemez durumda olmazdım...

"Hayır," diye yanıtladım yüksek sesle. Burada yalnızca bir amaç için bulunuyordum. "Yapacak işlerim var!" dedim ve buzdolabının kapısını çarparak kahvaltıyı atlama kararı aldım.

Mutfaktan çıkmadan önce Lia'nın beni inceleyen bakışlarından kaçabilme şansım olmamıştı. Parmağını atkuyruğu yaptığı saçlarına sarıyor ve beni olması gerekenden fazla bir dikkatle inceliyordu.

20

Hüznümü seri katil sorgularının içinde boğmak için kütüphaneye doğru yola koyuldum. Duvardan duvara, zeminden tavana kadar uzanan kitap rafları büyük bir titizlikle kategorize edilmişti; ders kitapları, hatıratlar, biyografiler, akademik kitaplar ve gördüğüm en tuhaf kurgulara sahip olan eski korku romanları, romantik roman serileri, çizgi romanlar, Dickens, Tolkien ve Poe kitapları...

Bir profil uzmanı olmak için bilmen gereken her şey, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde. Soldan üçüncü raf mavi ciltten kitaplarla doluydu. Elime gelen ilk kitabı aldım ve hemencecik açtım.

FRIEDMAN, THOMAS

KASIM 22-28, 1993

RAIFORD HAPİSHANESİ, STARK, FL

Thomas Friedman. İsmin tınısı gayet sıradandı. Dikkatli bir şekilde, olay örgüsünü gözden geçirdim; Sade, az karakterli, konusu belli belirsiz ve olayların akışında belli bir tutarlık göstermeyen bir oyundu. Sorguyu yöneten kişi Özel Ajan Cormack Kent adında biriydi. Friedman'a çocukluğu, ailesi, fantezileri, uzun kadın çorabıyla boğduğu dokuz kadın hakkında sorular soruyordu. Friedman'ın söylediklerini okumak -beyaz sayfa üzerine siyah mürekkep ile yazılmıştı- kötü bir deneyimdi, fakat bundan daha kötü olan şey, birkaç sayfa okuduktan sonra, o öldürdüğü kadınlar hakkında konuşurken onun *hissettiklerini* anlayabiliyor oluşumdu; heyecan, özlem, arzulayış; fakat pişmanlık bunlardan biri değildi.

"Neden oturmuyorsun?"

Kütüphanede artık yalnız olmadığımı ve misafirimin umduğum kişi olmadığını anlamam biraz zamanımı aldı.

"Dean gelmiyor," dedi Lia. "Okuduğun hapishane sorgularını o uzun zaman önce okumuştu zaten."

"Peki, sen hiç okudun mu?" diye sordum.

"Bazılarını," diye cevapladı Lia. "Fakat çoğunu *duydum*. Briggs sorguların içinden soruları çıkarıp, benden sorgulanan insanın cevaplarını analiz etmemi istiyor. Bir nevi *Buradaki Yalanı Bul* oyununu oynuyorum. Gerçekten çok eğlenceli."

O an benim yaşımda birinin -ya da herhangi bir yaştan birinin- bu konuşmaları okumaya gönüllü olmayabileceğinin farkına vardım. Okumak istemezlerdi ve çoğu insanın bu konuşmalara benim gibi kendini kaptırabileceğini sanmıyordum. Friedman'ın sorgusu dehşet verici ve ürkütücüydü ama sorgusunu okurken zihnimde oluşan *anlama* isteğini dizginleyemiyordum.

"Dean ile senin aranda ne var?" diye sordum Lia'ya, önümdeki sorgu konuşmalarını okuma *isteğimi* kafamdan atmak için başka bir şeylerle meşgul olmaya çalışıyordum. Michael bana Lia'yla beraber olduklarını ima etmiş olabilirdi, fakat Dean öyle biriydi ki Lia'nın aklını başından alması için sadece onun ismini söylüyor oluşu bile yeterli olabilirdi.

"On iki yaşından beri ona âşığım." Lia omzunu silkti, sanki daha önce hiç bana içini dökmemiş gibiydi. Bunu düşündükten sonra fark ettim ki, gerçekten de dökmemişti.

"Aman tanrım," dedi kıkırdayarak, "Yüzünün halini görmelisin. Gerçekten, Cassie, ensest düşkünü biri sayılmam ve Dean bana bir kardeş kadar yakın. Eğer onu öpmeye çalışan kişi ben olsaydım, beni bir kenara fırlatabilirdi."

Bu iç rahatlatıcıydı. Fakat bunun içimi rahatlaması, bana bu sabah olan şeyleri hatırlattı; Eğer Dean ile Lia arasında bir şey vardıysa bile bu benim neden umurumdaydı ki, beni kendi isteğiyle öpen kişi Michael değil miydi?

"Bak, yüzündeki endişeyi okumak bana ne kadar keyif verse de, sana bir tavsiye vereceğim; bu evde içindeki karanlık ve kirli kişiliği tarafından harcanmamış kimse yok. Buna sen de dahilsin, Dean de, Michael da."

Dedikleri bir tavsiyeden çok hakarete benziyordu.

"Dean bana senin ondan uzak durmanı istediğini söyleyebilir," dedi Lia.

"Ya Michael?" diye sordum

Lia tekrardan omzunu silkti. "Michael'dan uzak durmanı isteyebilecek kişiyse *benim*," dedikten sonra bir anlığına sustu. "Bunu söylemiyorum fakat söylemek isterdim."

Konuşmasını bitirdiğinden emin olmak istiyordum. Başka bir şey söylemeyecek gibiydi.

"Bu tavsiye işini pek beceremedin gibi."

Lia tek kaşını kaldırarak, "En azından deniyorum..." dedi. Daha sonra gözlerini avcumun içinde tuttuğum kitaba çevirdi. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne tür bir iyilik?"

Lia kitabı göstererek, "Eğer onları okuyacaksan," dedi, "içindekilerden Dean'e bahsetme."

***

Dört gün ve yüzlerce sayfa sorgu okumasından sonra, kütüphane içinde çürümekten sıkıldım ve kendimi dışarı attım. Şehre doğru yürümeye başladım ve kendimi bir anda Potomac Nehri'nde buldum, bir yandan manzaranın keyfine varırken, bir yandan da #12 numaralı ciltteki, #27 numaralı sorguyu okumaya başladım. 1990'lar bitmiş, yirmi birinci yüzyıla giriş yapmıştık ve Özel Ajan Kent'in yerine bir takım yeni ajanlar gelmişti. Bunlardan biriyse, Ajan Briggs'ten başkası değildi.

"Okuduğun şeyden hoşnut musun?"

Kafamı kaldırdıktan sonra sesin sahibinin babam yaşında bir adam olduğunu fark ettim. Yüzünde yeni yeni çıkmaya başlamış sakalları ve arkadaş canlısı bir gülümseme vardı.

"Judd'un evinde kalıyorsun, değil mi?" dedi. "Onunla geçmişimiz çok eskiye dayanır."

"Tanıştığıma memnun oldum," dedim çıkarabildiğim en iyi garson sesiyle, bir yandan da uzattığı eline karşılık vermediğimin farkına varmasını, sesimdeki neşenin altında yatan başka

şeyler olduğunu düşünmesini ve beni kendi başıma bırakmasını umuyordum.

"Bu güzel havanın keyfini çıkarıyorsun sanırım?"

Tek elimle, onun göremeyeceği şekilde okuduklarımın üzerini kapadım. "Öyle de diyebiliriz."

"Sen uslanmayacaksın değil mi?" Diğer yanımda bir anda Michael belirdi ve yanıma oturdu. "Çok insan sever biri," dedi yanımızdaki adama. "Her zaman yabancılarla konuşmayı sever. Açıkçası, onun diğerleriyle haddinden fazla şey paylaştığını düşünüyorum. Bu utanç verici."

Elimi Michael'ın omzunu götürdükten sonra onu dürttüm, fakat beni bu adamla yalnız bırakmayıp konuşmamıza ortak olduğu için aynı zamanda ona minnettardım da.

"Pekâlâ," dedi adam. "Rahatsız etmek istememiştim. Sadece kendimi tanıtmak istemiştim."

Michael durumdan memnun değilmiş gibi kafasını salladı. "Ne var ne yok?"

Cevap vermeden önce, davetsiz misafirimizin bizi duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledim. "Ne var ne yok?" diye tekrarladım alay edercesine.

Michael omzunu silkti. "Bazen," dedi, "böyle tuhaf bir durumun içine düştüğümde, kendime AJAONY diye sorarım."

Anlamaz gözlerle ona baktım, bunu gördükten sonra açıklama gereği duydu. "Acaba Jane Austen Olsa Ne Yapardı?"

Eğer Michael Jane Austen okuyorsa, ben de İngiliz Kraliyet Ailesi'nin veliahtı falan olabilirdim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum ona.

"Seni kurtarmakla meşgulüm," dedi gamsız bir şekilde. "Asıl sen burada ne yapıyorsun?"

Kucağımdaki cildi gösterdim. "Okuyorum."

"Ve aynı zamanda benden kaçıyorsun, öyle mi?" diye sordu. Yansıyan güneş ışığının onun gözlerini kamaştırmasını, bu sayede benim yüzümü görememesini sağlamak için oturduğum yeri değiştirdim.

"Kimseden kaçtığım falan yok, sadece biraz yalnız kalmak istedim."

Michael kendini, yüzüne vuran güneş ışıklarından korumak için, bir elini yüzüne götürdü. "Yalnız kalmak," diye tekrarladı. "Okumak istiyorsun demek."

"Evet, o yüzden buradayım..." dedim kendimi savunurcasına. "O yüzden hepimiz buradayız. Öğrenmek için."

Bir hafta içerisinde hayatım boyunca öptüğüm erkek sayısından çok erkek öptüğümü takıntı haline getirmem için değil, diye ekledim sessizce. Beni şaşırtacak şekilde, Michael yüzümde oluşan duygulara bir yorum getirmiyordu. Öylesine yanıma uzanmış, kendi getirdiği birkaç şeyi okumaya dalmıştı.

"Jane Austen," dedim, inanamıyordum.

Michael bir eliyle elimdeki cildi gösterdi. "Okumaya devam et."

On beş, bilemedin yirmi dakika boyunca, sessizce elimizdekileri okuduk. Yirmi yedi numaralı sorguyu okumayı bitirip yirmi sekiz numaralı sorguyu okumaya başlamıştım.

REDDING, DANIEL

OCAK 15-28, 2007

VIRGINIA DEVLET HAPİSHANESİ

Neredeyse bahsi geçen seri katilin isminin önemini kavrayamayacaktım.

Redding.

Redding.

Redding.

Sorguyu yöneten kişi Ajan Briggs'ti. Sorgulanan kişinin ismi ise Redding, Virgina Hapishanesi'nde cezasını çeken bir mahkûm. Nefes alamayacak hale gelmiştim. Ağzım kurumuştu. Sayfaları birer birer çevirmeye başladım, her seferinde daha hızlı çeviriyordum, ancak Daniel Redding'in Briggs'e kendi oğlu hakkında sorduğu bir soruyu gördüğümde kendimi durdurabildim.

Dean hakkında.

21

Dean'in babası bir seri katildi. Ben annemle ülkeyi turlarken, Dean ise hayatını babasının bir düzine kadına işkence yapıp onları öldürdüğü kulübenin az ötesinde sürdürüyordu.

Ve Dean bu konu hakkında bana hiçbir şey söylememişti; ne biz beraber Locke'ın bize tayin ettiği görevleri çözerken, ne beni ilk defa havuzda yakaladığında ne de öpüşmemizden sonra. Bana katillerin zihninde yaşamanın hayatımı mahvedeceğini söylemişti, fakat bunun tecrübesini nasıl edindiği hakkında en ufak bir bilgi bile vermemişti.

Birden, taşlar yerlerine oturmaya başladı. Lia'nın bana merdivenin yanındaki duvarda asılı olan seri katil resimlerinin *Dean*'in yararına orada olduklarını söylediğindeki sesinin tonu. Ajan Briggs'in henüz Dean daha *on iki* yaşındayken ondan yardım istemesi. Bana Dean'i tanıtırken Michael'ın, onun katiller hakkında herkesten daha fazla şey bildiğini söylemesi. Lia'nın

benden, okuduğum sorgular hakkında Dean'e bir şey bahsetmememi istemesi. *Kötü Tohum.*

Ayaklandım ve elimdeki cildi çantama geri koydum. Koştuğumun farkına vardığımda, evin yolunu yarılamıştım bile.

Ne yapıyordum?

Bu soruya cevap verecek zamanım yoktu. Ve hâlâ, yoluma devam ediyordum. Eve varana kadar da devam ettim. Merdivenlerden çıktım, odama doğru yola koyuldum fakat üst katta Dean beni bekliyordu, sanki bugün olanları biliyormuş gibi.

"Sorguları okumaya başlamışsın diye duydum," dedi.

"Evet," dedim hafif bir tonla. "Başladım."

"Friedman'la mı başladın, peki?" diye sordu.

Aramızda belli belirsiz asılı duran durumu aydınlatmasını bekleyerek, kafamı salladım.

"Şu külotlu çorapla kafasını bozan adam, değil mi? Onun kız kardeşini giyinirken dikizlediğini itiraf ettiği bölümü okudun mu hiç? Ya da komşusunun köpeğiyle yaptıklarını?"

Dean'in daha önce böyle konuştuğuna hiç şahit olmamıştım, saygısızca ve zalimce.

"Friedman hakkında konuşmak istemiyorum," dedim.

"Pekâlâ," diye devam etti Dean. "Hakkında konuşmak istediğin kişi babam. Tüm sorguyu okudun mu? Sorgunun üçüncü gününde, Briggs ona çocukluğu hakkında sorular soruyor. Peki, bunu yaparken neleri kullanıyor biliyor musun? Benim fotoğraflarımı. Ve bunlar işe yaramayınca, onların fotoğraflarını. Öldürdüğü kadınların."

"Dean..."

"Ne? İstediğin bu değil miydi? Konuşmak için can attığın şey..?"

"Hayır," dedim. "Hakkında konuşmak istediğim şey *sensin!*"

"Ben mi?" Dean söylediklerime hiç inanmamış gibi duruyordu. "Söyleyecek ne var ki?"

Söyleyecek ne vardı?

"Umursamıyorum." Koştuğumdan dolayı hâlâ düzenli nefes alamıyordum. Bu söylediklerimi yanlış ifade etmeme yol açıyordu. "Baban... Senin olduğun kişiyi değiştirmez."

"Olduğum kişi," diye tekrarladı. "Sanırım, değiştirir. Neden gidip Sloane'a psikopatlığın irsi oluşu hakkındaki istatistikleri sormuyorsun? Ve daha sonrasında ona sorman gereken şey, çevresinde psikopatlardan başka bir şey bulunmayan bir çocuğun nasıl yetiştiği hakkında insanların düşündükleri."

"İstatistiklerin ne dediği umurumda değil," dedim. "Biz ortağız. Beraber çalışıyoruz. Bu konuyu eninde sonunda öğreneceğimi biliyordun. Bana kendin söyleyebilirdin."

"Biz ortak falan değiliz."

Bu son söyledikleri gücüme gitmişti ve onları söylerken bunu amaçlayarak söylemişti.

"Hiçbir zaman ortak olmayacağız," dedi Dean, sesi bir jilet kadar keskindi ve söylediklerinden hiç pişman olacak gibi durmuyordu. "Neden biliyor musun? Çünkü sen ne kadar sıradan insanların zihinlerine girmekte iyiysen, ben de bir o kadar katillerinkine girmekte iyiyim. Bu senin canını sıkmıyor mu? Biz beraber çalışırken, bir anda bir canavara dönüşmenin benim için ne kadar kolay bir şey olduğunu fark edemedin mi?"

Fark etmiştim... Fakat bunu Dean'in katillerin profilini çıkarmada daha fazla tecrübe sahibi olmasına yormuştum. Bu tecrübeyi ilk elden edinmiş olabileceği aklıma gelmemişti.

"Baban hakkında bilgi sahibi miydin?" Bu soru ağzımdan çıktığı an, sorduğuma bin pişman olmuştum fakat Dean bu soruyu sormama üzülmüş gibi durmuyordu.

"Hayır," dedi. "İlk başlarda değildim ama olmalıydım."

İlk başlarda?

"Söyledim sana, Cassie. Briggs bana davalar hakkında sorular sormaya geldiğinde, ortada zaten mahvedecek bir şey kalmamıştı."

"Bu doğru değil, Dean."

"Babam zaten hapisteydi. Bakımımı bir koruyucu aile üstlenmişti ve o zaman bile, diğer çocuklar gibi olmadığımın farkındaydım. Aklımın çalışma şekli, bende *anlam ifade eden* şeyler..." Bana arkasını döndü. "Sanırım artık gitme vaktin geldi."

"Gitmek mi? Nereye gideceğim?"

"Umurumda değil." Nefes alışı tüylerimi ürpertiyordu. "Beni yalnız bırak."

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum." Bir anda, *Doğruluk mu Cesaret mi?* oyunundan beri *düşünmemeye* çalıştığım şey aklıma gelmişti.

"Sana nasıl söylemeliydim bunu?" diye sordu, hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Hey! Biliyor musun? Senin annen cinayete kurban gitti, benim babam ise bir katildi."

"Bu konunun annemle alakası yok!"

"Ne dememi istiyorsun, Cassie?" Dean sonunda yüzünü bana doğru dönmüştü. "Bana ne söylememi istediğini söyle, hemen söyleyeceğim."

"Sadece benimle konuşmanı istiyorum."

Dean ellerini yumruk şekline girecek şekilde sıkmaya başladı. Yüzünün önüne düşen saçlarından dolayı gözlerini net olarak göremiyordum.

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedi. "Michael'ın yanına gitsen daha iyi olur."

Michael? Bu da şimdi nereden çıkmıştı? Bunu tam sormak üzereyken, omzumda bir el hissetim ve o el beni kendine doğru çevirdi. Sert bir şekilde.

"Seninle konuşmak istemediğini söyledi, Cassie."

Lia'nın yüzünde dingin bir ifade vardı fakat sesindeki ton bunun tam tersiydi.

"Ona bakma. Tek kelime bile söyleme. Sadece git. Bu arada bir şey daha var..." Bana doğru eğildikten sonra kulağıma fısıldadı: "bir daha hiçbir zaman senden bir iyilik istemeyeceğim."

22

Merdivenlere doğru yavaşça yürümeye başladım, az önce ne olduğunu kavramaya çalışıyordum. Ne düşünüyordum ki... Dean'i teselli etmeyi mi? Tabii ki de sır tutmaya hakkı vardı. Benden sorgu dosyalarını okumamı istediği için Locke'a kızgın olmaya da hakkı vardı çünkü biliyordu ki içlerinden biri babasına aitti. Oraya hiç gitmemeliydim. Onu kendi başına bırakmalıydım.

"Lia mı, Dean mi?"

Kafamı kaldırdığımda Michael'ın ön kapının yakınında dikildiğini gördüm. "Ne?"

"Yüzündeki ifade," diye yanıtladı. "İkisi birden mi?"

Michael sanki cevabı bilirmişçesine kafasını salladı. "İyi misin?"

"Duyguları okuyabilen kişi sensin," dedim. "Sen söyle, iyi miyim?"

Söylediklerimi yanıma daha fazla yaklaşmak için bir davet olarak algıladı. Bir iki adım daha attıktan sonra, yüzümü incelemeye başladı. "Kafan karışmış. Onlara olduğundan çok kendine kızgınsın. Yalnızsın. Kızgın. Aptal."

"Aptal?" diye çıkıştım.

"Hadi ama ben ne gördüysem onu söylüyorum." Belliydi ki Michael pervasız anlarından birindeydi. "Kendini aptal gibi hissediyorsun. Bu senin aptal olduğun anlamına gelmiyor."

"Bana neden söylemedin?" En alt merdivene çöktüm ve birkaç saniye sonra, Michael da yanıma çökerek, ayaklarını tahtadan olan zemine doğru uzattı. "Neden *Kötü Tohum* adlı film üzerine iğneleyici yorumlar yapmak yerine bana gerçeği söylemedin?"

"Sana anlatmayı düşündüm." Michael kendiyle özdeşleşen, sesindeki yanılmaz tınıyla bütünleşen duruşunu yapmak için dirseklerinin üzerine uzandı. "Fakat ikinizi ne zaman görsem, Locke'ın size verdiği görevleri çözmekle meşguldünüz. Söylesem buna tepkin nasıl olurdu ki?"

Dean'in babası hakkındakileri, onun hakkında tek kelime güzel şey söylemeyen Michael'dan duyduğumu hayal ettim.

"Kesinlikle." Michael tek parmağını üst dudağımın kenarına götürmek için uzandı, sanki orası kafamın içindekileri okuduğu yermişçesine. "Sana söylediğim için bana müteşekkir olmayacaktın. Benden nefret edecektin."

Michael'ın elini dudağımdan çektim. "Senden nefret etmezdim."

Alnımda yarattığım mimikler Michael'ın dikkatini çekti fakat bu sefer yüzüme dokunmaktan kaçındı. "Ağzın tek bir

şey söylüyor fakat kaşlarınsa bambaşka şeyler," dedikten sonra duraksadı, sonrasındaysa yüzünü pis bir sırıtış aldı. "Farkında olmayabilirsin Colorado, fakat sen kendini beğenmiş birisin."

Daha fazla yüzümdeki mimiklerin konuşmasına izin vermeye istekli değildim. Bir elimle onun omzunu sert bir şekilde ittirdim.

"Pekâlâ." Michael teslim olur gibi avuçlarını açtı. "Kendi beğenmiş biri değilsin. Saygı duyulacak birisin!"

Biraz sustuktan sonra, tekrardan gözlerini önündeki boşluğa dikti. "Belki de olmadığım bir şeyi dillendirme konusunda çok da fazla istekli değilimdir."

Bir iki saniyeliğine, Michael bu kelimelerin -itirafın- havada asılı kalmasına izin verdi.

"Ayrıca," diye devam etti, sessizliğini bozarak, "Eğer sana Redding ve kendim arasındaki zararsız tarafın ben olduğunu söyleseydim, üzerine o kadar uğraşıp inşa ettiğim kötü çocuk imajını da zedelemiş olurdum."

Kendinden nefret eden bir insandan, alaycı birine geçmesi iki saniyesini almıştı.

"İnan bana," dedim, "senin içinde bir kötü çocuk falan yok."

"Cidden mi?" dedi Michael. Ben kafamı sallayarak onu onayladıktan sonra, ayağa kalktı ve elimi tuttu. "O zaman bu durumu düzeltelim, olmaz mı?"

Aklı olan bu öneriyi reddederdi. Derin bir nefes aldım. "Aklında ne var?"

***

Bir şeyleri havaya uçurmak tuhaf şekilde iç rahatlatıcıydı.

"Hazır!" diye bağırdı Michael. Daha sonra ikimiz de geri çekildik. Bir müddet sonra, bir düzine havai fişek sahte bekleme odasının zeminini tutuşturarak havalandı.

"İçimden bir ses, bu bodrumu inşa ederken Ajan Briggs'in aklındaki şeyin bu olmadığını söylüyor," dedim.

Michael ciddi bir görünüme büründü. "Canlandırma bizim elimizdeki en güçlü araçlardan biri," dedi, Ajan Briggs'i taklit edercesine. "Bum Bum Haydutu'nu canlandırmak için bundan daha iyi bir yol var mıdır?"

"Bum Bum Haydutu?" diye sordum.

Sırıtmaya başladı. "Çok mu uyduruk geldi?"

İşaret parmağımı başparmağımın birkaç santim üzerinde tutarak ona gösterdim. "Çok, çok az."

Arkamızdan, bodrum katının kapısı açıldı ve sert bir şekilde kapandı. Gelenin Judd olmasını bekliyordum, burada bunları yaparak neyi amaçladığımızı sorduğunu görür gibiydim fakat Michael bodrum katın ses geçirmez olduğu hakkında beni ikna etmişti.

"Burada bir başkasının olduğunu bilmiyordum." Sloane ikimize kuşkulu bakışlarla bakıyordu. "Neden buradasınız?"

Michael'la birbirimize baktık. Ben cevap vermek için ağzımı açarken, Sloane bir kanıt aramak için etrafı izlemekle meşguldü.

"Havai fişekler?" diye sordu, ellerini bağlayarak. "Bekleme odasında?"

Michael omzunu silkti. "Cassie'nin kafasını dağıtmak için bir şeyler lazımdı ve ben de Briggs'in saçlarına fazladan birkaç tane daha ak eklemek istedim."

Sloane isyan edercesine ona bakıyordu. Burada geçirdiği zamanı göze aldığımda, burada oluşturulan sahte suç mahallerini gerçekten sahiplendiğini söyleyebilirdim.

"Özür dileriz," dedim.

"Dilemelisiniz de," dedi hırçın bir şekilde. "Yaptığınız şey yanlış."

Bunu havai fişekler ve sebep olabilecekleri patlamalar hakkında verdiği on dakikalık bir sunum takip etti.

"Pekâlâ," dedi Michael, yaptığımızı gözden geçirerek. "Bu Briggs ve Locke'a bizi uzun süre kendi kendimize bırakmaları için verdiğimiz bir ders olacak."

Elimin alt kısmıyla yüzümün önüne gelen saçlarımı kenara çektim. "Bir dava üzerinde çalışıyorlar," dedim, Locke'ın yüzündeki ifadeyi ve göz atabildiğim kadarıyla o ve Briggs'in dava konusunda neler yapmak üzere olduklarını hatırlayarak. "Sanırım bu dava onlar için bizi eğitmelerinden biraz daha önemli bir şey."

"Sloane," dedi Michael ani bir şekilde, ismini vurgulayarak söylemişti ve bunu yaparken gözlerini yuvarlıyordu.

"Hiç," diye hızlıca cevapladı Sloane.

"Nasıl, hiç?" diye sordum. Belliydi ki, burada olan bir şeyleri kaçırıyordum.

"Ben Locke'ın ismini söylediğimde, Sloane kafasını yana doğru eğdi ve kaşlarını ortada birleştirdi." Michael bir müddet sustuktan sonra tekrar konuşmaya başladı, bu sefer sesi daha yumuşaktı. "Söyle bakalım, ne aldın Sloane?"

Sloane dikkatlice tırnak uçlarını incelemeye koyulmuştu. "Ajan Locke benden hoşlanmıyor."

En son Sloane ve Locke'ı beraber gördüğüm anı düşündüm. Sloane mutfağa gelmiş, seri katiller üzerinde bir sürü istatistik zırvalamıştı. Briggs odaya ellerindeki dava hakkında yeni bilgilerle geldiğinden, Locke'ın Sloane'a cevap verecek zamanı olmamıştı. Aslında, Locke'ın Sloane'a bir şeyler söylemek istediğinden bile emin değildim, fakat mevzubahis Lia ve Michael olunca bu durum tam tersiydi.

"Bir USB bellek vardı," diye sonunda itiraf etti Sloane. "Ajan Locke'ın çantasında."

Michael'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şimdi o USB'nin sende olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Muhtemelen."

"Locke'ın çantasındaki USB belleği mi aldın?" dedikten sonra birkaç şeyi gözden geçirme gereği duydum. Lia benim dolabımdan kıyafetlerimi aşırdığında, bu evde çalma hastalığı olan asıl kişinin Sloane olduğunu söylemişti. Onun şaka yaptığını sanmıştım.

Görünüşe göre öyle değildi.

"Odağımızı asıl önemli olan meseleye verelim," dedi Michael. "Siz iki güzel kız, Locke'ın bir dava üzerinde çalışırken yanında olan çantada ne gibi bilgiler taşıyor olduğunu düşünüyorsunuz?"

İlk önce Sloane'a, daha sonra tekrardan Michael'a baktım. "Bu bilgilerin, üzerinde çalıştıkları dava hakkında olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesimdeki ilgi ve alakayı gizleyememiştim.

"Çok muhtemel," Sloane'un sesi gittikçe inceliyordu.

Michael bir elini onun omzuna attı. "Seni ne kadar çok sevdiğimden bahsetmiş miydim hiç?" diye sordu ona. Daha sonra bana hınzır bir bakış attı. "Hâlâ kafanı dağıtmak için bir şeyler arıyor musun?"

23

"Öylesine basit bir şifre koymuşlar ki," dedi Sloane. "Sanki benim dosyalarına ulaşmamı bilerek *istiyorlarmış* gibi."

Yatağının ucunda, bacaklarını bağdaş haline getirmiş, kucağına dizüstü bilgisayarını almış oturuyordu. USB belleğe koyulan güvenlik önlemlerini aşmaya çalışırken, parmakları klavyenin üzerinde bir o yana bir bu yana sanki uçarcasına hareket ediyordu. Sarışın saçından bir tutam yüzüne düşmüştü fakat o bunun farkında değildi bile. "Tamamdır!"

Sloane yaptığı işi ikimizin de görebilmesi için bilgisayarı bize doğru çevirdi. "Yedi dosya var," dedi. Yüzünden gülücükler saçılıyordu. "Yedi de kurban."

Locke'ın Mağdur Bilimi üzerine bize verdiği ders aklıma geldi. Akıl hocam bu yüzden mi yanında içi dosyalarla dolu bir USB bellek taşıyordu? Kurbanların kafasının içine girip onlar gibi düşünmek için mi?

"Ya bunlar önemli şeylerse?" diye sordum, yaptığımız işten dolayı biraz suçluluk hissediyordum. "Ya Locke ve Briggs'in üzerinde çalıştıkları davada bu bilgilere ihtiyaçları varsa?" Bu programa insanlara yardım etmek için katılmıştım, FBI'ın uğraşlarını baltalamak için değil.

"Cassie," dedi Michael, tartışmak istercesine. "Briggs elindeki bilgilerin kopyasını tutan bir kişi mi sence?"

Ajan Briggs bana kalsa elindeki bilgilerin kopyalarının bile kopyasını saklıyordu. O ve Locke üç gündür ortada yoklardı. Eğer bu belleğe ihtiyaçları olsaydı, bunun için çoktan geri gelmiş olurlardı.

"Dosyaları yazdırmalı mıyım?" diye sordu Sloane.

Michael tek kaşını kaldırarak bana bir bakış attı. "Senin kararın, Colorado."

Buna karşı çıkmalıydım. Sloane'a, Locke ve Briggs'in üzerinde çalıştığı bu davanın bizimle bir alakası olmadığını, buraya yardım etmek için geldiğimi ve Locke'ın bu davayı tanımlarken, onu bir "çıkmaz sokak" olarak gördüğünü söylemeliydim.

"Yazdır gitsin."

Bir saniye sonra, Sloane'un masasındaki yazıcı çalışmaya başlamıştı bile. Michael önüne gelen dosyalardan üçünü seçti, geri kalanları ise ben ve Sloane'a paylaştırdı. Tüm davalar cinayet üzerineydi. Davalardan dördü, son iki hafta içinde D.C.'de; kalan üç davaysa, geçen bir sene içerisinde, farklı bölgelerde işlenmişti.

"D.C.'deki ilk kurban on gün önce çalıştığı sokakta, birden gözden kaybolmuş ve daha sonraki günün sabahında yüzünün yarısı yüzülmüş halde bulunmuş." Michael dosyayı daha iyi incelemek için üst kısımlarına doğru baktı.

"Elimdeki dosyanın tarihiyse o olaydan üç gün sonra," dedim. "Yüz yaralama, vücudunun geri kalanındaysa birkaç yüzeysel kesik var... Kadın kan kaybından ölmüş."

"Bu zamanımızı alacak gibi duruyor," dedi Sloane, yüzü bembeyaz bir şekilde. "Dakikalardan bahsetmiyorum, saatlerimizi alacak gibi ve otopsi raporlarına göre, yaraların verdiği zarar... *Oldukça büyük.*"

"Katil onlarla oyun oynuyor." Michael ikinci dosyasını incelemeyi bırakıp, üçüncüsüne geçti. "Adam onları kaçırıyor, kesiyor, acı çekişlerini izliyor ve en sonunda da yüzlerini yüzüyor."

"Ondan o bir erkekmişçesine bahsetme," diye onu düzeltim. "Ondan *Ben* veya *Sen* diye bahset."

Michael ve Sloane gözlerini bana çevirdi ve o an farkına vardım ki; onların aldığı ders benimkinden tamamen farklıydı.

"Yani, Meçhul Fail diye de bahsedebilirsiniz," dedim onlara. "Kimliği Belirsiz Şahıs."

"Bu adama uyacak daha iyi isimler düşünebilirim sanırım," diye mızmızlandı Michael, elindeki son dosyaya bakarak. "Son kurbanın dosyası kimde?"

"Bende." Sloane'un sesi gayet sakin geliyordu ve bir anda sanki çok tiz gelmeye başlamıştı.

"Dupont Meydan'ında çalışan el falcısı bir kadına ait." Bir anlığına, Sloane elindeki dosyayı bırakacak gibi hissettim fakat daha sonra tekrardan kendini sakinleştirmeyi başardı. "Bir insanın profesyonel bir atlet olma ihtimali, hayatını bir el falcısı olarak idame ettirmesinden on kat daha fazladır," dedi, sayılara sığınarak.

Mağdur Bilimi, diye düşündüm, derslerimden öğrendiklerimi aklıma getirerek. "Kurbanlardan herhangi birinin astroloji, medyumlar cemiyeti veya benzer bir tarikata bağlılığı var mı?"

Michael tekrardan elindeki iki rapora baktı. "Bir hayat kadını," dedi, "bir diğer hayat kadını ve medyumluk üzerine olan bir telefon hattında çalışan bir tele pazarlamacı."

Elimdeki dosyalara ben de göz gezdirme ihtiyacı duydum. "Benim elimdeyse on dokuz yaşında evden kaçmış ve Los Angeles'ın dışında yarı zamanlı çalışan biri var."

"İki farklı kurban türü," diye gözlemledi Michael. "Sütun A'da fahişeler, evden kaçanlar ve aylaklar var. Medyumlukla ilgili olanlar ise Sütun B'de."

Kurbanların fotoğraflarına bakmadan önce katil gibi düşünmeye çalıştım, diğerlerine de bunu yapmasını ima eden bir bakış attım.

Onları seçmenin bir nedeni var, diye düşündüm, önümdeki fotoğraftaki iki kadına, ayrı ayrı bakarak. *Onların yüzlerini yüzüyorsun, bıçağınla onların tenlerini kesmekten zevk alıyorsun, kemiklerine ulaşana kadar.*

Bu kişisel bir şey.

"Hepsi oldukça genç," dedim, onları inceliyor, aralarında benzerlikler bulmaya çalışıyordum. "On sekiz ve otuz beş yaşları arasındalar."

"Şuradaki üçünün saçları kızıl renkte." Michael medyumlukla ilgisi bulunmayan kurbanları bir kenara ayırdı.

"El falcısının da saçları kızıl," diye araya sıkıştırdı Sloane.

Direkt olarak el falcısının fotoğrafına baktığımda, hiç de öyle gözükmüyordu. "El falcısı sarışın."

"Hayır," dedi Sloane yavaşça. "O doğal bir sarışın. Fakat onu bulduklarında, bu fotoğraftaki gibi gözüküyordu."

Sloane bir süre sonra, bir fotoğraf seçip bize gösterdi. Dedikleri doğruydu, cesedin saçı yoğun, net bir kızıl renkteydi."

Sanki yeni boyanmış gibi, diye düşündüm. *Saçını kendi mi boyatmıştı... Ya da boyayan katil miydi?*

"İki farklı türde kurban tipi," dedi Michael tekrardan, kızıl saçlıları bir kenarda, medyumları bir kenarda topluyordu, ikisine de uyan Dupont Meydanı falcısının yeri ise iki sıranın ortasıydı. "İki farklı katili aradığımızı mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır," dedim. "Sadece bir katili arıyoruz."

Ekip arkadaşlarımın ikisi de bu konu hakkında farklı gözlemlerde bulunabilirlerdi. Eğer bir tanık ifadesi olsaydı, Michael bize suçlunun nasıl davrandığı hakkında fikir verebilirdi... Fakat şu an, baktığımız şey sadece birkaç fotoğraftı; bu da benim alanıma giriyordu. Anladıklarımı nasıl anlayabildiğimi, *farkına varabildiğimi* açıklamak için her şeyi tekrardan gözden geçirmem gerekebilirdi fakat bu sefer vardığım yargılardan emindim. Fotoğraflar, bu kadınlara yapılanlar, aklıma gelen şeyle aynıydı. Sadece detaylar da değil, aynı zamanda katilin öfkesi, arzusu...

Bu kadınların hepsi aynı kişi tarafından öldürüldü.

Gittikçe daha da fazla öldürüyorsun, diye düşündüm. *Bir şeyler yaşadın ve şu an daha fazlasına ihtiyacın var; çok daha hızlı bir şekilde.*

Tekrardan fotoğraflara baktım, aklıma gelen tüm detayları, dosyaları, fotoğrafları düşündüm, sadece üç şey dikkatimi çekti.

Bıçak.

Kızıl saç.

Medyum.

İşte bu anda altımdaki zemin ayağımın altından sanki bir

anda yok oldu. Kirpiklerimi oynatamayacak hale geldim. Gözlerim kurudu, boğazımsa çok daha fenaydı. Gözlerim bulandı ve önümdeki fotoğrafları seçemeyecek durumdaydım fakat içlerinden bir tanesini hâlâ çok net bir şekilde görebiliyordum.

Evden kaçan on dokuz yaşındaki kız.

Saçı, yüzünün şekli, çilleri... Gözlerim ne kadar bulanık olursa olsun, ona baktığımda gördüğüm...

Bıçak.

Kızıl saç.

Medyum.

"Cassie?" Michael ellerimi tuttu. "Buz kesilmişsin."

"Meçhul Fail kızıl saçlı kadınları öldürüyor," dedim. "ve medyumları."

"Bu tek bir seçim değil," dedi Sloane meraklı gözükerek: "Birbirinden ayrı iki seçim."

Bıçak. Kızıl saç. Medyum.

Kelimeler ağzımdan çıkmamak için direniyordu. "Annem..."

Yavaş bir nefes aldıktan sonra, bir hışımla söyledim. "Annemin vücudunun nasıl olduğu hakkında bir fikrim yok," sonunda ağzımdan çıkmışlardı: "...fakat ona saldıranın bunu bir bıçakla yaptığını biliyorum."

Michael ve Sloane bana bakıyorlardı. Kendi bilgisayarımı çıkardım ve onu Sloane'un yazıcısına bağladıktan sonra, sekizinci bir fotoğrafı yazdırdım.

Bakma şuna, diye içimden söylendim.

Elimdeki fotoğraf haricindeki her şeye bakmaya çalışıyordum, eğilerek tek elimle üzerinde el falcısının cesedi olan fo-

toğrafı gösterdim. "Saçını kızıla boyayan kişinin kendi olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Bunu yapan katildi."

Medyumları öldürüyorsun. Kızıl saçlıları öldürüyorsun. Fakat sadece ikisinden biri senin için yeterli değil. Hiçbir zaman değil.

Michael ve Sloane'a bakarak, elimdeki annemin fotoğrafını iki sıranın ortasına koydum.

Sloane fotoğrafı inceledi. "Diğer kurbanlara benziyor," dedi, kafasıyla kızıl saçlı olanları göstererek.

"Hayır," dedim. "Onlar ona benziyor."

Bu kadınların hepsi geçen dokuz ay içerisinde öldürülmüşlerdi. Annemse tam beş yıldır kayıptı.

"Cassie, bu kim?" Michael bu sorunun cevabını biliyor olmalıydı fakat yine de sormuştu.

"O benim annem." Hâlâ önümdeki fotoğrafa bakamıyordum. "Ona saldıran kişi bunu bir bıçakla yaptı. Cesedi hiçbir zaman bulunamadı fakat polisin dediğine göre canlı kurtulabilmesine imkân tanımayacak kadar kan kaybetmişti."

Bir saniyeliğine duraksadım.

"Annem, insanları bir medyum olduğuna ikna ederek geçiniyordu."

Michael bana baktı... Bakışları *içime* işliyordu. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Söylediğim şey, Locke'ın ve Briggs'in peşinde olduğu Meçhul Fail'in, kızıl saçlı ve medyum olduklarını iddia eden kadınları öldüren bir katil olduğuydu. Bu bir tesadüf olabilirdi. Bunun bir tesadüf olduğunu varsaymalıydım.

"Sadece bu katilin belirli bir kurban profili olduğunu söylüyorum; annemin taşıdığı özellikleri taşıyan insanlar."

SEN

Dün gece uyandığında alnından soğuk terler akıyordu ve kulağında çınlayan tek ses babana ait olandı. Gördüğün rüyanın gerçekten hiçbir farkı yoktu. Gördüğün hiçbir rüyanın gerçekten bir farkı yok. Yapış yapış olan çarşafın verdiği hissiyatı anımsıyorsun, çarşafın üzerindeki idrarın kokusu burnunda, baban elini sana vurmak için kaldırdığında, hava boşluğunda oluşan o tiz ses kulaklarında. Titreyerek uyandıktan sonra fark ettin ki...

Yatağın ıslanmıştı.

Hayır, diye düşündün. Hayır. Hayır. Hayır.

Fakat bu sefer seni cezalandırmak için bekleyen kimse yok. Baban ölü ve sen hayattasın. Artık cezalandırma görevi senin.

Fakat hiçbir zaman yeterli değil. Komşunun köpeği... Fhişeler... El falcısı kadın bile yeterli değildi. Banyo dolabının kapağını aralıyorsun. Elini birer birer, onların ait oldukları kadınları hatırlayarak, her bir ruj kabının üzerinde gezdiriyorsun.

Bu çok rahatlatıcı.

Huzur veriyor.

Heyecanlandırıcı.

En eski ruj kabının üzerine geldiğindeyse duruyorsun. İlk olan. Ne istediğini biliyorsun. Neye ihtiyacın olduğunu. Her zaman bildin.

Şimdi tek yapman gereken gidip onu almak.

24

Dean'in babası hakkındaki gerçeği öğrendiğimde, kaçmayı tercih edebilirdim fakat şu önümdeki kurban denizinde bana bakan annemin fotoğrafı varken, yapabileceğim tek şey olduğum yerde kalmaktı.

"Belki de bu kötü bir fikirdi." Bu sözleri Michael'dan duymak beni çok şaşırtmıştı.

"Hayır," dedim. "Aklımı dağıtacak bir şeyler bulmam gerektiğini söylüyordun. Bak buldum işte."

"Anneni öldüren katilin bu cinayetleri işleyenle aynı olma olasılığı oldukça düşük," dedi Sloane ağırdan alarak, sanki söylerken beni yatıştırmak için başka bir kelime ya da başka bir istatistik daha düşünüyor gibiydi. "Bu katil kurbanlarını kaçırıp daha sonraysa kendi seçtiği bir mekânda öldürüyor ve bunları yaparken arkasında kaçırılma olayına dair en ufak bir kanıt bile bırakmıyor. Kurbanlardan ikisinin bir uyuşturucu yardımıyla uyutulmuş olabileceğini söyleyen bazı yaklaşımlar var. Bu ka-

dınlar karşı koymaya çalışıp yaralanmış, bu da demek oluyor ki bıçaklanmadan önce bir şekilde zapt edilmişler."

Sloane katilin öldürme yöntemi hakkında konuşuyordu. Elindeki yetenekle, varabileceği en ileri sonuç buydu. Fakat bunun altında yatanları, katilin geçen beş yılda tekniğini nasıl geliştirmiş olabileceğini aklına hiç getirmiyordu.

"Ajan Briggs ne zaman geri dönüyor?" diye sordum.

"O sana hiçbir zaman bu dava üzerinde çalışma yetkisi vermeyecek," dedi Michael bana.

"Bu senin bana, USB belleğinin içindekileri öğrendiğimizi bilmemesi gerektiğini söyleme şeklin mi?" diyerek onu tersledim.

Michael derin bir iç çekti. "Kişisel olarak, Locke'ın üç canı sıkılmış ergen tarafından alt edildiğini duyurmak için gazeteye ilan vermek veya bir pilota uçağının arkasında bunu yazan bir pankart taşıması için para vermek bile çok hoşuma gider."

Hayatımın şu anki halini özetleyen birkaç kelimeyi kafamdan geçirdim; *canı sıkılmış*, kesinlikle onlardan biri değildi.

"Briggs gayet tutarlı biri, Cassie. Onun işi diğerlerine bizim çözülemeyen davaları çözebileceğimizi kanıtlamak, bizi aktif davaların içine sokmak değil. Muhtemelen patronu, onun Dean'le yaptıklarını öğrendiğinde onu kovmadığı için kendini şanslı sayıyordur. Bu davanın annenle alakası varsa bile, seni hiçbir şekilde buna dahil etmeyecektir."

İkinci bir fikir almak için Sloane'a döndüm.

"İki saat ve elli altı dakika," dedi. "Briggs'in bugün şehirde olması gerekiyor fakat buraya gelemeden önce ofise uğrayıp işlerini halletmesi ve daha sonra duş alıp üzerindeki kıyafetleri değiştirmesi gerek."

Bu demek oluyordu ki, Briggs'e ya da Locke'a bu davanın konusunu nasıl açacağıma karar vermek için iki saat elli altı dakikam vardı.

Bir duygu okuyucusuyla aynı ortamda olmanın güzelliklerinden biri, ne zaman yalnız kalmak istediğimi kolaylıkla anlayabilmesi ve buna göre hareket etmesiydi. Bundan daha da iyisi, yanımdan ayrılırken beraberinde Sloane'u ve dosyaları da götürdü.

Eğer bunu yapmış olmasaydı, büyük ihtimalle hâlâ oturduğum yerden kalkmamış, cinayet mahallerinde çekilen fotoğraflara bakıyor ve annem ölürken acaba bir yüzü var mıydı diye düşünmeye devam ediyor olurdum. Bunun yerine yatağıma uzanıp gözümü kapıdan ayırmadım ve ayrıca bu süre içerisinde beni göreve dahil etmeleri için FBI'a neler sunabileceğimi düşündüm.

İki saat ve kırk dokuz dakika sonra, birisi kapımı çaldı. Bunun Ajan Briggs olduğunu, Sloane'un tahmininden on dört dakika daha erken geldiğini düşündüm.

Fakat öyle değildi.

"Dean?"

Bizim ne bir ortak, ne birer arkadaş ne de herhangi bir şey olduğumuzu söylerken o kadar ciddi gözüküyordu ki, kendi isteğiyle beni görmek isteyebileceği fikri aklımın ucundan bile geçmiyordu.

"İçeri girebilir miyim?"

Kapının önünde duruş şeklindeki bir şey bana bunun tam tersini istediğini söylüyordu. Belki de ona asıl istediğini vermeliydim, fakat bunun yerine, evet dercesine kafamı salladım ve onu içeri davet ettim.

İçeri girdi ve ardından kapıyı kapadı. Kapıyı kaparken, "Lia'nın bizi gizliden dinlemesini istemiyorum," diyerek neden kapadığını açıkladı.

Omzumu silktim ve onun duyulmasını istemediği şeyleri söylemesini beklemeye koyuldum.

"Üzgünüm." Zar zor iki kelimeyi bir araya getirdikten sonra, biraz duraksadı, daha sonraysa yine güçlükle devam etti.

"Öncesi hakkında."

"Üzülmeni gerektirecek hiçbir şey yok." Ona bana güvenmesini söylemenin hiç gereği yoktu. Locke'ın dersleri dışında, beraber geçirdiğimiz zaman sayısı oldukça azdı. Beni öpmeyi o *seçmemişti*.

"Lia bana sizin Michael ve Sloane'la beraber bulduğunuz dosyalardan bahsetti."

Konunun birden değişmesi hiç de tuhafıma gitmemişti. "Lia bu konu hakkında nasıl bir şeyler biliyor olabilir ki?"

Dean omzunu silkti. "Gizlice dinlemiş."

Lia'nın şu sıralar en çok sevdiği insan olmadığımdan, konuşmalarımızdan duyduklarını saklamak için bir çaba sarf edeceğini düşünmüyordum.

"Ee, ne olmuş yani?" diye sordum Dean'e. "Şimdi ödeştik mi? Ben senin baban hakkındakileri öğrendim, Lia'ysa sana Briggs ve Locke'ın peşinde oldukları katilin annemi öldürenle aynı kişi olabileceğini söyledi, her şey halloldu mu?"

Dean, Sloane'un yatağına oturup yüzüme baktı. "Hiçbir şeyin hallolduğu yok."

Michael ve Sloane yanımdayken kendimi bir şekilde kontrol edebiliyordum fakat neden yanımda Dean olduğunda, işler sarpa sarınca her şey elimden kayıyor gibi hissediyordum?

"Sloane bana bu katilin annemi öldürdüğü sanılan kişiyle aynı olması ihtimalinin bir hayli düşük olduğundan bahsetti," dedim, kafamı eğmiş, ağlamamaya çalışıyordum. "Beş yıl oldu. Katilin öldürme yöntemi farklı. Katilin imzası aynı mı değil mi bilmiyorum bile, çünkü annemin cesedi hiçbir zaman bulunamadı."

Dean ileriye doğru eğilerek kafasını benimkiyle aynı hizaya getirdi. "Bazı katiller yakalanmadan yıllarca yaşarlar ve bu süre boyunca uyguladıkları yöntemler de değişir. Öğrenirler. Gelişirler. Daha *fazlasına* ihtiyaç duyarlar."

Dean bana haklı olabileceğimi söylemeye çalışıyordu, üzerinden zaman geçmesi bunun aynı Meçhul Fail olamayacağı anlamına gelmiyordu ve sesinin tonundan anlamıştım ki, üzerine konuştuğu tek Meçhul Fail *bu* değildi.

"Onu ne kadar bir zaman sonra yakalayabildiler?" diye usulca sordum. *Onun* kim olduğunu direkt olarak sormamıştım. Sormama da gerek yoktu.

Dean gözlerini benim gözlerime kilitledi ve bu durum bir süre devam etti. "Yıllar sonra."

Babası hakkında bu söylediklerini acaba hayatı boyunca bir başkasına söylemiş midir diye kendi kendime sordum. Sert bir şekilde yutkundum, konuşmaya devam etmeliydim, çünkü bu söyleyeceklerim, bir şekilde, ona söylemem gereken şeylerdi.

"O gün seyircilerin arasına karıştım, onları dinleyip şov sırasında annemin işine yarayabilecek birkaç bilgi edinmeye çalışıyordum. Ben gideli on, bilemedin on beş dakika olmuştu fakat

geri döndüğümde annem çoktan gitmişti. Odanın altı üstüne gelmişti. Polis bana annemin karşı koyduğunu söyledi. Onun karşı koyacağını *biliyordum*... Fakat her tarafa kan içindeydi. Onu kaç sefer bıçakladı bilmiyorum ama ben odaya döndüğümde, kanın kokusunu alabiliyordum. Kapı yarı açık bir vaziyetteydi. Işıklar kapalıydı. Odaya adımımı attım ve ayağımın altında bir şeyin varlığını hissettim. Sanıyorum ki sonrasında annemin adını söyledim. Daha sonraysa ışığı açmak için düğmeye uzandım. Elimi uzattığımda düğmeyi hemen bulamadım. Elime ilk gelen şey duvardı ve duvarda kan vardı. Ellerime bulaşmıştı Dean ve daha sonra ışığı açtığımda gördüm ki kan her yerdeydi."

Dean hiçbir şey söylemedi fakat sanki o an oradaymış, benim yaşadıklarımı yaşamış gibi hissettiğini, vücudunda buna dayalı artan sıcaklığı hissedebiliyordum. Beni dinliyordu ve beni anlıyor olduğu hissiyatını derinliklerime kadar hissedebiliyordum.

"Özür dilerim," dedim. "Genelde bunun hakkında konuşmak istemem ve kimsenin benimle bunun hakkında konuşmasına izin vermem fakat şunu düşündüğümü hatırlıyorum ki, anneme kim zarar vermişse ondan nefret ediyordu. Annemi tanıyordu ve ondan nefret ediyordu, Dean. Her şey odanın halinden, sıçrayan kan lekelerinden, annemin karşı koyma şeklinden belliydi... Bunlar kesinlikle *rastgele* olan şeyler değillerdi. Annemi *tanıyordu* ve ben bunu başka birine nasıl açıklayabilirdim? Bana kim inanırdı? Aptal bir çocuğun tekiydim fakat şimdi Briggs ve Locke'ın elinde bu dava var, peşinde oldukları katil kendine tıpkı anneme benzeyen kurbanlar seçiyor ve bu kurbanlar tıpkı annem gibi birer medyum ve bıçaklanarak öldürülmüşler. Kurbanların öldürüldüğü yerler birbirinden çok

farklı olsa da, kurbanların hiçbiri birbirini tanımıyor olsa da, bu benim için kişisel bir şey, Dean."

Bir süre sustum.

"Öldürürken aklındakinin onlar olduğunu düşünmüyorum. Asıl öldürmeye çalıştığı kişi *annem*, defalarca. Ve ben artık aptal bir çocuk değilim. Ben bir profilciyim. Bir doğuştan yetenekli. Fakat böyle olmuş olsa bile... bana kim inanır?"

Dean bir elini boynuma koydu, tıpkı ilk kez bir katilin zihnine girmeye çalıştıktan sonra beni teselli etmek için yaptığındaki gibi. "Sana kimse inanmayacak," dedi. "Sen annene çok yakınsın." Başparmağını boynumun aşağısında ve yukarısında gezdirmeye başladı. "Fakat Briggs bana inanacak."

Dean bu evde benimle aynı yeteneklere sahip olan tek kişiydi. Michael ve Sloane teorime kuşkuyla yaklaşabilirlerdi fakat Dean benim sahip olduğum içgüdülere sahipti. Söylediklerim delice şeyler olsa, o bunu anlayabilirdi. "Dosyaya göz gezdirecek misin?" diye sordum.

Kafasını onaylarcasına salladı ve elini boynumdan çekti, bana dokunuyor olduğunun farkına yeni varmış gibiydi.

Ayağa kalktım. "Hemen geleceğim," dedim. "Sana dosyayı getirmeye gidiyorum."

25

Michael, sendeki..." Mutfağa daldığımda fark ettim ki, orada sadece Michael ve Sloane yoktu. Judd yemek pişiriyordu ve Ajan Briggs elinde siyah uzun ince bir çantayla, arkası bana dönük bir şekilde duruyordu.

"...salamı geri alabilir miyim?" diye sordum, bir an ne diyeceğimi bilememiştim.

Ajan Briggs yüzünü bana döndü. "Neden senin salamın Michael'da?" diye sordu.

İçinde bulunduğumuz durum yeterince tuhaf değilmiş gibi, Lia odanın içerisinde boş boş dolanmaya başladı. "Evet Cassie," dedi yüzünde pis bir gülümsemeyle, "bize neden *senin salamının* Michael'da olduğunu söyler misin?"

Soruş şeklinden canımı yakmak istediği o kadar belliydi ki!

"Lia," dedi Judd, elindeki ıspatulayı ona doğru sallayarak, "Bu kadar yeter!" Daha sonra bana döndü. "Yemek yakında hazır olur. O zamana kadar bekleyebilirsin umarım?"

"Evet," dedim. "Salama gerek yok."

Michael ise bu arada, Briggs'in arkasından sanki onun ensesine bir şaplak vururmuşçasına hareket yapıyordu. Açıktı ki, bir dolap çevirme isteğim ondaki bastırılmış dürtüleri tetiklemişti. Hızlıca mutfaktan çıkmaya yeltendim fakat tam yola koyulmuşken Ajan Briggs beni durdurdu.

"Cassie. Bir çift laf edelim mi?"

Ne konuşacağını merak ederek, Michael'a baktım; Briggs'in yaptıklarımızdan haberdar olup olmadığını bana belli etmesini diliyordum.

"Çok anlamlı kullanım," dedi Sloane ani bir şekilde.

"Sanırım çok eğleneceğiz," diyerek kıkırdadı Lia.

Sloane boğazını temizledi. "Ajan Briggs bir çift laf etmek istedi. Bu yaptığı çok anlamlı anlatım şekli gerçekten güzel. Şöyle ki, İngilizcede kelimelerin sadece %5'lik bir kısmının içinde beşten fazla sesli harf bulunduruyor."

Zırvalayarak yaptığı dikkat dağıtma için ona minnettardım fakat maalesef ki, Briggs bunu yutmuş gibi gözükmüyordu. "Cassie?"

"Tabii." Kafamla onu onayladıktan sonra, onunla beraber odasına doğru yola koyulduk. İlk başlarda nereye gittiğimizden emin değildim fakat kütüphaneyi geçtikten sonra, farkına vardım ki gideceğimiz yer o katta daha önce içerisinde bulunmadığım tek odaydı: Briggs'in ofisi.

Kapıyı açtıktan sonra, oturmamı ima eden bir hareket yaptı. Ben de oturup, çevremdekileri incelemeye başladım. Odanın her tarafında içi doldurulmuş hayvanlar vardı.

Avcılıkta iyi olduğunu gösteren ödüller.

Karşımda bir boz ayı, bacaklarının üzerindeydi ve ağzı kükrermişçesine duruyordu. Odanın diğer tarafında ise, canlıymış gibi duran bir panter yere uzanmıştı, azı dişleri parlıyordu; az ötesindeyse sanki etrafta dolanıyor gibi duran başka bir büyük kedi türü vardı.

Bu odada -ya da şuana kadar demeliyim- beni en çok rahatsız eden şeyse, Briggs'in bir avcı olabileceğini tahmin edememiş olmamdı.

"Onlar yırtıcı hayvanlar. Ne zaman onlara baksam, onlar bana buranın dışında nelerle uğraştığımızı hatırlıyor."

Kelimeleri kullanış şeklinden anladığım kadarıyla, hiç şüphesiz ki, Sloane, Michael ve benim yediğimiz haltları biliyordu. O ve Locke'ın üzerinde çalıştıkları davanın tüm detaylarına hâkim olduğumuzun farkındaydı.

"Nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Bana Judd söyledi." Briggs odanın bir köşesine geçerek, orada bulunan bir masanın köşesine dayandı. "Her an bir köşede belirebilen biri ve bu evde Judd'un bilmediği çok az şey olur. Bilgi toplamak her zaman onun uzmanlık alanı olmuştur."

Gözlerini benden ayırmadan, çantasından birtakım dosyalar çıkardı: yazdırdığımız dosyalar. "Bunları Michael'dan aldım."

"Ve bunu da," diye ekledi elindeki USB belleği göstererek: "Sloane'dan."

"Bilgisayarını teknik servisimize göndereceğiz, hard diskindeki tüm bilgilerden kurtulduğumuzdan emin olana kadar da geri gelmeyecek."

Dava üzerinde yürüttüğüm yargılardan Ajan Briggs'e bahsedemiyordum bile, ne zaman deneyecek olsam beni susturmak ister gibiydi.

Briggs tek elini çenesinin üzerinde gezdirmeye başladı, ben de o an farkına vardım ki en az bir gündür tıraş olmuyordu.

"Üzerinde olduğunuz dava iyi ilerlemiyor," dedikten sonra duraksadım. "Değil mi?"

"Şu an söyleyeceklerimi dikkatle dinlemeni istiyorum, Cassandra."

Bana Cassie olarak hitap edilmesini tercih ettiğimi ona söylediğimden beri, ilk defa ismimin uzun halini kullanıyordu.

"Daha önce bu programın amacının ne olduğunu ve ne olmadığını sana anlatmıştım. FBI'ın sizin gibi ergenlik çağındaki gençleri böylesine aktif olan davaların içine sürükleme konusunda çekinceleri var."

Kullandığı kelimeleri seçme şekli, o farkında olmadan onu ele veriyordu. Bu konuda çekinceleri olan belliydi ki *FBI*'dı. Briggs'in -kişisel olarak- bu durumla hiçbir sıkıntısı yoktu.

"Yani bana demek istediğin şey, kişisel amaçların için on iki yaşındaki bir çocuğu, sanki o senin için özel hazırlanmış bir katilleri tanıma rehberiymiş gibi kullanmanda hiçbir sakınca görmediğin, fakat artık program resmi bir şey olduğundan, bizim dosyalara bakmamızın bile yasak olduğu mu?"

"Demek istediğim şey," diye karşılık verdi Briggs: "Peşinde olduğumuz katil tehlikeli biri. İçinde bulunduğumuz çevrede yaşayan biri ve bu yüzden içinizden birini bu davaya dahil etmek gibi bir niyetim yok."

"Bu dava annemle alakalı olmuş olsa bile mi?"

Briggs bunu duyunca bir anlığına duraksadı. "Kendi kendine sonuçlara varıyorsun." Bana bu davanın neden annemle alakalı olabileceğini düşündüğüm konusunda hiçbir soru sormamıştı. Bu konuyu ben açtığım için, sormak zorunda da değildi...

"Kurbanların mesleği. Kızıl saç. Bıçak. Bunlar yeterli değil."

"Katil son kurbanın saçını kızla boyamış." Bunu söylerken ondan haklı olduğuma dair bir onay beklemiyordum, haklı olduğuma adım kadar emindim. "Bu kurban seçimini aşan bir şey. Bu artık onun öldürme yöntemi de değil. Bu onun imzasının bir parçası."

Briggs ellerini göğsünün etrafında topladı. "Seninle bu konuşmayı yapma gibi bir niyetim yok."

Fakat hâlâ odayı terk etmemişti ve beni dinlemeye devam ediyordu.

"Katil kadının saçlarını onu öldürdükten sonra mı yoksa önce mi boyadı?"

Briggs tek kelime bir şey söylemedi. Oyunu kitabına göre oynuyordu ama hâlâ konuşmayı kesmem konusunda beni uyarmamıştı da.

"Eğer saçını onu öldürmeden önce boyadıysa, bu ideal kurbanını yaratmaya çalışıyor demektir, medyum olan *ve* kızıl saçlı biri. Fakat saçını onu öldürdükten sonra boyadıysa..."

Sustum. Briggs söylediğim her şeyi dinliyor mu diye kontrol ettim. "Kadının ölüsünün saçını kızıla boyaması vermek istediği bir mesajdır."

"Peki, ne mesajıymış bu?" diye keskin bir şekilde sordu Ajan Briggs, sanki dediklerime aldırış etmiyor gibi gözükmek için.

Ancak aslında ikimizde biliyorduk bu böyle değildi.

"Sizin için bir mesaj; saç renginin öneminin olduğu. Katil sizin cinayetler arasında bir bağlantı olduğunu bilmenizi istiyor. Sizin kendi başınıza bu sonuca erişebileceğinizi düşünmüyor, o yüzden size yardım ediyor."

Briggs yaklaşık üç dört saniye boyunca suskun kaldı.

"Bunu yapamayız, Cassie. Bu davayla ilgili olmanı anlayabiliyorum. Yardım etmek istemeni anlayabiliyorum fakat ne yaptığını düşünüyorsan, onun şu an sona ermesi gerek."

Karşı çıkmaya yeltendim fakat o elini kaldırarak, beni susturdu.

"Locke'a seni çözülemeyen dosyalarda görevlendirmesini söyleyeceğim. Belli ki çoktan hazırsın. Fakat tekrardan burnunu *bu* dosyaya sokarsan, bunun sonuçlarına katlanırsın ve seni temin ederim ki bu sonuçlar can sıkıcı olur."

Öne doğru eğildi, suratındaki ifade kükremek üzere olan bir ayınınkinden farksızdı. "Kendimi yeterince iyi ifade edebildim mi?"

Cevap vermedim. Eğer bu dosyaya bulaşmama konusunda benden bir söz almak istiyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Zaten bu programda doğuştan yetenekli bir profilciye sahibim." Briggs gözlerimin içinde bakıyordu, dudakları incelmiş, alnında çizgiler oluşmuştu. "İki tane olmasını yeğlerim fakat ikincinin işimi riske atmasını istemem."

Beklenen şey sonunda olmuştu. Açık bir tehdit. Eğer bu durumun üzerine daha fazla gidecek olursam, Briggs beni evime geri gönderebilirdi... Büyükannemin, halalarımın, amcalarımın ve asla bir daha onlar gibi, bu duvarlar dışında

yaşayan *herhangi biri* gibi olamayacağımın farkındalığının yanına!

Briggs önündeki çantayı kapadı. "Birkaç yılını bu işe ver, Cassie. Seni sonsuza kadar aktif davalardan uzak tutacak değiller."

Benden bir cevap bekledi fakat ona istediğini vermedim. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Eğer saçı boyayan katilse, bu her şeyi değiştirir," diye arkasından seslendim fakat kafamı çevirip bunu duydu mu diye bakmaya tenezzül bile etmedim. "Ve bu şu anlama gelir ki olayların seyri iyileşmeden önce, her şey sarpa saracak."

SEN

En son ne zaman bunun gibi hissettiğini hatırlayamıyorsun. Diğerleri -onların hepsi- birer taklitlerdi. İstediğin şeyin kopyasının başka bir kopyası. Fakat şimdi... Hedefine hiç olmadığın kadar yakınsın.

Yüzündeki bir gülümsemeyle, makası eline alıyorsun. Yerdeki kız çığlıklar içinde, yüzüne yapıştırdığın bant her çığlıkta biraz daha geriliyor fakat sen bunu umursamıyorsun. O gerçek ödül değil, sadece bir araç.

Onu saçlarından tutup kafasını arkaya yatırıyorsun. Sana karşı koymaya çalışıyor; sen de buna onun saçlarını daha sıkı bir şekilde kavrayıp kafasını duvara vurarak karşılık veriyorsun.

"Olduğun yerde kal," diye fısıldıyorsun ona. Saçlarının arkasına düşmesine izin veriyorsun ve daha sonra o saçlardan tek bir teli eline alıp havaya kaldırıyorsun.

Diğer elindeki makası havaya kaldırıp saçını kesiyorsun.

Ve daha sonra da onu.

26

Yatmaya erken gittim. Geçen yirmi dört saatte çok şey olmuştu ve bu olanlar beni yorgun düşürdü. Artık uyanık biri olmak istemiyordum. Birkaç saat boyunca bu planım sorunsuzca işledi fakat gece yarısından sonra, kapımda duyduğum ayak seslerini ve Sloane'un horultularının çıkardığı çekilmez melodiyi duyunca uyandım.

Bir anlığına, duyduğum ayak seslerini kafamda uydurduğumu düşündüm fakat daha sonra kapının altından uzanan bir gölge gördüm.

Orada biri var.

Orada kim varsa öylece dikiliyordu. Kapıya doğru usulca yaklaştım, saçım terden alnıma yapmıştı ve kalbim kulaklarımda atıyordu.

Kapıyı açtım

"Bu akşam yüzmeye gitmiyor musun?"

Karanlıkta Michael'ın yüzünü görmem biraz zamanımı aldı fakat sesinden dolayı o olduğunu hemen anlamıştım.

"Yüzme havamda değilim." Kısık sesle konuşuyordum ama Sloane'un kulakları sağır edecek düzeyde olan horultusu olmasa daha kısık bir sesle de konuşabilirdim.

"Sana bir şey getirdim." Michael bir adım önce çıktı, suratı suratımdan sadece birkaç santim uzaktaydı. Yavaşça, ipince bir dosyayı çıkardı.

İlk önce ona, sonra dosyaya, daha sonra tekrardan ona baktım.

"Yapmadın değil mi?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı. "Hem de öyle bir yaptım ki!"

"Nasıl oldu?" Bunu sorarken çoktan elimdeki dosyayı karıştırmaya başlamıştım bile.

"Briggs, Sloane'un bilgisayarını aldı. Benimkini değil."

Briggs'in bana uyarısını, eve gönderme tehdidini düşündüm. Ve daha sonra, yavaşça, parmaklarımı dosyanın etrafında gezdirdim. "Dosyaları bilgisayarına kopyalamış olmalısın."

Michael gülümsedi. "Bir şey değil."

***

Dosyayı yatak örtümün altına gizledim. O dosyada işime yarayacak başka bir ipucu olma şansı vardı fakat işime yarayacak bir şeyin olmaması da mümkündü. Yakaladığım ilk fırsatta, dosyayı Dean'e göstermeliydim. Bu yüzden sabah ilk iş olarak odasına gittim fakat maalesef ki onu bulduğumda yalnız değildi.

"Beni özledin mi?" Ajan Locke her zamanki gibi sorusuna cevap vermemizi beklemedi ve ikimize birden, "Oturun," dedi.

Oturdum. Dean de öyle.

"İşte burada." Ajan Locke gayet kalın gözüken bir dosya çıkardı, sayfaların çokluğundan içinde bulunduğu kap her an patlayacak gibiydi.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Briggs bir sonraki adım için hazır olduğunu düşünüyor Cassie," dedikten sonra biraz duraksadı: "Haklı mı?"

"Çözülemeyen dosyalardan biri yani?" Dosya oldukça eski duruyordu ve yatak örtümün altına gizlediğimden çok, çok daha ağırdı.

"Doksanlarda çözülemeyen cinayet davalarından birkaçı," dedi Locke. "Zorla eve girme, kafaya sıkılan tek kurşun, bir çeşit infaz. Dosyanın geri kalanıysa o zamandan beri, benzer yerlerde, benzer şekillerde işlenmiş, çözülememiş cinayetlerden oluşuyor."

Dean homurdanmaya başladı. "Dosyanın bu denli kalın oluşuna şaşmamalı," dedikten sonra devam etti, "bu saydığın cinayet işleme şekilleri uyuşturucuyla bağlantılı cinayetleri andırıyor."

"O zaman sanırım bu dosya ikinizi bir süre meşgul eder." Locke bana bir bakış attı, bu bakıştan anladığım kadarıyla Briggs aramızda geçen ufak *konuşmadan* ona bahsetmişti.

"Bu haftanın sonuna doğru sizi kontrole gelirim. Sizin okuyacaklarınız, benimse çözmem gereken bir dava var."

İkimizi yalnız bıraktı. Tam yatak örtüsünün altına gizlediğim dosya hakkında bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki, tekrardan kapamak zorunda kaldım. Lia bizi gizlice diniyordu ve görünüşe göre, bu sefer Judd da ona eşlik ediyordu.

"Bu dosyayı alıp bodrum katta mı çalışsak, ne dersin?" diye sordum Dean'e. Bodrum kat *ses geçirmezdi*. Dean'in anlaması biraz zaman aldı fakat daha sonra durumun farkına varıp merdivenlere doğru yola koyuldu, daha sonraysa kapıyı arkamızdan usulca kapattı. Bodrum katı boydan boya yürüdük, içinde oyun sahnelenmesini isteyen bir tiyatroyu andıran, üç duvarlı odaların yanından geçtik.

İkimizin yalnız olduğunu anladığımda, konuşmaya başladım. "Dün dosyayı almak için gittiğimde, Briggs'e yakalandım. Odaya geri döndüğümdeyse, sen çoktan gitmiştin."

"Lia, Briggs'in seni yakalandığından bana bahsetmiş olabilir," dedi Dean. "İyi misin?"

"Ona teorimi anlattım. Dava üzerinde çalışmak istediğimi söyledim. Kabul etmedi."

"Fakat sen yine de çalışacaksın, değil mi?" Dean dış mekân dekorlarının birinin önünde durdu; sahte bir park. Ben de o parkta bulunan bir banka oturdum ve bankın kollarından birine dayandım.

"Elimde dosyanın bir kopyası var," dedim. "Göz atacak mısın?"

Başıyla onayladı. Beş dakika sonra, dosyayı tüm hatlarıyla inceliyordu. Bu sırada benim elimdeyse Locke'ın bize verdiği dosya vardı, biri bize bakmaya gelirse onunla uğraştığımızı sansın diye yalandan inceliyordum.

"Bazen kurbanlar sadece başka birinin yerine ölür," dedi Dean, tüm dosyayı inceledikten sonra. "Evliyim ama karımı öldürsem hiçbir zaman bundan paçamı kurtaramam, o yüzden fahişeleri öldürüyorum ve bunu yaparken sanki karımı öldür-

müşüm gibi hissediyorum. Çocuğum öldü ve şimdi ne zaman beysbol kepi takan bir çocuk görsem, onu kendi çocuğum yapmak istiyorum."

Dean ne zaman katillerin zihnine girmeye çalışsa *Ben* sözcüğünü kullanırdı fakat şu an onun geçmişte yaşadıklarını bildiğimden, bu sözcüklerin onun ağzından çıktığını bilmek kötü hissetmeme neden oluyordu.

"Belki de ilk defa birini öldürüyorum, planlı bir şey değil fakat artık anladım ki yaşadığımı hissetmem için bir başkasının hayatını elinden almam gerekiyor... *Ona* benzeyen birinin hayatını."

"Sen de görüyorsun, değil mi?" dedim.

Tekrardan başını sallayarak beni onayladı. "Bahse girerim ki bu katilin motivasyonu: ya işlediği ilk cinayeti defalarca tekrarlamak ya da öldürmeyi düşlediği fakat öldüremediği birini başkalarının vücutlarında öldürmek."

"Peki ya ben sana, bundan beş yıl önce bıçakla saldırılan ve cesedi asla bulunamamış, kızıl saçlı bir medyumun varlığından bahsetsem ne dersin?"

Dean duraksadı. "Bahsettiğin davanın tüm detaylarından haberdar olmak isterim," dedi.

Ben de öyle istiyordum.

SEN

Kutu siyah. Üzerindeki ambalaj kâğıdı ise beyaz. Hediyeyse... Hediyeyse kıpkırmızı. Büyük bir dikkatle onu ambalaj kâğıdına sarıyorsun. Kapağıysa kutunun üstüne koyuyorsun. Makasını yıkadıktan sonra onu uzun, ipekten bir kurdele kesmek için kullanıyorsun.

Özel.

Tıpkı o kızın olduğu gibi.

Hediyeyi eline alıp, eldiven geçirilmiş olan parmağınla onun bir köşesine vurduktan sonra "Hayır," diye düşünüyorsun. Ondan 'Bir Kız' diye bahsetmek istemiyorsun. Artık değil.

Onu gördün. Onu izledin. Eminsin. Daha fazla taklide gerek yok. Daha fazla kopyaya gerek yok. Artık seni tanıma zamanı geldi, senin onun annesini tanıdığın gibi.

Elindeki kartı hediye paketinin üstüne koyuyorsun. Her harfine sevgi serpiştirerek, kartın ön yüzüne onun ismini yazıyorsun.

C-A-S-S-I-E.

KISIM 3

AVLANMAK

27

Annemin dosyası hakkında daha fazla bilgi edinmeyi istemek ve bu dosyaya ulaşmak için kendini adamak bambaşka iki şeydi. Dean'in katil hakkındaki öngörüme katılmasının üzerinden tam yirmi dört saat geçmişti fakat hâlâ elimde bir şey yoktu.

"Bak şu işe..."

Lia'nın sesini duydum ama arkamı dönüp onun gösterişli bir giriş yapmasını izlemeye istekli değildim. Bunun yerine, mutfak masasındaki mısır gevreğine ve tabağımdaki sandviçe odaklandım.

"Kurye birilerine bir paket bırakmış," diye alaycı bir şekilde bir şarkı uydurmuştu Lia. Yanıma oturdu ve elindeki dikdörtgen kutuyu kendi önüne gelecek şekilde masanın üzerine koydu.

"Özel bir teslimat. Belki de gizli bir hayrandır, ne dersin?" Kutunun üzerinde bir zarf vardı, Lia onu aldı ve önüme doğru fırlattı.

Üzerinde benim adım yazıyordu, harflerin arasındaki boşluklar eşitti ve eğik şekilde yazılmışlardı, sanki yazan kişi yazarken el yazısıyla mı yoksa düz bir yazıyla mı yazacağına karar verememişti.

"*İnanılmaz* derecede popülersin, öyle değil mi?" dedi Lia. "Mantığımı aşıyor. İlk önce yeni geldiğin için dikkat çektiğini düşündüm. Beş öğrencili bir programa katılan yeni bir kızın, karşı cinsin dikkatini çekmemesi olanaksızdı. Fakat ne Michael'ın ne de Dean'in sana kuryeyle bir paket göndereceğini sanmıyorum, o yüzden şu çıkarımda bulunabilirim ki, *çekiciliğin* sadece burada yaşayan insanları etkilemiyor."

Lia'ya aldırış etmedim ve kutuya baktım. Koyu siyah bir kutuydu ve kusursuzca paketlenmişti. Siyah bir kurdele etrafında iki kez sarılmış, ön taraftan bakıldığında çapraz bir görünümde duruyordu. Çapraz bağın ortasındaysa, özenle yapılmış bir fiyonk duruyordu.

"Biri ismimi mi söyledi?" Michael bize katılmak için odaya daldı. "Odaya girdiğinizde herkesin sizin hakkınızda konuşması sizin de sinirinizi bozmuyor mu?" Gözlerini hediyeye çevirdi ve yüzündeki gülümseme bir anda kendini keskin, doğal olmayan bir somurtmaya bıraktı.

"Birileri çekişmeden hoşlanmıyor gibi," dedi Lia.

"Birileri de sandığından daha fazla savunmasız," dedi Michael altta kalmayarak. "Sence?"

Bu bir süre Lia'yı susturmaya yetti. Tekrar kutuya baktım ve parmaklarımı kurdelenin köşesinde gezdirmeye başladım.

İpek.

"Bunu sen göndermedin değil mi?" diye Michael'a sordum, kelimeleri ağzımdan zorla çıkarıyordum.

"Hayır," diye cevap verdi Michael, gözlerini devirerek. "Gerçekten ben göndermedim."

Ailemde bana ipeğe sarılı bir paket gönderecek kimse yoktu ve bana bu kadar özenle hazırlanmış bir hediyeyi kimin göndermek isteyeceği hakkında aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Gönderen Michael değildi.

Dean zaten hediye vermeyi seven biri gibi durmuyordu.

Lia'ya döndüm. "Bunu sen gönderdin."

"Doğru değil." Bana bir saniye baktıktan sonra, masanın üzerindeki kartı eline aldı.

"Yapma..." dememe rağmen, bu işe yaramadı. Sanki bir sağıra konuşuyordum. Düz beyaz renkteki bu not kâğıdını zarfın üzerinden aldı ve konuşmasını düzgün yapmak için boğazını temizlemeye başladı.

"Benden, sana." Lia tek kaşını kaldırdı ve kartı aldığı yere geri koydu. "Ne kadar da romantik."

İçimi bir ürperti kapladı. Ciğerlerime dolan hava sıcaktı fakat ellerim buz kesmişti. Paket, kurdele, kurdelenin bağlanış şekli...

Bunlar iyiye alamet değillerdi.

"Cassie?" Michael yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı. Bana doğru eğildi. Lia'ya baktım, onu tanıdığımdan beri ilk defa söyleyecek bir şey bulamamıştı. Yavaşça, elimi kurdeleye doğru götürdüm. Onu çektim ve masanın üzerine düşmesine izin verdim.

Çoktan başladığım için, artık duramazdım. Ellerimle kutuyu kavradım, kenarlarından kaldırarak üzerindeki kapağı açtım. Titizlikle katlanmış beyaz bir ambalaj kâğıdı kutunun dibinde duruyordu.

"Bu nedir?"

Lia'nın sorusunu görmezden geldim. Elimi kutuya soktum. Ambalaj kâğıdını açtım.

Ve daha sonra çığlık attım.

Ambalaj kâğıdının içindeki şey bir tutam kızıl saçtı.

28

Ajan Briggs'in eve gelmesi bir saati buldu. Ön kapıdan mutfağa gelmesi ve kutuya bakmasıysa beş saniyeyi.

"Bu davanın annemle ilgili olduğunu söylememin hâlâ kafamda kurduğum bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum, sorarken sesim titriyordu. Beni umursamadı ve beraberinde getirdiği ajanlardan oluşan bir ekibe emirler savurdu.

"Kutuyu, kurdeleyi, kartı, *hepsini* toplayın... Eğer bunların arasında işe yarar en ufak bir ipucu varsa, bunu bilmek istiyorum. Starmans, kutunun izini sür; nasıl gönderildiğini, nereden kuryeye verildiğini, ödemeyi kimin yaptığını bilmek istiyorum. Brooks, Vance, saçın üzerindeki DNA bilgilerine ihtiyacımız var ve en çabuk şekilde! Laboratuvarda kimi tehdit edip bu işi hızlandıracağın umurumda değil, bir an önce o bilgileri elimde istiyorum. Locke..."

Ajan Locke ellerini göğsünün etrafında birleştirmiş,

Ajan Briggs'e bakıyordu. Briggs ona saygısından sesinin tonunu daha makul bir seviyeye çekerek konuşmasına devam etti.

"Eğer bunu gönderen peşinde olduğumuz katilse, bu her şeyi değiştirir. Elimizde katilin cinayet öncesinde herhangi bir kurbanıyla iletişime geçtiğine dair bir kanıt yok. Bu onu yakalama fırsatımız olabilir."

"Bunun o katil olup olmadığını bilmiyoruz bile," dedi Ajan Locke. "Bu sadece kızıl bir saç. Hepimiz biliyoruz ki, bu bir şaka da olabilir."

Şaka kelimesini kullanırken gözleri Lia'ya bakıyordu. Ben de aynısını yapmak için kafamı, doğuştan yetenekli yalancımıza doğru çevirdim.

Lia siyah saçlarını omzunun üstüne savurdu. "Bu durum benim bile yapabileceklerimin ötesinde, Ajan Locke."

Locke bana baktı. "Son zamanlarda biriyle tartıştın mı?" diye sordu.

Bir şey söylemek için ağzımı açtıktan sonra tekrardan Lia'ya baktım. *Bir daha senden hiçbir iyilik istemeyeceğim.* Bunları söylerken sesindeki düşmanlık apaçık ortadaydı.

"Lia." Ajan Locke kilitlenmiş olan çenesini zar zor hareket ettirip konuşmaya çalışıyordu. "Bana bu hediyeyi nasıl bulduğunu tekrardan anlatır mısın?"

Lia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gelen kutuyu almak için dışarı çıktım. Paketin üstünde Cassie'nin ismi yazılıydı. Onu mutfağa getirdim. Cassie onu açtı. Ve son."

Briggs, Locke'a döndü. "Eğer gelecek olan DNA bilgisi kurbanlarımızdan biriyle eşleşecek olursa, katilin profilini tekrardan çıkarman gerekecek. Eğer bu olmazsa..."

"Neden herkes bana bakıp duruyor?" diye huysuzlandı Lia. "Kutuyu bulan benim, gönderen değil. Eğer gelecek olan DNA sonucu dediğiniz gibi eşleşmezse, belki de o zaman Cassie'ye sormanız gereken sorular olduğunun farkına varırsınız."

"Bana mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bu davaya dahil olmak isteyen sendin," diye çıkıştı. "Ve şimdi de, bir anda katilimiz sana ulaşmak istiyor? Ne kadar da şanslısın."

Bu söylediklerine kendi de inanıyor mu bilmiyordum. Bu önemli de değildi, çünkü Briggs'in keskin bakışlarını çoktan üzerimde toplamıştı.

"Bunu yapan Cassie değildi."

Konuşana kadar Dean'in odada olduğunun farkında bile değildim. Açıkçası, odadaki ajanların da öyle. Hatta Briggs onun sesini duyduğunda sıçramıştı bile.

"Cassie böyle şeyler çevirmeyi seven biri değil," dedikten sonra ellerini cebine soktu, Dean. "Bu davada çalışmak istemesinin tek nedeni davanın annesiyle alakalı olduğunu düşünmesiydi. Katilin iş üzerinde olduğunu bile bile, neden bu davada çalışanları ve bu dava için uğraşanları oyalayarak soruşturmanın seyrini riske atsın ki?"

İçim bir nebze rahatlamıştı. Dean tekrardan nefes alabilmeme neden olmuştu.

"Dean haklı." Locke'ın sesi bana, benim bir olay hakkında bir kanıya vardığımda çıkardığım sesle birebir aynı gibi geldi. "Eğer Cassie bu davanın bir parçası olmak istiyorsa, zaten kendi kendine bu dava üzerinde çalışabileceği bir yol bulur."

Şüphe çekmemek için uğraş sarf ediyordum... Çünkü söylediği şey *tam olarak* şu an yapmaya çalıştığım şeydi.

"Cassie, sana bu davanın peşini bırakmanı söylediğimde bunu yaptın mı yapmadın mı?" Briggs öne doğru bir adım atarak, kişisel alanımın içine girdi. "Katilin dikkatini çekecek *herhangi* bir şey yapmış olabilir misin?"

İki soruya da hayır dercesine kafamı salladım. Briggs tek elini bir yanına koydu. Çenesini sıkmaya başladı. İkinci kez, Dean araya girme ihtiyacı duydu.

"Cassie'nin tüm yaptığı bana davanın dosyasının bir kopyasını vermekti."

Odadaki tüm gözler Dean'e çevrilmişti. Başka bir zaman olsa, ayağa kalkar ve gözden kaybolmak isteyen bir insan gibi yürümeye başlardı fakat bugün, omuzları geriye yaslanmış ve bakışları keskin biriydi.

"Dosyayı okudum. Profilini çıkardım. Sanıyorum ki Cassie haklı." Dean gözlerini Ajan Briggs'e dikti. "Bu kadınlar sadece birer kopya ve büyük ihtimalle kopyası oldukları kişi Cassie'nin annesi."

"Lorelai Hobbes'un dosyasını görme olasılığın olmadı bile," diye karşılık verdi Briggs.

"Cassie'nin annesinin fotoğrafını gördüm," diye karşı çıktı Dean. "Cassie'ye bir hediye gibi gönderilen insan saçını gördüm."

Briggs, Dean'in söylediği her kelimeyi büyük bir dikkat ve ciddiyetle dinliyordu. "Bu davada çalışmak için görevlendirilmedin," diye buyurdu en sonunda.

Dean omzunu silkti. "Biliyorum."

"Bu davada *çalışmayacaksın*."

"Biliyorum."

"Bu konuşma aramızda hiç geçmemiş gibi davranacağım."

"Yalan," dedi Lia.

Briggs eğlenmiş gibi görünmüyordu: "Çıkabilirsin Lia."

Lia iki elini birbirine çarptı. "Ah! Gerçekten mi?"

Dean öksürürcesine bir ses çıkardı. Tam anlayabilmiş değildim ama bana gülmemek için kendini tutuyor gibi geldi.

"Lia, şimdi."

Uzun bir aradan ve odanın tamamına baktıktan sonra, Lia parmaklarının üzerinde döndü ve odanın dışına doğru yola koyuldu. Lia'nın gittiğine emin olduğunda, Ajan Briggs, Ajan Locke'a doğru döndü. "Bu davanın Lorelai Hobbes davasıyla alakası olduğunu düşünüyor musun?"

Annemin ismini ikinci kez söylüyor oluşu beni ürkütmemişti. Lia'nın haklı olduğu konusuna odaklanmayı tercih ettim. Briggs'in Dean'in ona dediğini göz ardı etme gibi bir niyeti yoktu.

Sanırım Cassie haklı.

"İki davanın birbiriyle bağlantılı olup olmadığını bilmiyorum," diye cevap verdi Locke. "Cassie'nin saçları kızıl. Diğer kurbanlardan biraz daha genç fakat bunun dışında, katilin kurban profiline uyuyor ve daha önemli olanı katilimiz iş üzerinde. Son kurbanın saçının boyanmasını bir mesaj olarak kabul edeceksek, bu demek olur ki katil bizimle oynamak istiyor. Ve eğer bizimle oynuyorsa, bizi *izlemediğine* inanmak aptallık olur."

Ajan Locke bıkmışçasına kafasının arkasını ovaladı. "Eğer bizi izliyorsa, bizi buraya kadar takip edebilir ve bizi buraya kadar takip etmişse, Cassie'yi de görmüş olabilir."

Briggs'in bir şey demesine fırsat kalmadan telefonu çaldı. Telefonu kapattığında, ağzından çıkacak kelimelerin ne olduğunu çoktan biliyordum.

"Başka bir ceset bulunmuş."

SEN

FBI ajanlarının cinayet mahallerinde koşuşturmalarını sanki karıncaları izler gibi izliyorsun. Bu ceset en iyi işin değil; kadının çığlıkları kulaklarında çınlamayı bırakalı epey oldu. Yüzü hâlâ aşağı yukarı tanınabilir vaziyette.

Bu sefer bıçak yerine, bir makas kullandın.

Fakat önem verdiğin şey bu değil. Bu sefer değil. Bu sefer belirtmek istediğin şey: gönderdiğin tatlı hediye. Ufak Cassandra Hobbes'un asıl hedef oluşu. Kurbanın cesedini şafak vakti, hemen bulunacağını bilerek ortada bıraktın. Umuyordun -hatta, dua ediyordun- ki Cassie orada ajanlarla beraber bulunsun.

Kutuyu açtığında çığlık attın mı, Cassie? Beni düşündün mü? Geceleri uyumanı engelleyen düşünce ben miyim? *Ona sormak istediğin çok şey var.*

Onun da sana söylemek istediği çok şey.

Dünyada yaşayan diğer insanların anlayamayacağı şeyler. FBI hiçbir zaman senin beyninin çalışma şeklini anlayamayacak.

Hiçbir zaman ne kadar yakın olduğunu bilemeyecekler.

Fakat Cassie... O her şeyi bilecek. İkiniz birbirinize bağlısınız. Cassie annesinin kızı ve bu istediğine en yakın olan şey.

29

İki gün sonra, gönderilen kutudaki saçın, katilin son kurbanına ait olduğu ortaya çıktı.

"Özür dilemek için bana sunacağınız hediyeleri bekliyor olacağım," dedi Lia, Ajan Locke'a. "İstediğiniz zaman verebilirsiniz."

Locke cevap vermedi. Hep birlikte Briggs'in ofisindeydi. Sloane ortalıklarda gözükmüyordu.

Bana bir tutam saç gönderdin. Kafamda katille konuşmayı, bana gönderdiği hediyeyi ve bana göndermesinin onun için ne anlama geldiğini düşünmeyi bir türlü bırakamıyordum. *Kadın, sen onu kestiğinde çığlık attı mı? Ondan kalanları kesmek için makasını kullandın mı? Onunla alakası olan bir şey var mıydı bile? Ya da her şey benimle mi alakalı? Annemle mi alakalı?*

"Tehlike içinde miyim?" Bunu sorarken gayet sakindim, sanki sorduğum soru çözmek üzere olduğumuz bulmacanın bir

parçasıymış gibi, bir hayat memat meselesi değilmişçesine sormuştum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Locke.

Briggs gözlerini devirdi, bu durumu bir şeyler öğretmek için kullandığına inanamıyor gibiydi fakat ben yine de cevap verdim.

"Sanıyorum ki katil beni öldürmek istiyor ama bunu şu an istediğini sanmıyorum."

"Bu manyakça." Michael'ın yüzünde sanki birine vurmak istiyormuş gibi bir ifade vardı. "Cassie, ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu?"

Briggs'e döndü. "Şu an şok içerisinde."

"Buradayım dediklerini duyuyorum," dedim, fakat Michael'ın dediklerine ters düşecek başka bir şey söyleyemiyordum. İnsanları okuma yeteneğini göze alırsak, onun haklı olduğunu varsayabilirdik. Belki de şoktaydım. Duygularımın altüst olduğunu inkâr edemezdim.

Kızgın değildim.

Korkmamıştım.

Annemi hatta bu katilin zamanında onu öldürmüş olabileceğini bile düşünmüyordum.

"Kadınları öldürüyorsun," dedim sesli bir şekilde. "Kızıl saçlı kadınları. Sana başka birini anımsatan kadınları. Ve bir gün, beni gördüğünde, neden bilmiyorum ama sana diğerlerinden farklı geldim. Hiçbir zaman onlarla konuşma gereği duymadın. Hiçbir zaman, onlar uyumaya gittiklerinde akıllarında olmayı dilemedin. Fakat ben farklıyım. Bana bir hediye gönderdin... Belki de beni korkutmak istiyorsun. Belki de benimle

oynuyorsun ya da federallerle oynamak için beni kullanıyorsun. Fakat kutuyu paketleme şeklin, kartın üzerine ismimi yazarken gösterdiğin özen... İçinde gerçekten de bana bir hediye vermiş olduğunu düşündüren bir yanın var. Benimle konuşuyorsun. Beni özel kıldın ve beni öldürdüğünde bu da senin için özel olacak."

Odadaki herkes bana bakıyordu. Dean'e döndüm. "Yanılıyor muyum?"

Dean sorduğum soruyu düşündü. "Uzun zamandır cinayet işliyorum," dedi, katilin zihnine benim kadar kolayca girebilmişti. "Ve her seferinde, önceden olduğundan biraz daha *eksikmiş* gibi hissediyorum. Yakalanmak istemiyorum fakat tehlike içinde olmaya, yakalanmanın ürkütücülüğüne ve ona meydan okumaya ihtiyacım var." Gözlerini bir anlığına kapattı, daha sonra açtı, sanki odada ikimizden başka kimse yoktu.

"Yanılmıyorsun, Cassie."

"Bu midemi bulandırıyor," dedi Michael, sesini yükselterek. "Burada bir sapığın, Cassie'ye taktığına ve bu ikisinin sanki bir oyun oynuyormuşçasına hareket ettiğine şahit oluyoruz."

"Bu bir *oyun,*" dedi Dean.

Dean'in içinde bulunduğu bu durumdan hoşlanmadığını, katilin bakış açısıyla bakmayı kendinin *seçmediğini* biliyordum fakat Michael sadece söylenenleri duyuyordu. Kendini ileri doğru attı ve Dean'in yakasına yapıştı.

Bir saniye sonra, Michael Dean'i duvara yapıştırdı. "Beni dinle, seni sapık..."

"Michael!" Briggs onu Dean'in üzerinden çekip aldı. Son anda, Dean ileri atıldı ve Michael'ı tuttu, bir anda rolleri de-

ğişmişlerdi ve bu sefer Michael'ın boğazında Dean'in dirseği vardı.

Dean kısık bir sesle fısıldadı. "Bunun benim için bir oyun olduğunu hiçbir zaman söylemedim, Townsend."

Bu katil için bir oyundu. Ödül ise bendim. Ve eğer dikkatli olmazsak, Michael ve Dean birbirlerini öldüreceklerdi.

"Bu kadar yeter." Locke bir elini Dean'in omzuna koydu. Dean kaskatı kesildi, bir an, onun Locke'a vuracağını sandım.

"Yeter," diye bağırdı Dean, nefes nefeseydi. Michael'ı yere bıraktı ve bir adım geri çekildi. Daha sonraysa sırtını duvara yaslayıncaya kadar, arka arka yürümeye devam etti. Kontrolü kaybeden kişi o değildi, bunu göze alamazdı ve Michael'la yaşadığı şeyden sonra kendini kaybetmeye bu denli yaklaşmış olması onu korkutmuştu.

"Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum, bunu yaparken odadakilerin dikkatini Dean'den çekmek ve ona kendini toplaması için fazladan zaman yaratmayı amaçlıyordum.

Briggs işaret parmağını benim olduğum tarafa doğrulttu. "Hâlâ bu davada görevli biri değilsin. Aranızdan hiçbiri değil!" Can alıcı bakışlarını bana çevirmeden son bir kez Dean'e baktı. "Bu evi gözlemlemesi için bir ekip görevlendirdim. Hepinizi tek tek ajanlarım Starmans, Vance ve Brooks'la tanıştıracağım. Bir sonraki emre kadar, hiçbiriniz bu evden ayrılmayacaksınız ve Cassie hiçbir zaman yalnız kalmayacak."

Beni bu denli korumaya alışının bizi katile daha fazla yakınlaştırmayacağı aşikârdı. "Beni yanına almalısın," dedim Briggs'e. "Eğer bu adam beni istiyorsa, bunu kullanmalıyız. Onun için bir tuzak kuralım."

"Hayır!" Michael, Dean ve Briggs bir ağızdan bunu söyleyerek bana karşı çıktı. Yalvaran gözlerle Ajan Locke'a bakmaya başladım.

Bu teklifimi kabul etmenin kıyısında gibi duruyordu fakat son anda, üst dudağını ısırdı ve reddedercesine kafasını salladı. "Katil sadece bir kere temasta bulundu. Tekrardan deneyecektir, burada ya da dışarıda... Fakat sen buradayken, en azından ev sahibi olmanın avantajını kullanıp seni koruyabiliriz."

Ev sahibi olmanın avantajlı olması gibi bir durum söz konusu değildi.

"Katil izlediği yolları değiştiriyor," Locke bana doğru uzandı ve yüzümün bir yanına yumuşakça dokundu. "Bu korkunç gibi gözükse de, aslında iyi bir şey. Neyi istediğini biliyoruz ve bunu almasını engelleyebiliriz. Ne kadar kızarsa, bu onun hata yapmasını o kadar kolaylaştırır."

"*Hiçbir şey* yapmadan öylece duramam." Gözlerimi akıl hocamın gözlerine diktim, beni anlamasını umuyordum.

"Tamam."

"Lacey!"

Locke, Briggs'in araya girmesini görmezden geldi. "Bir liste oluşturabilirsin," dedi bana. "Kimlerle konuştuğunu, kimlerle tanıştığını, bulunduğun yerleri, sen buradayken sana bir saniyeliğine bile olsa *bakmış* olan herkesi yazacağın bir liste."

Bunu duyduktan sonra aklıma ilk gelen kişi, Potomac'ta bana kendini tanıtmaya çalışan adam oldu fakat ismini öğrenememiştim. Acaba o muydu? Yoksa alakası bile yok muydu?

Şu an bildiklerimi bilip paranoyak olmamak elde değildi.

"Katil paketi kuryeyle gönderdi," Lia'nın bu tespiti az da olsa beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Buraların yerlisi biri olmasına gerek yok."

Dean ellerini cebine soktu. "Onu görmek isteyecektir," dedi, bir anlığına bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Paketin izini sürmeyi başaramadık..." Locke bundan bahsederken utanç duyuyor gibiydi. "Bu noktadan sonra, hiçbir görüşü yok sayamam."

30

Locke ve Briggs'le yaptığım o vahim görüşmeden üç gün sonra, biri beni izlemeden duşa bile giremeyecek haldeydim. Pencereden dışarı her bakışımda, karşımda bir FBI ajanının izlediğini ve katilin bir hamle yapmasını umarak beklediğini görüyordum.

"Amerika Birleşik Devletleri'nde çalışan yaklaşık otuz b kadar morg görevlisi var."

Sloane, kaldığım oda aynı zamanda onunda odası olduğundan, bu ev içinde odamdan kapı dışarı edemeyeceğim tek kişidir... Bu sıralarda Cassie'ye göz kulak olma görevini üstlenmişti, bu yüzden odadan kaçıp bir yerlerde yalnız başıma zaman geçirme planlarım suya düşmüştü.

"Morg görevlileri?" diye tekrarladım. Ona şüpheli gözlerle bakıyordum. "Birisi sana kahve mi verdi?"

Sloane bilerek bu soruya yanıt vermedi.

"Kafanı dağıtacak bir şeylere ihtiyaç duyduğunu sanmıştım."

Kendimi yatağa attım. "Neşeli şeylerden bahseden istatistikler bilmez misin sen?"

Sloane bir anda düşüncelere daldı. "Balondan yapılmış hayvan figürleri neşeli sayılır mı?"

Aman Tanrım.

"Baloncuların göz kanamalarına uğrama riski diğer tüm sirk çalışanlarından daha fazladır."

"Sloane, göz kanaması neşe veren bir şey değil."

Omzunu silkti. "Eğer bir balonun olsaydı, ondan sana bir köpek figürü yapabilirdim."

Birkaç gün daha böyle geçti ve artık kendi rızamla kendimi katile sunmak isteyen bir ruh haline bürünmüştüm. Kim, beraber eğitim gördüğüm arkadaşlarımın Briggs'in beni yalnız bırakmamalarını söylemesini bu kadar ciddiye alacaklarını düşünebilirdi ki? Dean ve Michael birbirleriyle aynı odada bulunmak bile istemeyen insanlardı, fakat adımımı odamdan dışarıya attığım andan itibaren, onlardan birini ya da ikisini birden odanın dışında beni bekliyor halde buluyordum. Lia da onlara katılıp beni korumaya çalışmak için böyle cömertçe şeyler yapsaydı, durum olduğundan çok daha tuhaf bir vaziyete bürünecekti.

"Tık, tık!"

Lia'nın cömertliğinden bahsetmişken...

"Ne istiyorsun?" diye sordum, ağzımdan çıkan sözcüklerin nazik olması için bir çaba sarf etmeden.

"Bugün biraz huysuzuz sanki."

Eğer bakışlarım öldürebilseydi, Lia o an çoktan ölmüş zeminde yatıyor olurdu ve ben de cinayetle yargılanıyordum.

"Sanıyorum ki öyle," dedim Lia'ya, kendimden taviz vermeyerek, "Dean'le babası hakkında yaptığınız tartışma tam anlamıyla senin suçun değildi ve tüm bu 'kutudaki kızıl saç' olayı ona yaşamak için yeni bir amaç vermiş gibi görünüyor, bu yüzden daha fazla seni mutsuz etmeye çalışmayacağım."

Söylediklerine nasıl tepki vereceğimi bilemedim. "Teşekkürler?"

"Dikkat dağıtmak için bir şeylere ihtiyaç duyduğunu düşündüm," Lia gülümsüyordu. "Eğer üzerinde ustalaştığım bir şey varsa, o da dikkat dağıtmadır."

En son planları Lia'nın yapmasına izin verdiğimde, kendimi yirmi dört saat içerisinde Dean *ve* Michael'ı öperken bulmuştum fakat odamda üç gün bir tutuklu gibi yaşadıktan ve balondan hayvanlar hakkında duyduğum onca istatistikten sonra, başıma gelecek her şeyi göze alabiliyordum.

"Nasıl bir dikkat dağıtma operasyonu var kafanda?"

Lia yatağıma bir çanta fırlattı. Ben de onu açtım.

"Bir kozmetik mağazası falan mı soydun sen?"

Lia omzunu silkti. "Makyaj yapmayı seviyorum! Ve dikkat dağıtmak için kendini baştan yaratmak gibisi de yoktur. Ayrıca..." Çantaya uzanıp oradan bir ruj çıkardı. Gözleri bende, rujun kapağını açtı ve altını çevirmeye başladı. "Bu kesinlikle senin rengin."

Rujun rengine baktım. Koyu bir renkti, kırmızıyla kahverengi arasında bir ton. Benim için haddinden fazla iddialı duruyordu ve tuhaf bir şekilde çok tanıdık geliyordu.

"Ne dersin?" Lia'nın cevabımı beklediği falan yoktu. Beni yatakta oturur pozisyonu soktu. Kişisel alanıma yaklaştı ve çenemi arkaya dayadı. Daha sonrasındaysa dudaklarıma ruju sürmeye koyuldu.

"Peçete!" diye bağırdı Lia.

Sloane yüzünde pis bir gülümsemeyle, elindeki peçeteyi ona uzattı.

"Ruju dudağında dağıt," diye talimat verdi.

Ben de öyle yaptım.

"Bu rengin sana yakışacağını biliyordum," dedi bana, sesinde kendini beğenmiş ve tatminkâr bir tını vardı. Başka bir şey söylemeden, odağını gözlerime çevirdi. İşi bittiğinde, onu üzerimden ittim ve aynaya bakmak için yola koyuldum.

"Ah!" Verdiğim tepkinin ağzımdan çıkışına engel olamamıştım. Mavi gözlerim olduğundan büyük ve daha geniş duruyordu. Kirpiklerime maskara sürülmüştü ve dudaklarımdaki koyu renk, açık renkteki tenimde çok dikkat çekiyordu.

İlk defa, annem gibi gözüküyordum.

Mavi renkteki elbise. Kan. Ruj.

Kafamda belli başlı anılar canlanmaya başladı ve bunlar olduktan sonra rujun renginin neden tanıdık geldiğinin farkına vardım. Yatağıma geri döndüm ve o rujun kutusunu bulana kadar, yatağın üstündeki çantayı karıştırmaya başladım. Ruju bulduğumda rengin ismini öğrenmek için onu bir aşağı, bir yukarı çevirdim.

"Gül kırmızısı," yazıyordu. Bu kelimeleri söyledikten sonra yutkundum. Lia'ya döndüm. "Bunu nereden aldın?"

"Ne fark edecek ki?"

Ruju tutan ellerim bembeyaz kesilmişti. "Bunu nereden aldın, Lia?"

"Neden bilmek istiyorsun?" diye karşılık verdi, ellerini göğsünün etrafında birleştirerek.

"İstiyorum işte, söyler misin?" Ona bundan fazlasını söyleyemezdim ve söylemek zorunda hissetmemeliydim de. "Lütfen, söyler misin?"

Lia makyaj malzemelerini yatağın üstünden topladı ve kapıya doğru yola koyuldu. Bana yapmacık bir gülümseme atarak, "Satın aldım, Cassie. Parayla. Kapitalist sistemimizin bir parçası olan şeyle. Mutlu musun?" dedi.

"Rengi..." diye konuşmaya başladım.

"Oldukça yaygın bir renk," diye konuşmamı böldü. "Eğer Sloane'a sorarsan, o büyük ihtimalle sana bu renk rujun yılda kaç milyon satış yaptığını söyleyecektir. Gerçekten, Cassie. Neden olduğunu sorma... Bir teşekkür yeterli."

"Teşekkürler," dedim nazikçe, fakat evrenin benimle dalga geçiyor oluşunu hissetmeyi bırakamamıştım... Elimdeki ruju ve bir zamanlar bu renkte bir ruja fazlasıyla düşkün olan birinin olduğunu düşünmeyi bırakamıyordum.

Annemi.

SEN

"Olduğun yerde dur."

Kız hıçkırıklar içindeydi, gözlerinde yaşlar vardı, elleriyse bağlanmıştı. Elinin tersiyle ona vurdun ve o da yere yığıldı. Fakat bu sana zevk vermiyordu.

O, Lorelai değildi.

O, Cassie değildi.

O uygun bir kopya bile değil. Fakat bir şey yapman gerekiyordu. O insanlara göstermen gerekiyordu ki, Cassie'yi koruma altına alıp senin olanla senin aranda durduklarında, olacak olan şey buydu.

"Olduğun yerde kal," dedin tekrardan.

Bu sefer, kız itaat etti. Onu öldürmeyeceksin. Ona zarar bile vermeyeceksin.

Henüz değil.

31

Gecenin bir yarısı, sokak lambalarının odamın penceresine vurmasından rahatsız olup uyandım. Sloane ortalıklarda yoktu. Koridoru meraklı gözlerle kontrol ettikten sonra, banyoya sıvıştım ve kapıyı üzerime kilitledim.

Yalnızdım. Şimdilik.

Duş perdesini küveti kapayacak uzunlukta çektim. Daha sonra sıcaklığı en son dereceye çevirip, musluğu açtım. Suyun küvetin zeminine vurduktan sonra çıkardığı ses tuhaf bir şekilde iç rahatlatıcı geliyordu. Yere eğildim, dizlerimi gövdeme kadar çektim.

Dört gün önce, bir seri katil benimle temasta bulunmuştu ve buna verdiğim tek reaksiyonsa, onun zihnine, sakince, ne yaptığını bilir bir şekilde girme uğraşımdı. Fakat geçen gece, annemin bir zamanlar yaptığı gibi koyu renk bir ruj sürmüştüm.

Sadece bir tesadüftü, dedim kendi kendime. Birkaç gün önce annemi öldürmüş olma ihtimali olan bir katilin benimle

temasa geçmek istemesinden sonra başıma gelene korkunç ve zamansız bir tesadüf, Lia'ysa tam bunlar yaşanırken beni anneme benzetmeyi başarmıştı.

Oldukça yaygın bir renk. Bir teşekkür yeterli.

Havayı kaplayan buhar, bana sıcak suyu boşa harcadığımı hatırlattı ve içinde beş ergenlik çağında genç olan bir evde, bu ölümcül bir günahtı. Ayağa kalktım ve kolumu aynaya uzattım, buharla kaplanmış yüzeyinde parmağımla bir çizik oluşturdum.

Kendime bakmaya başladım, bir yandan *Gül Kırmızısı* renkteki ruju dudağımdan silerek... Bu bendim. Gayet güzel görünüyordum.

Pijamalarımı çıkardıktan sonra, duşa girdim ve fışkıran suyun yüzüme vurmasına izin verdim. Bu bana daha önce yaşadığım bir şeyi hatırlattı.

Kafamın üzerinde yanıp sönen floresan lambalar vardı ve yere baktığımda gölgemin lambalarla eş zamanlı olarak görünüp kaybolduğuna şahit oluyordum. Onun soyunma odasına çıkan kapı hafif aralıktı.

Suyun sesine odaklandım, onun vücuduma vurduğunda bana hissettirdikleri, beni anılarıma geri götürüyordu.

Kokusu...

Birdenbire, suyu kapattım. Gövdemin etrafına bir havlu sardım, daha sonra küvetten çıkarak hafiften ıslak olan banyo kilimine bastım. Parmaklarımı saçlarıma götürdüm ve lavaboya doğru döndüm.

İşte tam bu anda bir çığlık duydum.

"Cassie!" Birinin benim ismimi bağırdığını ve bu kişinin Sloane olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Üzerimde sadece bir havluyla, odaya doğru koşturdum.

"Ne? Sloane, ne oluyor?"

Üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Açık sarı renkteki saçları alnına yapışmıştı. "Üzerinde benim ismim vardı," dedi sesi titreyerek. "Eğer üzerinde benim ismim varsa, bu çalmak değildir."

"Neyin üzerinde ismin vardı?"

Titreyen ellerle, bana iyice kapatılmış bir zarf uzattı.

"Bunu kimden aldın?" diye sordum.

Sloane suçlu hissediyormuş gibi gözükerek, "Alt kattaki ajanların birinden," dedi.

Sadece bana değil, evdeki herkese gelen zarfları kontrol ediyorlardı.

Zarfın içinde yazanları okumak için kafamı çevirdiğimde, Sloane'un neden çığlık attığının farkına vardım.

Zarfın içinde, küçük, siyah bir kutu vardı.

***

Kutuyu zarftan çıkardıktan sonra, bunun bana gönderilenle birebir aynı olduğuna dair şüphelerim ortadan kayboldu; kurdele, fiyonk, üzerinde özenle yazılmış ismim ve el yazısını andıran fakat tam olarak öyle olmayan yazım şekli. Tek fark kutunun büyüklüğü ve bu sefer katilin onu bana ulaştırmak için Sloane'u kullanışıydı.

FBI'ın koruması altında olduğumu bilmene rağmen hâlâ beni istiyorsun.

"Kutuyu açmadın demek..." Ajan Briggs şaşırmış gözüküyordu. Zarfın içinde ne olduğunun farkına varmamdan yaklaşık on saniye sonra, Ajan Starmans ve Brooks odama daldılar. Hemen de Briggs ve Locke'a haber verdiler. Bu ikisi ve onlara eşlik eden yaşlı bir adam gelmeden önce giyinmek için yeteri kadar zamanım olmuştu.

"Bir kanıt üzerinde oynamalar yapmak istemedim," dedim.

"Doğru şeyi yaptın." Briggs ve Locke'la gelen yaşlı adam ilk defa ağzını açmıştı. Aksi olan sesi, biçimsiz ve güneşte yanmış gibi duran suratıyla mükemmel bir uyum sergiliyordu. Onun elli beş, altmış yaşlarında biri olduğunu düşünüyordum. Uzun değildi, birinin üzerinde baskı kurmayı seven birine benziyordu ve benimle sanki bir çocukmuşum gibi konuşuyordu.

"Cassie, bu Müdür Mullins." Locke adamı bana tanıtmıştı fakat hâlâ bu adam hakkında bana söylemesi gereken onlarca şey vardı.

Mesela, bu adamın patronları olduğundan bahsetmemişti.

Bu adamın, oluşturulan Doğuştan Yetenekliler Programı'nı kapatmak isteyen adam olduğunu söylememişti.

Onun, Dean'i aktif bir dava içerisinde kullandığı için Briggs'i azarlayan kişi olduğunu söylememişti.

Söylemek zorunda da değildi.

"Kutuyu açtığınızda orada olmak istiyorum." Bu sözleri Ajan Locke'a söylemiştim fakat bana yanıt veren kişi Müdür Mullins oldu.

"Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum," dedi.

Bu adam, yüksek mevki sahibi bir FBI görevlisi olmasına rağmen, çocukları, belki de torunları olan biriydi. Bu durumu avantajıma çevirebilirim diye düşündüm.

"Bu katil beni öldürmeyi hedefliyor," dedim, gözlerimi açarak. "Bu bilgiyi benden uzak tutmanız beni savunmasız kılıyor. Bu katil hakkında edinebileceğim her bilgi, beni olduğumdan biraz daha güvenli kılacak."

"Senin güvenliğini sağlayabiliriz." Müdür, konuşurken sanki söyledikleri birer kanunmuş gibi konuşuyordu.

"Ajan Briggs de üç gün önce bunları söylüyordu," dedim. "Ve şu an bu adam Sloane'u kullanarak bana ulaşmış durumda."

"Cassie..." Ajan Briggs benimle tıpkı müdürün konuştuğu gibi konuşmaya başladı. Sanki ufak bir çocukmuşum, sanki beni buraya davaları çözmeye getirmemişler gibi.

"Katil bir cinayet daha işledi, değil mi?" Sorduğum soru -ki tamamen bir tahmindi- sessizlikle karşılandı.

Haklıydım.

"Katilin istediği benim." Mantığımı kullanmaya başladım. "Onu benden uzak tutmaya çalışıyorsunuz. O kutunun içinde olan her neyse, bu katilin bana gönderdiği hediyeden sonra attığı ikinci bir adım. Sizin için bir uyarı, benim için bir hediye ve onun için de ne olduğunu görmem hepimizin yararına."

Müdür, Ajan Briggs'e bakarak kafasıyla işaret etti. "Kutuyu aç."

Briggs eline bir çift eldiven geçirdi. Kurdelenin bir ucundan tuttu ve üzerindeki fiyongu açtı. Kartı bir kenara koydu ve kutunun kapağını kaldırdı.

Beyaz ambalaj kâğıdı.

Özenle, ambalaj kâğıdım açtı. Bir bukle saç kutunun dibinde duruyordu. Bu sefer sarı renkteydi.

"Kartı açın," dedim, sözcükler boğazımda düğümleniyordu.

Briggs zarfı açtı ve kartı oradan aldı. Son gönderdiği gibi, beyaz, zarif ve yalın bir karttı. Briggs kartı açtı ve içinden bir fotoğraf düştü.

Fotoğrafı benden saklamalarına fırsat vermeden üzerinde ne olduğuna baktım. Bilekleri arkasına bağlanmış bir kadın vardı. Yüzündeki şişlikler ve kafa derisin etrafında kurumuş kan lekeleri olduğu belli oluyordu. Gözleri yaşlar içindeydi ve ağzı bantlı olmasına rağmen korkuyla attığı çığlıkları *duyabiliyordum.*

Koyu sarı renkli saçları ve çok bebeksi bir yüzü vardı.

"O çok genç," dedim, bunu söylerken mideme sancılar saplanıyordu. Fotoğraftaki kız on beş, bilemedin on altı yaşlarındaydı ve ilk defa katilin bu denli genç bir kızı kurban olarak seçtiğine şahit oluyorduk. Bu kız benden daha gençti.

"Briggs." Locke fotoğrafı aldı ve ona doğru uzattı. "Gazeteye bak."

Kızın yüzüne öylesine kilitlenmiştim ki, özenle göğsünün üzerine sabitlenmiş olan gazeteye bakmamıştım bile.

"Bu kız dün hayattaydı," dedi Briggs ve o an bu hediyenin neden bundan öncekinden farklı olduğunu, neden kutudaki saçın sarı olduğunu anladım.

"Onu elinde tutuyorsun," dedim yumuşak bir şekilde, *"çünkü onların elinde de ben varım."*

Locke bana baktı, beni duyduğunu biliyordum. Dediklerime *hak* verdi. İçimde beni yiyip bitiren bir suçluluk hissiyatı vardı.

Bunu bastırmaya çalıştım. Bu yaşananların acısını daha sonra yaşayabilirdim. Bu katilden -ve kendimden- kızın üzerindeki kan lekeleri ve yaralara sebep olduğu için daha sonra nefret edebilirdim. Fakat şu an, bunları bastırmam gerekiyordu.

Bir şey *yapmam* lazımdı.

"Kim bu kız?" diye sordum. Eğer bu kızı rehin almak, katilin FBI'a beni ondan uzak tuttukları için yaptığı bir misillemeyse, kızın kim olduğunun bir önemi olması gerekiyordu. Bu kız, katilin diğer kurban seçimleriyle uyuşmuyordu fakat bu katil hakkında bildiğim tek bir şey varsa, o da kurbanlarını bir amaç uğruna seçtiğidir.

"Bayan Hobbes, bu davaya kişisel ilgi beslemenizi anlıyorum fakat edinmek istediğiniz bu bilgi sizi aşar."

Müdüre bir bakış attım. "Sizin bir çalışanınız değilim. Bu katil bizi izlemeye devam ediyor ve beni bu odada kilitli tutup çıkmama izin vermeyerek, tüm olanları daha da beter bir vaziyete sokuyorsunuz."

O bunu nasıl göremiyordu? Briggs bunu nasıl göremiyordu? Bu apaçık *ortadaydı*. FBI beni bu meselenin dışında tutmak istiyor olabilirdi fakat katilin istediği içinde olmamdı.

"Kartın üzerinde ne yazıyor?" diye sordu Locke. "Fotoğraf olayın sadece mesaj kısmı."

Briggs bana baktı, daha sonrada müdüre. Daha sonra, hepimizin okuyabilmesi için, eliyle kartı bize doğru çevirdi.

CASSIE — SENCE DE KIZA KIRMIZI YAKIŞMAYACAK MI?

Demek isteği şey gayet açıktı. Kız hayattaydı. Fakat bu durum çok uzun süre devam etmeyecekti.

"Bu kız kim?" diye tekrar sordum.

Briggs ağzını kapalı tutmaya devam etti. Öncelikleri olan biriydi ve işini elinde tutmak bunların başında geliyordu.

"Genevieve Ridgerton." Locke ciddi bir ses tonuyla sorumu yanıtladı. "Babası bir Senatör."

Genevieve. Katilin benim yüzümden kaçırdığı, benim yüzümden *zarar verdiği* kızın artık bir ismi vardı.

Müdür, Locke'a doğru bir adım attı. "Bu paylaşılmaması gereken bir bilgi, Ajan Locke."

Locke, müdürün tutumuna karşı çıktı. "Cassie haklı. Genevieve bize karşı bir misilleme olarak kaçırıldı. Bu bizim Cassie'yi bu evde koruma altına almamız ve onun evden çıkmasını engellememize verilmiş direkt bir cevap. Bu canavarı yakalamaya üç gün önce olduğundan daha yakın değiliz ve ona bunu yapmamasına neden olacak bir şey vermezsek, O Genevieve'i öldürecek."

Benim yüzümden Genevieve'i öldürecekti.

"Ne öneriyorsun?" Müdür bu kelimeleri onu uyarmak için söylemişti fakat Locke bu soruya sanki müdür dediklerini gerçekten kast ediyormuşçasına cevap verdi.

"Katile tam olarak istediği şeyi vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Cassie'yi olaya dahil etmeliyiz. Onu yanımıza alıp cinayet mahalline beraber gidelim."

"Gerçekten onun bizim atladığımız bir detayı yakalayabileceğini mi düşünüyorsun?"

Locke özür dilemek ister gibi bana baktı. "Hayır fakat eğer Cassie'yi beraberimizde cinayet mahalline götürürsek, katil bizi takip edebilir."

"Bu çocukları birer yem olsunlar diye eğitmiyoruz," dedi Ajan Briggs sert bir şekilde.

Müdür odağını Locke'tan Briggs'e çevirdi. "Bana bu yılın sonuna kadar çözeceğinizi söylediğin üç eski dava vardı," dedi. "Şu ana kadar, doğuştan yetenekli çalışanların sadece bir tanesini çözebildi."

Odada değişen havayı sezebiliyordum. Ajan Briggs kıymetli doğuştan yeteneklilerini riske atacak bir şey olmasını istemezdi. Müdürse bizim yeteneklerimizin işe yarar olduğu konusuna şüpheyle yaklaşıyordu ve şu an yaşanan olayın sebep olabileceği bir politik kriz, on yedi yaşındaki bir kızı cinayet mahalline götürme konusunda var olan endişelerinden daha ağır basıyordu.

Katilin bir Senatör'ün kızını kaçırma tercihi tesadüfi değildi.

"Onu beraberinde kulübe götür Briggs," diye homurdandı müdür. "Eğer bir soran olursa, onun bir tanık olduğunu söylersin."

Bana doğru döndü: "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin, Cassandra."

Bunu biliyordum. Fakat bunu gerçekten istediğimi de biliyordum ve bu sadece Locke'ın benim varlığımın katili üzerimize çekeceği konusunda haklı olmasından da kaynaklanmıyordu. Burada öylece oturup olan biteni izleyemezdim.

Tutum. Kişilik. Çevre.

Mağdur Bilimi. Öldürme Yöntemi. İmza.

Ben bir doğuştan yetenekliydim ve ne kadar sapıkça gözükse de, bu katille aramda bir ilişki vardı. Eğer beni cinayet mahalline götürürlerse, diğerlerinin gözden kaçırdığı bir şeyin farkına varabilirdim.

"Gideceğim," dedim müdüre. "Fakat yanımda kendi ekibimi de getireceğim."

32

Muse Kulübü, on sekiz yaşından küçük insanların girebileceği türden bir yer değildi. Sadece yirmi bir yaş üstü olduklarına dair bileklikleri olan patronlara içki servisi yapıyorlardı. Buna rağmen bir şekilde, on sekiz yaşında olmamasına rağmen, Genevieve Ridgerton -gelen tanık raporlarına göre- üç gün önce ortadan kaybolmadan önce Muse Kulübü'nün tuvaletinde çakırkeyif bir vaziyette görülmüştü.

Müdür Mullins, cinayet mahalline beraberimde iki kişi getirmeme istemeye istemeye razı oldu, daha sonraysa bizimle kendisinin arasına mümkün olduğu kadar mesafe koymaya çalıştı. Bunun bir sonucu olarak, bize eşlik edenler Briggs ve Locke oldu. Aynı zamanda onlar yanımda getireceğim iki kişinin kimler olacağına karar verecek olan kişilerdi.

Sloane hemen kulübün çevre uzunluğunun detayları hakkında incelemeye koyuldu, giriş noktalarını arıyor ve kulübün ne kadar insan alabileceğini, çalan grubun ne kadar popüler ol-

duğunu, ne kadar alkolün tüketilmiş olabileceğini ve kadınlar tuvaletindeki sıranın ne kadar uzun olduğunu hesaplıyordu.

Dean'in odağı cinayet mahallinin kendisiydi ve bendim.

"Kadın ve erkek tuvaleti diye bir ayrım yok, herkes aynı tuvaleti kullanıyor. Tuvaletin kapısında bir kilit var." Koyu gözleriyle etrafı sanki keşif yapan bir asker gibi izliyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Ben Genevieve'im diyelim. Biraz sarhoşum, belki de birazdan fazla. Tökezleyerek kalabalığın arasına dalıp, sıraya geçiyorum ve sonunda, tuvaletin kapısı açılıyor."

Kızın o haldeyken yapmış olabileceği gibi, ayağımı yalpalaya yalpaya yürüdüm. "Tuvalete giriyorum. Belki de kilidi çekmeyi unutmadım. Belki de unuttum."

"Tanıkların raporuna göre kilit çekiliydi," diye araya girdi Dean. "O yüzden kilidi çeken ya Genevieve'di ya da değildi." Duraksadı. "Burada bekliyor muydum yoksa içeri girip kilidi onun üzerine mi çektim?"

Odayı inceledim. Bir duvarın karşında pisuar duruyordu, yanındaysa bir tuvalet kabini. "Sen pisuarı kullanıyor olabilirsin," dedim. "Sarhoş olduğumdan bunu umursamıyor olabilirim."

Tuvalet kabinine doğru yürüdüm. Kapısındaki kilidi çekmeye çalıştığımda, onun bozuk olduğunu gördüm. Genevieve buradayken de bozuk muydu? Ya da katil kapıyı kırdığında mı olmuştu?

Bir adım geriye atıp on sekiz yaşından küçükleri almayan yerlerde olan tuvaletlerin iğrenç olduğu gerçeğini göz ardı etmeye çalıştım. Tuvaletin zemini yapış yapıştı. Tuvaletlere bakmak bile istemiyordum, duvarların her bir köşesindeyse ayrı bir grafiti yer alıyordu.

"Pencere." Sloane'un sesini duydum. "En ve boyu kırk beş santim. Yerden iki buçuk metre kadar yüksekte. Katilin boyu

bir seksen beşten kısaysa, burası muhtemel bir giriş noktası."

"Camdan da girmiş olabilirim," diye araya girdi Dean, "fakat çıkış yolum burası olamazdı. Genevieve ufak bir kızdı fakat kilolarca ağırlıkta olan birini sırtımda taşıyıp buradan ayrılmak yapılacaklar listemde değil."

Dean'in halen daha katilin perspektifinden konuşuyor olduğunu anlamam biraz vaktimi aldı. Tuvaletin kapısını itip onu açtı, kabine doğru geldi. Ben geriye doğru çekildim, fakat gidecek pek bir yer de yoktu.

"Özür dilerim," dedim, ellerini tutarak. Genievieve'i canlandırırken, yüzümü hınzır bir gülümse aldı. Sonuçta burası bir kulüptü ve o da sevimli biri sayılırdı...

Bir saniye sonra, Dean elini ağzıma götürdü. "Seni kloroformla bayıltabilirdim."

Vücutlarımızın birbirine ne kadar yakın olduğunu fark ettikten sonra, kendimi ondan biraz uzaklaştırdım. "Fakat yapmadın."

"Hayır," diye bana katıldı, gözleri gözlerimde. "Yapmadım."

Bu sefer, elleriyle bileklerimi tuttu. Ona doğru eğildim.

"Belki de sandığım kadar sarhoş değilim," dedim. "Belki de olmam gerekenden çok daha fazla sarhoşum."

Dean devam etti. "Belki de içeceğine ekstra bir şeyler kattım."

"En yakın acil çıkış kapısıyla tuvalet kapısının arasında 2 metre var," dedi Sloane. "İki tane güvenlik kamerası var fakat bu kameraların kayıtları yirmi dört saatte bir yenileniyor ve üzerinden otuz iki saat geçtikten sonra Genevieve'in kayıp olduğu ihbarı verilmiş. Arkadaşları eve döndüğünü sanmış, ailesiyse dışarıda arkadaşlarıyla beraber olduğunu."

Katilimiz çok dikkatli biriydi. Bir plan ustası. *Yaptığın her şeyin bir nedeni var,* diye geçirdim aklımdan, *ve bu kızı kaçırma nedeninse benim.*

"Tamam, çocuklar, oyun zamanı bitti." Ajan Locke arka kısımda kendini gözden kaybettirip, bizim çalışmamıza imkân sağlayarak gerçekten takdire şayan bir iş yapmıştı fakat açıkçası, bize biraz daha zaman tanıyabilirdi. "Eğer sizi memnun edecekse, ben de sizin vardığınız yargılara vardım. Önceki iki kurbanımızın kanında uyuşturucu bir madde vardı. Katilimiz muhtemelen Genevieve'in içkisine bir çeşit uyuşturucu karıştırdı ve onunla beraber bu durumu anlayabilecek kimsenin olmadığı acil çıkış kapısından çıktı."

Sonradan, fark ettim ki Dean'in elleri hâlâ bileklerimi kavrıyordu. Bir saniye sonra, o da aynı şeyi fark etmiş olacak ki, ellerini çekti ve odanın diğer bir ucuna gitti.

"Dışarıda katilin varlığına dair bir iz var mı?"

Burada aslında bir profilci olarak bulunmadığım gerçeğini çok kolay unutuyordum. Burada bir yem olarak bulunuyordum ve umuyordum ki çok geç olmadan FBI, katili haklayabilsin.

"Biz burada konuşurken, sivil görünümlü ajanlarımız sokakta cirit atıyor," dedi Ajan Locke, "birer gönüllü görünümünde el ilanı dağıtarak, çevredeki insanlardan Genevieve'in kayboluşu hakkında bilgi toplamaya çalışıyorlar."

Dean arkasını duvara yasladı. "Fakat aslında, ajanlara yanaşan kişilerin bir listesini yapıyorsunuz."

Locke onaylarcasına kafasını salladı. "Evet, böyle bir liste var. Hatta yanaşan kimseleri analiz edebilsinler diye, Lia ve Michael'a göndermek için bir video akışı hazırlatıyorum."

Görünüşe göre, Locke müdürünün bizi bu davaya dahil etme kararına sebep olduğunu için o kadar da gururlu değildi.

Önüne düşen bir tutam saçı kenara çekti. "Cassie, dışarıda biraz görünmene ihtiyacımız var. Eğer bir sorun çıkmayacağına ikna olmuş olsam, eline birkaç el ilanı sıkıştırıp dağıtmanı isteyebilirdim fakat Briggs'i bu kadar da zorlamak istemiyorum."

Kendimi katilin yerine koymaya çalıştım. Evden dışarı çıkmamı istiyordu. Evin dışına çıktım. Bu davaya dahil olmamı istiyordu; şimdi tam da bir cinayet mahallinin ortasında duruyorum.

"Burada görmen gereken her şeyi gördün mü?" diye sordu Ajan Locke bana.

Benimle arasındaki mesafeyi korumaya devam eden Dean'e baktım.

Bu davaya dahil olmamı istiyordun.

Yaptığın her şeyin bir nedeni var.

Bu kızı kaçırmanın da nedeni benim.

"Hayır..." Kendimi Ajan Locke'a açıklayamadım... Ele gelir bir açıklamam yoktu fakat içimden bir ses henüz buradan ayrılamayacağımızı söylüyordu. Eğer bu katilin planının bir parçasıysa, eğer katil buraya gelmemi gerçekten istiyorsa...

"Burada gözümüzden kaçan bir şeyler var."

Katilin görmemi istediği bir şey. Bulmuş olmam gereken, benim için anlam ifade eden bir şey.

Yavaşça etrafımda döndüm, kafamı aşağı çevirip lavabonun altına baktım. Parmaklarımı aynanın köşelerinde gezdirdim.

Hiçbir şey yoktu.

Kendimi kurbanın yerine koydum. Tuvalet kabinine girdim. Kapı arkamdan sert bir şekilde kapandı, sonra tekrar açıldı. Duvardaki grafitilere bakıp gözlerimi düzenli bir şekilde açıp kapadım.

Harfler ve kalp figürleri, küfürler, karalamalar, okunaksız yazılar, şarkı sözleri...

"Orada." Duvardaki yazılanlardan biri gözüme çarpmıştı. İlk başta, yazanları okuyamamıştım bile. Gördüğüm tek şey harflerdi; aynı zamanda el yazısını ve düz yazıyı andıran harfler... Bana gönderilen siyah kutunun yanında gelen kartın üzerinde yazılanlarla aynı şekilde yazılmışlardı.

GÜZEL BİR VAKİT GEÇİRMEK İÇİN —

Cümle burada kesiliyordu. Telaş içinde, parmaklarımı tuvalet kabininin kapısının üstünde gezdirmeye başladım, yazanların arasından aynı yazım stilinde olanı bulmayı amaçlıyordum.

— 567-3524'ü ARAYIN. ARTI BİR —

Bir telefon numarası. Kalbim yerinde durmuyordu fakat devam etmeliydim; kabinin kapaklarının aşağısını ve yukarısını inceleyerek, başka bir yazı bulmaya çalıştım.

Başka bir ipucu.

Kapının kirişine doğru, kapının dikine doğru yazılmış başka bir tane buldum.

— GARANTİLİ. KELAYNAK DOKUZ

Kelaynak ve Dokuz? Her okuduğumda, bu mesaj daha da saçma bir hal alıyordu.

"Cassie?" Ajan Locke kabinin dışında durup boğazını temizledi. Onu görmezden geldim. Daha fazla ipucu olmak zorundaydı. Yukarıya doğru baktım ve tüm grafitileri incelemeye

devam ettim. Daha fazla bir ipucu olmadığından emin olduğum anda, kabinin kapısını açtım. Locke, Dean, Sloane ve Ajan Briggs orada duruyordu, yüzlerinde merakla karışık bir ifade vardı.

"Tekrardan dışarıya çıkıp kendini göstermene ihtiyacımız var, Cassie." Ajan Briggs bunu söylerken kesinlikle bunun bir emir olduğunu düşünüyordu.

"Katil burada değil," dedim onlara.

FBI beni buraya getirerek, katile bir tuzak kurduklarını sanıyordu fakat yanılıyorlardı. Asıl tuzağı kuran kişi katilin kendisiydi.

"Bana bir kalem lazım," dedim.

Birkaç saniye sonra, Briggs bana bir dolmakalem verdi.

"Kâğıt?"

Defterinden bir sayfa kopardı ve bana doğru uzattı.

"Katil bize bir mesaj bırakmış," dedim fakat bunu derken kast etmek istediğim bana bir mesaj bırakmış oluşuydu.

Sayfaya kelimeleri yazdıktan sonra, onu Briggs'e doğru uzattım.

"Güzel bir vakit geçirmek için, 567-3524'ü arayın. Artı bir garantili. Kelaynak Dokuz." Briggs sayfadan gözlerini ayırıp benim gözlerime baktı. "Bunun katilimiz tarafından yazıldığına emin misin?"

"Kartlardaki yazılarla uyuyor," dedim ona. Katilin adımı yazış şekli aklımın bir köşesine kazınmıştı. "Eminim."

Onlar için, kartlar sadece birer kanıttı. Fakat benim için kişiselleydi. Üzerine bir saniye bile düşünmeden, telefonumu elime aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Dean.

Dudaklarımı büzdüm. "Numarayı arıyorum."

Kimse beni durdurmadı.

"Üzgünüm, ulaşmak istediğiniz numara geçici olarak servis dışı. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz."

Kapattım, gözlerim yere bakıyordu, daha sonra da kafamı salladım.

"Bir alan kodu yoktu."

Sloane'un sesi kendinden emin geliyordu, ben ayaklarıma bakıyor olsam bile...

"D.C., Virginia, Maryland. Yüz kilometre içerisinde olan on bir tane eyalet var."

"Starmans." Ajan Briggs hemencecik telefonuna sarılmıştı. "Sana bir telefon numarası söyleyeceğim. Bu numarayı üç saatlik sürüş yolundaki tüm eyaletlerin kodlarıyla denemeni istiyorum."

"Telefonunu görebilir miyim, Cassie?" Sloane'un isteği beni Briggs'in telefon konuşmasını dinlemekten alıkoymuştu. Neden istediğini bilmiyordum fakat telefonu ona uzattım. Ona bir dakika boyunca baktı, bu sürede dudakları oynuyordu fakat bir şey söylemiyordu. Sonunda kafasını kaldırdı.

"Bu bir telefon numarası değil ya da en azından, araması gereken kişi sen değilsin."

Bir açıklama bekliyordum. O da bunu bana verdi.

"567-3524. Telefonun üzerindeki, beş, altı, üç, iki ve dört sayılarının her birinin altında üçer harf bulunur. Yedinin altındaysa dört tane; P,Q,R ve S. 567-3524'ün oluşturduğu bin dokuz yüz on altı muhtemel kombinasyon var."

Sloane'un bin dokuz yüz on altı muhtemel kombinasyonun hepsini birden işlemesinin ne kadar zamanını alacağını merak ediyordum.

"Lorelai."

"Ne?" Annemin ismi duyunca, sanki kafamdan aşağıya bir kovadan soğuk sular dökülmüş gibi hissettim.

"567-3254, *Lorelai* ismiyle eşleşen bir telefon numarası. Aynı zamanda birçok başka kelime ile de eşleşiyor tabii ki fakat yedi harfli olarak eşleşen tek isim..."

"... Lorelai."

Sloane'un cümlesini tamamlayıp mesajı bunun anlamına göre çevirdim:

GÜZEL BİR VAKİT GEÇİRMEK İÇİN,
LORELAİ'Yİ ARAYIN. ARTI BİR GARANTİLİ,
KELAYNAK DOKUZ.

"Artı bir." Dean'in dikkatini çeken bu olmuştu. "Katilin bize demek istediği şey, göz ardı ettiğimiz bir kurbanın daha olduğu mu?"

Güzel bir vakit geçirmek için, Lorelai'yi arayın.

Artık bu davanın annemle alakalı olduğunu gösteren kesin bir kanıta sahiptim. Bu yüzden katil buraya gelmemi istemişti. Bana bu, *"artı bir garantili"* ibaresini içeren mesajı bırakmıştı. Katilin çoktan saldırmış olduğu biri mi vardı? Ya da birine daha saldırmayı mı planlıyordu?

Emin değildim. Tek bildiğim eğer bunu çözemezsem, *çözemezsek,* bir başkasının öleceğiydi.

Genevieve Ridgerton. Artı bir. *Benim yüzümden kaç tane daha insan öldüreceksin?* diye sessizce sordum.

Bir cevap bulamamıştım, fakat artık tüm olanların katilin istekleri doğrultusunda şekillendiğinin farkındaydım. Şu zamana

kadar yaptığım tüm keşifler onun planının bir parçasıydı. Ben de kendime düşeni oynuyordum.

Kendime engel olamayarak, odağımı mesajın son kısmına çevirdim.

KELAYNAK DOKUZ.

"Sembolizm mi var?" diye sordu Dean, düşüncelerimi okuyarak. "Sayılar. Kellik. Kuş. Doğa. Avlanmak..."

"Bu bir anagram mı?" Sloane'un gözlerinde, onu ilk tanıdığım gün cam parçalarının üzerinde, onları incelerken olduğu gibi düşünceli, dalan bakışlara benzer bakışlar vardı. "Kakaolu dalyan. Kalkan dolunay. Dazlak duayen."

"Kuzey Oakland." Dean çözmeyi başardı. "Orası Arlington'da."

Güzel bir vakit geçirmek için, Lorelai'yi arayın. Artı bir garantili. Kuzey Oakland.

"Bize Kuzey Oakland civarındaki her binanın bir listesi lazım," dedim, artan adrenalin seviyemden dolayı vücudumu ani bir titreme aldı.

"Ne arıyoruz?" diye sordu Briggs.

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu... Bir depo, belki de, terk edilmiş bir apartman dairesi. Odaklanmaya çalıştım fakat annemin ismini düşünmeyi bırakmayı bir türlü beceremiyordum. Ayrıca başka bir şeyin farkına varmıştım, eğer katil beni sandığını kadar iyi tanıyorsa, mümkün olan başka bir olasılık vardı.

Güzel bir vakit geçirmek için, Lorelai'yi arayın.

Soyunma odası. Kan. Yutkundum. "Emin değilim," dedim. "Fakat bir tiyatroyu aramak doğru seçenek olabilir."

33

Arglington'da yer alan bağımsız, küçük bir tiyatroda bir ceset bulduk." Ajan Briggs bize bu haberi verirken ellerini sıkıyordu fakat onları birer yumruk haline getirip bizi korkutmamak için kendini tuttuğunu görebiliyordum. "Ceset, Genevieve Ridgerton'a ait değil."

Bu iç rahatlatıcı mı yoksa can sıkıcı mı bilemedim. Bir yerlerde, on beş yaşındaki Genevieve halen nefes alıyor olabilirdi. Fakat şu an ölen bir başkasını, sekiz numaralı kurbanımızı bulmuştuk.

Katilimizin "artı biri."

"Starmans, Vance, Brooks, üçünüzden çocukları eve geri götürmenizi istiyorum. Eve döndükten sonra birinizin ön kapıda, birinizin arka kapıda durmanızı ve diğerinizin de Cassie'nin yanından ayrılmamasını istiyorum."

Ajan Briggs arkasını dönüp kulübün dışına doğru yürümeye koyuldu. Bunu yaparak verdiği emirleri uygulayacağımızdan

emin olduğunu, ardına bakıp emirler karşısında neler yaptığımızı kontrol etme ihtiyacı bile duymadığını bize göstermek istiyordu.

Yaptığı bu şovun yapmacık olduğunu, aslında bu durumdan emin olmadığını bilmek için ne Lia'ya ne de Michael'a ihtiyacım vardı.

"Ben seninle geliyorum," dedikten sonra, onu dışarıya kadar takip ettim. "Beni buraya getirme sebebinle, Arlington'a götürmen gereken sebep aynı. Katil bu durumu bir tür define avına çevirdi. Sonuna kadar çizdiği yolda ilerlememi istiyor."

"Ne istediği umurumda değil," diyerek beni susturdu. "Seni güvende tutmak istiyorum."

Bunu söylerken büründüğü ses tonu tavizsiz ve uyarı doluydu fakat daha fazla üstelemekten kendimi alamadım. "Neden? *Değerli* olduğum için mi? Ya da biz doğuştan yeteneklilerin bir takım olarak çok iyi çalıştığı, senin de bunu engelleyecek bir şeyden nefret ediyor oluşun yüzünden mi?"

Ajan Briggs yanı başıma kadar geldi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Benim hakkımdaki görüşlerin bunlarla mı sınırlı?" diye sessizce sordu. "Hırslı biriyim. Kararlıyım. Dik kafalıyım, fakat gerçekten de seni tehlike içine sokacak bir şeye izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Tanıştığımız anı düşündüm. Üzerinde kapağı olmayan dolmakalemi. Golf yerine basketbolu seviyor oluşunu. Locke'a hiçbir zaman emirler savururcasına konuşmamasını...

"Hayır," dedim. "Fakat ikimiz de biliyoruz ki bu dava seni bitiriyor. Aynı zamanda Locke'ı da bitiriyor ve şimdi bir anda Senatör'ün kızı da bu davanın bir parçası olmuş durumda. Eğer bunu ben söylemiş olmasaydım, sen tiyatroya bir adam gönderip oraya baktırmayı düşünemezdin. Cesedi belki saatlerce, günlerce bulamayacaktık ve kim bilir bu zaman içerisinde ka-

tilimiz Genevieve'e neler yapacaktı. Beni artık bir yem olarak kullanmak istemiyorsan, tamam. Fakat beni beraberinde götürmelisin. Üçümüzü beraberinde götürmelisin, çünkü senin göremeyeceğin bir şeyi görme olasılığımız bir hayli fazla."

Briggs tam da bu yüzden Doğuştan Yetenekliler Programı'nı başlatmıştı. Tam da bu yüzden on iki yaşındaki Dean'den yardım istemişti. Bu mesleği ne kadar uzun süredir yapıyor olurlarsa olsunlar, ya da ne kadar eğitim almış olurlarsa olsunlar, bu ajanlar hiçbir zaman bizim kadar işe yarar içgüdülere sahip olamayacaklardı.

"Onun gelmesine izin ver." Locke'ın sesi Briggs'inki kadar alçak bir tondaydı. Onun omzuna elini attı ve ben de ilk defa bu ikisi arasında iş ilişkisinden başka bir şey olup olmadığını merak ettim. "Eğer Cassie yem rolünü oynayacak kadar büyümüşse, yaşayacağı tecrübeleri kaldırabilecek kadar da büyümüş demektir." Locke odaya, Sloane ve Dean'e göz gezdirdi. "Onların hepsi öyle."

Kırk beş dakika sonra, arabamızı 4587 numaralı Kuzey Oakland Sokağı'nda bir yere çektik. Yerel polisler çoktan gelmişlerdi, fakat FBI'ın isteği doğrultusunda, hiçbir şeye dokunmamışlardı. Dean, Sloane ve ben; Ajan Starmans ve Vance ile arabada yerel polis memurları cinayet mahallinden çekilene kadar bekledik, daha sonra bizi alıp üçüncü kata götürdüler.

Bu ufak tiyatronun soyunma odasına. Ajan Briggs girişi kapatmak için odanın dışına çıktığında, çoktan koridoru yarılamıştım.

"Bunu görmen gerekmiyor Cassie," dedi.

Kokuyu alabiliyordum... Çürümüş gibi kokmuyordu, henüz değil... Ancak bakırımsı bir kokusu vardı; pas kokusu gibi... İçeri girmek için Briggs'i ittim, o da izin vermek zorunda kaldı.

Oda dikdörtgendi. Işığın düğmesinin üzerinde kan lekeleri vardı, kapının yakınındaysa kan birikintileri. Odanın sol kısmı aynalarla doluydu, bir dans stüdyosunu andırıyordu.

Tıpkı annemin soyunma odası gibi.

Aniden vücut uzuvlarımın varlığını hissetmemeye başlamıştım. Dudaklarım hissizleşmişti. Nefes alamıyordum ve bir anda, o ana geri dönmüştüm...

Kapı hafiften aralık. Onu açmak için itiyorum. Ayağımın altına yumuşak, ıslak bir şey geliyor ve koku...

Elimle duvarı ışığın düğmesini bulmak için yokluyorum. Parmaklarıma sıcak ve yapışkan bir şey geliyor. Telaş içinde, ışığın düğmesini aramaya devam ediyorum.

Açma onu. Açma. Açma.

Işığı açıyorum.

Kendimi bir kan birikintisinin üzerinde buluyorum. Duvarda, ellerimde kanlar var. Odanın zemininde parçalarına ayrılmış bir lamba. Bir masa ters çevrilmiş ve zeminin üzerindeki tahtalardan birinde çentiğe benzer çizikler var.

Bir bıçağın neden olduğu çizikler.

Omuzlarımdaki baskı bu hatırayı daha fazla kafamda canlandırmama engel oldu. Bu baskının nedeninin Dean'in elleri olduğunu fark ettim. Suratını suratıma yaklaştırdı.

"Kendini kaybetme," dedi, sesi sıcak ve sakinleştiriciydi. "Oraya geri döndüğün her seferde, yaşananları gördüğün her seferde şunu aklımdan çıkarma: *onlar sadece kan, orası sadece bir suç mahalli ve orada olan sadece bir ceset.*" Ellerini omzumdan çekti. "Bütün her şey bunlardan ibaret, Cassie. Bütün her şeyin bunlardan ibaret olduğunu anlamalısın."

Onun kendi kafasında sürekli canlandırıp durduğu anının ne olduğunu merak ettim; vurguladığı cesetler ve kan tanımlamasının nedenini merak ettim. Fakat şimdilik, şu an, onun burada olup beni yalnız bırakmıyor oluşundan dolayı sevinçliydim.

Tavsiyesini uyguladım. Kendimi, üzerinde kan lekeleri olan aynaya bakmaya zorladım. Üzerindeki el izlerini, parmak izlerini inceledim, sanki kurban yerden kalmak için aynadan destek almış gibi gözüküyordu.

"Kadın dün gece öldürülmüş," dedi Briggs. "Aynanın üzerinde kurbanınkiler dışında başka bir parmak izi olup olmadığını kontrol etmesi için adli tıp birimimizi görevlendireceğiz."

"Bu o kadının kanı değil."

Bunu duyduktan sonra Sloane'a baktım ve onun cesedin üzerine, onu incelemek için diz çöktüğünü gördüm. İlk defa, kurbanın cesedine bakmıştım. Saçları kızıl renkteydi. Belliydi ki defalarca bıçaklanmıştı.

"Gelecek olan adli tıp ekibi de size aynısını söyleyecektir," diyerek devam etti. "Kadın bir metre elli iki santim boyunda, aşağı yukarı elli kilo civarında. Kadının ebatlarını göze alırsak, ölüm nedeni vücudundaki kanın dörtte üçünü, belki de daha azını kaybetmesi gibi gözüküyor. Bir kot pantolon ve kumaşı kaşmirden olan bir bluz giyiyormuş. Kaşmir -ve yünün diğer türevleri- rutubetlenmiş gözükmüyor olsa bile, havadaki nemden dolayı yüzde otuza kadar varan bir oranda ağırlık oluşturabilir. Kadının vücudundaki yaraların en büyük kısımlarını karnındakiler ve göğsündekiler oluşturduğundan ve giyilen kıyafetlerin kalıbı dar olduğundan, akan kan yere bulaşmadan ilk önce üzerindeki bluzun kumaşına ve giydiği pantolona bulaşmak zorundaydı."

Kadının giydiği kıyafetlere baktım. Kıyafetler kan içindeydi.

"Kıyafetlerin kumaşı daha fazla kanı tutmayacak hale gelip geri kalanını yerin zeminine, bu büyüklükte bir birikintiye yol açacak kadar kan akıttığında..." Sloane kapıyı gösterdi: "Kurbanımız çoktan saldırgana karşı koyamayacak kadar bilincini yitirmiş ve kaderini katilin eline bırakmış olurdu. Ufak tefek biri, vücudunda yeteri kadar kan yok, giydiği kıyafetlerin kumaşıysa kanı kısa süre içerisinde böylesine dışarı atacak türden değil... Burada uyuşmayan bir şeyler var."

"O haklı." Ajan Briggs ayağa kalktı ve zemini incelemeye başladı. "Buradaki zeminde bir bıçak izi var. Eğer kanlı bir bıçakla yapılmış olsaydı, çentiklerin etrafında kan izleri de olurdu, fakat yok. Bu demektir ki katilimiz kurbanını ilk bıçaklama girişiminde başarısız oldu -ki bu onun vücut ebatlarını ve dikkatinin dağılmış olma olasılığını göze aldığımızda pek mümkün değil- ya da katilimiz bu bıçak izlerini bilerek temiz bir bıçakla yaptı."

Kendimi kurbanın yerine koydum. Annemden dört beş santim kadar kısaydı ama bu onun kavga edemeyeceği anlamına gelmiyordu. Fakat katil ona tıpkı anneme saldırdığı şekilde saldırmış olsaydı bile, bu cinayet mahallinin annemin soyunma odasına bu kadar benzemesi olası mıydı? Duvardaki kanlar, ışık düğmelerindeki kan lekeleri, kapının oradaki kan birikintileri...

Burada doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Kadın solakmış."

Dönüp Dean'e baktım.

"Kurbanımız kol saatini sağ koluna takmış ve sol elinin tırnaklarındaki manikür sağdakilere oranla daha deforme olmuş," dedi. "Annen de solak mıydı, Cassie?"

Kafamı salladım ve yavaş yavaş bunları söyleyerek ne yap-

maya çalıştığının farkına varıyordum. "Bir saldırganla baş ediş şekilleri aynı değil," dedim.

Dean bana katıldığını göstermek için kafasını salladı. "Eğer öyle olmuş olsaydı, şu duvarın üzerinde kan lekeleri olmasını beklerdik." Aynaların karşısındaki duvarı gösterdi. Duvar tertemizdi.

"Katil onu burada öldürmedi." Bunu ilk defa yüksek sesle söyleyen kişi Locke olmuştu. "Cesedin etrafında yoğunlaşmış bir kan birikintisi yok. Buradan başka bir yerde öldürüldü."

Onu öldürdün. Daha sonra buraya getirip odayı kana buladın.

"Güzel bir vakit geçirmek için, Lorelai'yi arayın," diye söylendim.

"Cassie?" Ajan Locke tek kaşını kaldırarak bana baktı. Bu bakışlarının altında, sorusuna cevap verdim.

"Kadın sadece bir araç," dedim kadına bakarak, onun ismini bilmeyi, yüzündeki hatları halen görebiliyor olmayı isteyerek. "Bu katil tarafından yapılmış bir set. Her şey annemin öldürülmesine benzetilmek için yapılmış. Tamamen öyle."

Mideme ağrılar saplanmaya başladı.

"Tamam," dedi Ajan Locke. "Diyelim ki katilim. Odağım sensin ve senin annen. Belki de o öldürdüğüm ilk kişiydi fakat amacım onun ölümünü başkaları üzerinden tekrarlamak değil, bu olay annenin hakkında değil."

"Bu senin hakkında." Dean tam anlamıyla Locke'ın bıraktığı yerden devam etmişti. "Annenin ölümünü tekrarlamak istemiyorum. Bunu yapmaktaki amacım seni buna tekrar şahit olmaya zorlamak."

Katil burada olmamı istiyordu. Hediyeler, gizli mesajlar ve şimdi de... Şaşırtıcı şekilde anneminkine benzetilmiş bir ceset.

"Briggs." Briggs'in ajanlarından biri -Starmans- odaya girdi. "Adli tıp birimi ve diğer medikal araştırmacı takımı burada. Onlara bir süre daha bekletmemi ister misin?"

Briggs, Dean'e baktı, daha sonra bana ve hâlâ cesedin yanında onu inceleyen Sloane'a. Hiçbir şeye dokunmamaya ve suç mahallini olduğu gibi bırakmaya özen göstermiştik, fakat bizim gibi üç ergenin bir cinayet soruşturmasının ortasında olması pek açıklanabilir bir şey değildi. Briggs, Locke ve diğer takım bizim hakkımızda bilgi sahibiydi, fakat geri kalan FBI ekibinin bir şey bildiğinden emin değildim ve Briggs de Starmans ve Locke'a attığı bakışlarla beni onaylıyor gibiydi.

"Onları buradan çıkar Starmans," dedi Briggs. "Seni, Brooks'u ve Vance'i dönüşümlü olarak Cassie'nin korumasına atıyorum. Müdür Mullins gözetleme konusunda bize en iyi adamlarından birkaçını tayin edeceğinin sözünü verdi. Dışarıda durup evi gözleyecekler fakat aranızdan birinin her zaman Cassie'yle olmasını istiyorum ve Judd'a söyleyin ev hapsi durumu halen devam ediyor. Katil yakalanana kadar evi kimse terk etmeyecek."

Emirlere karşı koymadım.

Odada durup ipucu aramaya devam etmek için çabalamaya devam etmedim.

Hiçbir ipucu yoktu. Bu hiçbir zaman katilin kim olduğunu anlamam için yapılan bir şey olmadı. Bu her zaman katilin benimle oynamasıyla, hayatımda yaşadığım en kötü günü tekrardan yaşamama zorlanmamla alakalıydı.

Sloane bir elini belime doladı. "Sarılmanın on dört çeşidi vardır," dedi. "Bu da onlardan biri."

Locke bir elini omzuma koydu ve ikimizi birden odadan dışarıya çıkardı, Dean ise arkamızdan geliyordu.

Bu bir oyun, içinde Dean'in sesinin yankılandığı bir anıya kapıldım. *Her zaman bir oyundu.* Bu Michael'a söylediği şeydi ve o bunu söylerken, ben ona katılmıştım. Katil için, bu sadece bir oyundu ve aniden içimden bir ses, bu oyunu iyilerin kazanmayacağını söylemeye başladı.

Kaybedebilirdik.

Kaybedebilirdim.

34

Judd ve ajanlar evi tekrardan gözden geçirip güvenli olduğundan emin oluncaya kadar içeri girmeme izin verilmemişti ve onlar bunu yapıp içeri girmeme izin verdiklerinde bile, Ajan Starmans yatak odasına kadar bana eşlik etti.

"İyi misin?" diye sordu bana, yan yan bakarak.

"İyiyim," diye cevap verdim. Bu ailemle geçirdiğim pazar günlerinde, yediğimiz yemeklerde kullandığım bir kalıptı. Ben bir kahramandım. Hayat bana ne zorluk çıkarırsa çıkarsın, bir şekilde üstesinden geldim ve dünyanın geri kalanı bu yüzden harika biri olduğumu düşünüyordu. Geçen birkaç hafta öncesine kadar hissettiğim şeyleri olduklarından başka şekillerde gösteriyordum. Michael, Dean, Lia ve Sloane'la tanıştıktan sonraysa, gerçeklik kavramını iyice yitirmeye başladım.

"Sağlam bir çocuksun," dedi bana Ajan Starmans.

Konuşmak istemiyordum ve kesinlikle kafamı meşgul edecek bir şeye açık değildim.

Tek istediğim yalnız bırakılmak ve biraz dinlenmek, olanları gözden geçirmekti.

"Sen boşanmışsın," diye ona karşılık verdim. "Geçen dört yıl içerisinde, belki de beş. Tekrardan toparlanmana yetecek kadar olan bir zaman içinde."

İnsanlar hakkında vardığım yargıları onlara karşı bir silah gibi kullanmak huyum değildi fakat bu sefer biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. *Nefes almaya.* Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Ajan Starmans boğazını temizledi.

"Katilin ne yapacağını düşünüyorsun?" diye bıkkınlıkla sordum. "Beni uzun namlulu bir silahla vuracağını falan mı?"

Bu katil öyle biri değildi. Bana yakınlaşmak ve durumu kişiselleştirmek isterdi. Bunu görmek için doğuştan yetenekli bir profilci olmana gerek yoktu.

"Bu zavallı ajana neden biraz rahat vermiyorsun, Colorado? Kesin olduğum bir şey var ki, yaşını başını almış adamları ağlatmak Lia'ya özgü bir şey, sana değil." Michael içeriye girmeden önce kapıyı çalma gereği duymamıştı ve girer girmez Ajan Starmans'a güzel güzel sırıttı.

"Kimseyi ağlattığım falan yok," dedim isyan edercesine.

Michael bakışlarını bana çevirdi. "*Beni-hiç-yalnız-bırakmıyorlar-ve-yalnız-kalmaktan-aslında korkuyorum* ikilemlerinin altında yatan suçluluk hissiyatını sezebiliyorum, bu da demek oluyor ki boyunu aşan bir şey yaptın ve güçlerini kötülük için kullanmak sana kendini kötü hissettiriyor ve *o*..." Michael kafasını Ajan Starmans'a çevirdi: "...senin için yorgunluktan ağzı kaymış, gözleri morarmış bir vaziyette çalışmaya devam ediyor. Bunun ne anlama geldiğini sana söylememe gerek yok, değil mi?"

"Lütfen bunu yapma," diye mırıldandı Ajan Starmans.

"Elbette, ayrıca onun cinsel açıdan ihtiyaçlarını gidermesi gerektiğini gösteren bir takım hareketleri var..."

Ajan Starmans bir adım öne attı. Michael'ın üzerinden dik dik ona baktı fakat Michael ona karşı olan sırıtışını bozmadı.

"Alınmayın lütfen."

"Ben koridorda olacağım," dedi Ajan Starmans. "Kapıyı açık tutun."

Michael'ın ajanı bu duruma bilerek soktuğunu anlamam biraz zamanımı almıştı.

"Gerçekten de hareketlerini okuyor muydun?" diye fısıldadım.

Michael kafasını benimkine yaklaştırdı, yüzünde kendinden memnun olduğunu gösteren hınzır bir sırıtış vardı. "Senin aksine, yeteneklerimi kötülük için kullanmak benim için bir üzüntü kaynağı değil."

Başparmağını önce dudağımın bir köşesinde, daha sonra yanağımın üzerinde gezdirdi. "Yüzünde bir şey kalmış."

"Yalancı."

Başparmağıyla diğer yanağımı silmeye başladı. "Güzel bir kızın suratı hakkında hiçbir zaman yalan söylemem. Fakat senin yanakların ateşler içinde, o yüzden bunu sormalıyım; senin için endişelenmeli miyim?"

"Ben iyiyim," dedim.

"Yalancı," diye karşılık verdi Michael.

Az daha bugün yaşanan her şeyi unutacak gibi olmuştum; Genevieve Ridgerton ve kartın üzerindeki mesaj; katilin bir kızı paramparça etmesi ve onun vücudunu annemin ölümüne

benzetmek amacıyla kullanışı; katilin bütün yaptıklarını beni manipüle etmek için yapıyor oluşu...

"Tekrardan yapıyorsun," dedi Michael, bu sefer hem orta parmağını hem de işaret parmağını kullanarak çenemi kavrıyordu.

Koridorda olan Ajan Starmans bir adım geri attı. Ve daha sonra, tamamen gözden kayboldu.

"Onu rahatsız etmek için mi bana dokunuyorsun?" diye Michael'a sordum, sesim ajanın duyamayacağı kadar kısıktı.

"*Sadece* onu rahatsız etmek için değil."

Dudaklarım seğirmeye başlamıştı. Bir gülücük ihtimali bile yüzüme çok yabancı geliyordu.

"Şimdi," dedi Michael, "Bugün neler olduğunu bana anlatacak mısın yoksa bunun için istemeye istemeye gidip Dean'e mi danışayım?"

Kaşlarımı kaldırdım. Michael bir önceki söylediklerini tekrar etti. "Bugün neler olduğunu bana anlatacak mısın yoksa bunun için istemeye istemeye gidip Dean'e mi danışayım?"

Lia'yı tanıdığımdan, onun hikâyenin en azından yarısını Dean'i zorlayıp kendine anlattırdığını düşünüyordum ve bendeki bu şansla, duyduklarını Michael'a ballandıra ballandıra anlatmış olması gayet mümkündü. Olanları benden duyması daha iyiydi... O yüzden anlatmaya Muse Kulübü'yle ve tuvalet kabininde bulduğum mesajla başladım, Arlington'da bulduğumuz cinayet mahalli ve onun annemin ölümünü tekrardan canlandırmak için yapıldığını söyleyene kadar da konuşmayı bırakmadım.

"Benzerliklerin bilerek yapıldığını düşünüyorsun," dedi Michael.

Kafamı sallayarak onu onayladım. Michael bunu üsteleyecek bir şey sormamıştı, bu da bana konuşmalarımızın ne kadar sessizlik içinde geçtiğini, yüzümü okuyarak vereceğim tepkileri ve cevapları ne kadar kolay anlayabildiğini fark ettirdi.

"Teori şu ki, katilimiz bütün bu yaptıklarını benim için yapıyor," dedim sonunda. "Yaptığı şey katilin cinayeti tekrar tekrar işlemek istemesinden kaynaklanmıyordu. O, bunu benim şahit olduğum acıyı tekrardan yaşamam için yaptı."

Michael bana baktı. "İkinci söylediğin cümleyi tekrarlar mısın?"

"Yaptığı şey katilin cinayeti tekrar tekrar işlemek istemesinden kaynaklanmıyordu," diyerek tekrarladım.

"İşte orada," dedi Michael. "Ne zaman *'cinayeti tekrarlamak'* kelimelerini söylesen kafanı hafifçe sağa yatırıyorsun. Sanki kafanı sallıyormuşsun ya da mahcup oluyormuşsun gibi... ya da *başka bir şey.*"

Yanıldığını söylemek için ağzımı açtım, bir cümleden çok şey çıkardığını söylemek istiyordum fakat kelimeleri kafamda birleştirmedim, çünkü aslında haklıydı. Neden bir şeyleri atlıyormuşum gibi hissettiğimi bilmiyorum fakat öyle hissetmiştim. Eğer Michael yüzümdeki mimiklerden bir ipucu yakalamışsa...

Belki de vücudum benim bilmediğim bir şeyi biliyordu.

"Bu katilin cinayeti tekrar tekrar işlemek istemesinden kaynaklanmıyordu," diye tekrar dedim. Doğruydu. Doğru olduğunu da biliyordum. Fakat şimdi Michael bunun üstüne değinince, içimden bir ses bana bunun ilk defa, yüksek bir sesle, az önce söylediklerimin tamamen gerçekleri yansıtmadığını söyledi.

"Bir şeyleri atlıyorum." Cinayet mahallindeki dehşet tanıdıktı. Neredeyse aynı gibiydi.

Ne tür bir katil yarattığı cinayet mahallinin detaylarını hatırlardı ki? Kanın sıçradığı noktaları, aynadaki, ışığın düğmesindeki kan lekeleri, zemindeki bıçak çentikleri...

"Bana ne düşündüğünü söyle." Michael'ın sözleri düşüncelerimi böldü. Onun ela gözlerine bakmaya yoğunlaştım. Gözümün bir ucuyla, Ajan Starmans'ın kapıya doğru yaklaştığını gördüm. Bizi duymuş muydu? Ya da bizi dinlemeye mi çalışıyordu?

Michael boynumdan tuttu. Beni kendine doğru çekti. Ajan Starmans içeri girdiğinde gördüğü tek bir şey vardı.

Öpüştüğümüz.

Havuzdaki öpüşmemiz buna kıyasla hiçbir şeydi. Orada dudaklarımız bu denli birbiriyle buluşmamıştı. Bu sefer, dudaklarımı açıyordum. Ağızlarımız birbirinin içindeydi. Eli boynumdan, sırtımın alt kısımlarına doğru kaydı. Dudaklarım sızlamaya başlamıştı, artık iş işten geçmişti... Onun kollarının, göğsünün, karnının sıcaklığını hissetmek için vücudumu onunkiyle birleştirdim.

Bir süre sonra, Ajan Starmans'ın bizi kendi başımıza bırakmak için tekrardan koridora döndüğünün farkına vardım.

Bunun ardındansa, şu an öpüşmenin, Michael'a baktığımda ona karşı duyduğum duygu karmaşıklığını hissetmemin ya da birinin koridordan geliş sesini duymak için kulak kabartmanın zamanı olmadığının farkına vardım.

Parmaklarımı birleştirip elimi onun tişörtünün içine soktum, saçlarına götürdüm. Bu andan sonra sonunda -en sonunda- bu işin nereye gittiğini anlayabiliyordum. Ne yaptığımızı anlayabiliyordum.

Kendimi geri çektim, daha sonra içimi bir şüphe kapladı. Michael ellerini belimden çekti. Yüzünde masum bir gülücük vardı, gözleriyse parıldıyordu. Bu Michael'ın en saf haliydi. Burada Michael ve ben; karşımızdaki kapının yanındaysa Dean vardı.

"Dean." Kendimi bir anda Michael'dan çekiyor gibi gözükmek istememiştim. Bunu ona yapamazdım. Öpüşmemiz dikkat dağıtmak için başlamış olabilirdi, bundan yararlanmış da olabilirdi, fakat öpücüklerini karşılıksız bırakmamıştım ve sadece Dean kapının yanında dikiliyor diye olanları bir hiçe sayıp ona kendisini kötü hissettirmek istemezdim.

Michael benim peşimde olduğunu hiçbir zaman gizlememişti. Dean ise bana karşı ne zaman bir şey hissetse kendini hep geri çekmişti.

"Konuşmamız lazım," dedi Dean.

"Ne diyeceksen," diye ağır ağır konuştu Michael, "benim önümde söyle."

Michael'a bir bakış attım.

"Ne diyeceksen benim önümde söyleyebilirsin, tabii Cassie seninle yalnız konuşmak istemiyorsa, durum böyleyse tamamen saygı duyarım..." diyerek durumu biraz düzeltti Michael.

"Hayır," dedi Dean. "Kalabilirsin. Sorun yok."

Sesi iyi gelmiyordu. Bunu ben bile kolayca anlıyorsam, Michael'ın Dean'e bakıp durumunu iki saniyede anlaması işten değildi.

"Sana bunu getirdim," dedi Dean, elinde bir dosya tutuyordu. İlk başta, bunun katille alakalı bir dosya olduğunu sandım fakat daha sonra üzerindeki etiketi gördüm. *Lorelai Hobbes.*

"Annemin dosyası mı?"

"Locke bana bir kopyasını verdi," dedi Dean. "Bu dosyanın içinde işimize yarar bir şeyler bulabileceğimizi düşünüyordu ve haklıydı da. Annene yapılan saldırı acemice planlanmıştı. Saldırgan tamamen duygularıyla hareket etmiş. Dağınık bir plan. Ve bugün gördüğüm şey..."

"Öyle planlardan biri değildi," diye cümlesini tamamladım. Dean, Michael'a söylemek isteyip söyleyemediklerimi kelimelere dökmüştü. Bir katil zamanla gelişip değişebilir, farklı öldürme yöntemleri uygulayabilir fakat duyguları, öfkesi, uyarıldığı olaylar... İşte bunlar kolayca kaybolan şeyler değildir. Anneme kim saldırdıysa, bunu bir anlık öfke ve zapt edemediği bir adrenalin patlamasıyla yapmış olabilir.

Beş yıl önce soyunma odasında annemin kanını akıtan kişi, beş yıl sonra bu cinayeti tüm detaylarına kadar hatırlayacak, bu detayları birebir canlandıracak kadar serinkanlı olamazdı.

Bu katilin cinayeti tekrar tekrar işlemek istemesinden kaynaklanmıyordu.

"Zamanla değişmiş olsam bile," dedi Dean, "yaptığım şeyde her geçen gün daha iyi olsam bile... Seni görmek Cassie, sende *anneni* görmek, beni *çıldırtırdı*."

Dean dosyadan annemin cinayetinin işlendiği yere ait bir fotoğraf çıkardı. Daha sonra bugünkü cinayet mahalline ait bir fotoğrafı çıkarıp yanına koydu. Bu fotoğrafları yan yana görünce, içimdeki sesin bana söylediğini, Dean'in bana anlatmak istediğini artık kabul edebiliyordum.

Eğer annemi öldüren kişi sen olsaydın, dedim katile, *eğer bu zamana kadar öldürdüğün her kadını annemi tekrardan öl-*

dürüyormuş gibi hissetmek için öldürmüş olsaydın, onun ölümü senin için bir şeyler ifade etmez miydi? Annemi öldürdüğün yeri tekrardan nasıl canlandırabilirsin, nasıl deliye dönmezsin?

Katilin sorumlu olduğu bugünkü cinayet titizlikle işlenmişti. Muntazamdı. Bunu becermek için kişinin kontrol sahibi ve her zaman planlı biri olması gerekirdi.

Annemi öldüren her kimse o böyle biri değildi.

Bu nasıl mümkün olabilir ki? Merak ediyordum.

"Işık düğmelerine bak..."

Arkamı döndüm. Sloane arkamda dikilmiş, fotoğraflara bakıyordu. Bir saniye sonraysa odaya Lia girdi.

"Ajan Starmans'ın icabına baktım," dedi. "Niyeyse bir anda kendinde mutfağa gitme ihtiyacı hissetti." Dean ona kızan gözlerle baktı.

"Ne?" dedi Lia. "Cassie'nin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var diye düşündüm."

Beş kişinin etrafımda olmasına "yalnız kalmak" tanımı pek uymuyordu fakat Lia'nın söylediklerini boş verip Sloane'un dediklerine yoğunlaştım. "Neden ışık düğmelerine bakmam gerekiyor?"

"İki fotoğrafta da ışık düğmelerinin üzerinde ve çevresinde yer alan tek bir kan lekesi var," dedi Sloane. "Fakat bu fotoğrafta..." diyerek bugünkü olayın yaşandığı fotoğrafı gösterdi: "Kan lekesi düğmenin üzerinde. Bundaysa, alt kısmında."

"Peki bu dediğin, bodrum katta saatlerini sahte cinayet mahallerini incelemekle geçirmeyenler için ne anlam ifade etmeli?" diye sordu Lia.

"Fotoğrafların birinde, ışığın düğmesi birinin kanlı ellerle onu kapatması yüzünden kana bulanmış," dedi Sloane. "Diğerindeyse, düğmeye dokunan kişi bunu ışığı açmak için yapmış."

Duvarda gezdirdiğim parmaklarıma sıcak ve yapış yapış bir şeyler geliyor. Telaş içinde, ışığın düğmesini aramaya devam ediyorum. Sonunda onu buluyorum. Onun sıcak, yapışkan bir sıvıyla kaplı olması umurumda değil.

Onu. Açmam. Lazım.

"Işığı açtım," dedim. "Annemin odasına döndüğümde, ışığı açtığımda ellerim kanlıydı."

Fakat eğer düğmenin üzerinde sadece tek bir kan izi varsa, o kan izi de *benim* ışığı açmam sonucunda oluştuysa...

Annemin katili bunu biliyor olamazdı. Bunu bilebilecek kişi veya kişiler cinayetten *sonra* oraya gelen insanlardı. Ben ışığı açtıktan sonra oraya gelenler. Ben düğmeyi yanlışlıkla kana buladıktan sonra.

Ama annemin ölümünü büyük bir titizlikle tekrardan canlandıran katilimiz, bu detayı da ekleyebilmeyi akıl edebilmişti.

Annemin cinayetini tekrar tekrar işlemek için yapmadın bunu, diye düşündüm en sonunda sözcüklerin hayat bulmasına izin vererek, *çünkü annemin cinayetini işleyen kişi sen değildin.*

Fakat bu katil öyle değilse kim olabilirdi ki -anneme ve bana bu dereceye kafayı takmış biri-kim olabilirdi? Bugün yaşadıklarımızı tekrar düşündüm.

Sloane'un adına, bana gönderilen hediye.

Genevieve Ridgerton.

Tuvalet kabinindeki mesaj.

Arlington'daki tiyatro.

Tüm detaylar önceden planlanmıştı. Bu katil kesinlikle atacağım her adımı biliyordu fakat sadece benim adımlarımı da değil. *Hepimizin* ne yapacağını gayet iyi biliyordu. Paketi Sloane'a göndermesinin sebebi, onun bana ulaşmak için en iyi fırsat olduğunu bilmesiydi. Briggs ve Locke'ın ona tuzak kurmak için beni cinayet mahalline götürebileceğini akıl edebilmişti. Bıraktığı mesajı bulabileceğimin, o mesajı ekip arkadaşlarımdan birinin çözebileceğinin farkındaydı. Arlington'daki tiyatroyu bulduğumuzda, ajanların bana orayı görmem için izin vereceğini biliyordu.

"Gizli mesaj," dedim, aklımdakileri yüksek sesle düşünerek. Odadakiler bana bakıyordu. "Katil bana bir mesaj bıraktı fakat ben o mesajı çözebilme yetisine sahip değildim. Yalnız başıma yapamazdım."

Eğer katil annemin cinayetine tekrardan tanık olmama bu kadar istekliyse, neden kendi başıma çözemeyeceğim bir mesajı bana göndermişti?

Katil Sloane'un orada olacağını biliyor muydu? Onu çözebileceğini tahmin etmiş miydi? Neler yapabileceğinin farkında mıydı? Ve eğer öyleyse...

Annemin davası hakkındaki her şeyi biliyorsun. Acaba program hakkında da bilgi sahibi misin?

"Lia, ruj." Sesimdeki sakinliğini korumaya çalışıyordum, kimseye yaşadığım paniği belli etmek istemiyordum. "*Gül Kırmızısı* rengindeki ruj... Onu nereden aldın?"

Birkaç gün önce, bu bir tesadüf gibi geliyordu; dehşet verici bir ironi, daha fazlası değil. Fakat şu an...

"Lia?"

"Sana söyledim," dedi. "Onu satın aldım."

Yalan söylediğini ilk defa anlamıyordum.

"Onu nereden aldın, Lia?"

Lia ağzını sert bir cevap vermek istercesine açtı, daha sonra bir şey söylemeden kapadı. Gözleri gözlerimde beni inceliyordu. "Bir hediyeydi," dedi sakince. "Kimden olduğunu bilmiyorum. Biri yatağıma bir çanta dolusu makyaj malzemesi bırakmış. Ben de kimin bıraktığını umursamadan onların varlığına sevinmekle yetindim," dedikten sonra duraksadı. "Açıkçası, bunu yapanın Sloane olduğunu düşünüyordum."

"Aylardır kimseden makyaj malzemesi çalmıyorum." Sloane'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Mideme ağrılara giriyordu.

Katilin bu program hakkında olanları bilme olasılığı vardı.

Annemin öldürülüşünü böylesine detaylı sahneleyebilecek olan kişinin; ışık düğmesinin üzerindeki kanı ve cinayet mahalline ait olan fotoğrafları inceleyebilecek olan kişileri tanıyor olma olasılığı vardı.

Ve biri Lia'nın yatağına, içinde annemin en sevdiği ruj olan bir çanta bırakmıştı.

Evimizin içine kadar girmişti.

35

Cassie?" Sessizliği bozan ilk kişi Lia'ydı. "İyi misin? Sen... İyi görünmüyorsun."

Aslında kötü görünmediğimi, Lia'nın bunu söyleyerek bir şeyler yapmaya çalıştığını düşündüm.

"Ajan Briggs'i aramam lazım," dedikten sonra aklıma geldi. "Bende onun numarası yok."

Dean cebinden telefonu çıkarıp bana uzattı. "Rehberimde sadece dört telefon numarası var," dedi. "Briggs'inki de onlardan biri."

Diğer üçü Locke'a, Lia'ya ve Judd'a aitti. Ellerim titreyerek, Ajan Briggs'i aradım.

Cevap veren olmamıştı.

Locke'ı aradım.

Lütfen cevap ver. Lütfen cevap ver. Lütfen, lütfen cevap ver.

"Dean?"

Ajan Briggs gibi, Locke da telefonu açtığında bir merhabayı çok görüyordu.

"Hayır," dedim. "Benim."

"Cassie? Her şey yolunda mı?"

"Hayır," dedim. "Değil."

"Yalnız mısın?"

"Hayır."

Locke sesimdeki tondan bir şeyler sezmiş olacak ki, bir anda ajan kimliğine geri büründü. "Daha açık konuşabilir misin?"

Koridordan gelen ayak seslerini duydum. Ajan Starmans kapıyı çalmadan açtıktan sonra, bakışlarını direkt olarak Lia'ya çevirdi, daha sonra kapının önünde durup nöbetine devam etti.

"Cassie," dedi Locke ciddiyetle, "Konuşabilir misin?"

"Bilmiyorum."

Katilin şu an evimizde olabilme ihtimalinin oldukça yüksek olması gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyordum... Bildiğim her şey, bundan ibaretti. Eğer katil FBI dosyalarına erişebiliyorsa, eğer *bize* erişebiliyorsa...

"Cassie, beni dinlemen lazım. Telefonu kapa. Yanında kim varsa onlara şöyle söyle: *Şu an bir şeylerle meşgulüm ve gelebileceğim en kısa süre içerisinde eve uğrayacağım.* Daha sonra telefonu yanma al, banyoya git ve beni tekrar ara."

Bana söylediklerini yaptım. Telefonu kapadım. Dememi istediği şeyleri odadakilere ve odanın dışındaki Ajan Starmans'a söyledim.

"O ne dedi?" diye sordu Lia, suratıma bakıyordu, ben de durumu kurtarmak için aklıma gelenleri söylemeye başladım.

"Dedi ki: *Şu an bir şeylerle meşgulüm ve gelebileceğim en kısa süre içerisinde eve uğrayacağım.*"

Teknik olarak, Ajan Locke tıpatıp bu kelimeleri *söylemişti.* Yalan söylemiyordum sadece Lia'nın dediklerimden şüpheye düşmemesi ve onların üzerine düşünmemesi için şansımın yaver gitmesine ihtiyacım vardı.

"İyi misin?" diye sordu Dean.

"Banyoya gideceğim," dedim, kimsenin iyi olmadığımı anlamamasını umarak ve isteyerek. Odadan çıkarken Michael'a en ufak bir bakış bile atmadım.

Banyonun kapısını kapatmamın ardından bir saniye geçmeden, onu kilitledim. Lavabonun çeşmesini açtım ve Ajan Locke'ı tekrardan aradım.

"Yalnızım," dedim sakince, çeşmeden akan suyun gürültüsünün söyleyeceklerimin sesini bastırıp diğerlerinin duymamasını sağlayacağını umuyordum.

"Pekâlâ," dedi Locke. "Şimdi derin bir nefes al. Sakin olmaya çalış ve bana neyin ters gittiğini anlat."

Ona anlattım. Anlattıklarımı duyunca sessiz bir şekilde küfür etti.

"Briggs'i aradın mı?" diye sordu.

"Aramayı denedim," dedim. "Fakat telefonu açmadı."

"Cassie, sana bir şey söylemem lazım ve bana bu durumdan kimseye bahsetmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. Briggs şu an Müdür Mullins'le beraber bir toplantıda. Ekibimizden

birinin dışarıya bilgi sızdırdığını düşünmek için elimizde bazı sebepler var. Bunun tersini ispatlayan bir kanıta erişene kadar, senin korunman hakkındaki bilgilerin dışarıya sızdırıldığını varsayacağız. Dışarı çıkman lazım; sessizce, çabucak ve kimsenin dikkatini çekmeden dışarı çık."

Koridorda bekleyen Ajan Starmans ve alt katta bekleyen ajanlar aklıma geldi. Bu davayla kafayı o kadar bozmuştum ki, onların varlığından bile haberdar değildim neredeyse.

Hiçbirinin.

"Starmans ve diğerlerini arayacağım," dedi Locke. "Bu sana oradan sıvışman için birkaç dakika kazandırır."

"Buradan çıkmam lazım," dedim. Katilin beni korumak için gelen insanlardan biri olabileceği fikri...

"Sakinleşmelisin," dedi Locke, ciddiyetle. "Şu an içinde zeki insanların olduğu bir evdesin. Eğer paniklersen, durumu anlayacaklardır."

Michael. Locke'ın bahsettiği kişi Michael'dı.

"Onun bu konuyla ilgili en ufak bir bağlantısı yok."

"Olduğunu söylemedim," dedi Locke, "fakat onu senin tanıdığından daha uzun bir süredir tanıyorum Cassie ve onun kızlar için aptalca şeyler yaptığı bir geçmişi var. Şu an ihtiyacımız olan son şey kahraman rolüne bürünmek isteyen bir çocuk."

Dean'in katilin yaptıklarını çözmemiz için başlattığı bir oyun sonrası, Michael'ın onu duvara yapıştırması aklıma geldi. Daha sonraysa biz havuzdayken, Michael'ın bana kendini nasıl kaybettiğini anlattığı anısı.

"Gitmem lazım," dedim. Michael'dan ne kadar uzak olursam, o kadar güvende kalırdı. Eğer evi hemen terk edersem, katil beni takip ederdi. Bu psikopatı oyuna getirmemiz lazımdı. "Etrafımda kimse olmadığında seni tekrar arayacağım."

"Cassie, eğer bu telefonu kapatıp saçma sapan bir şey yaparsan," dedi Locke, bir anda sesi büyükannem, annem ve Ajan Briggs'in oluşturduğu bir korodan geliyormuş gibi çıkmıştı: "Hayatının gelecek olan beş yılını seni buna pişman ederek geçireceğim. Dean'i bulmanı istiyorum. Eğer bu evde katili saptayacak bir kişi varsa, bu kişi Dean'den başkası değil ve onun seni güvende tutacağına dair güvenim tam. O Briggs'in odasındaki şifrenin kombinasyonunu biliyor. Ona bu şifreyi kullanmasını istediğimi söyle."

O kasanın içinde silahlar olduğunu anlamam biraz vaktimi aldı.

"Dean'e ulaş ve bir an önce evden çık, Cassie. Kimsenin seni görmesine izin verme. Sana D.C.'deki güvenli evimizin koordinatlarını atacağım. Briggs ve ben seni orada bekliyor olacağız."

Beni göremeyeceğini bilsem bile, onu onaylarcasına kafamı salladım fakat ağzıma söyleyecek kelimeler gelmiyordu.

"Sakin kal."

Tekrardan kafamı salladım ve "Tamam," demeyi başardım.

"Bunu yapabilirsin," dedi Ajan Locke. "Sen ve Dean inanılmaz bir ekipsiniz ve ikinizden birine bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Banyo kapısında vurulan tıklama sesleri yerimden zıplamama neden oldu fakat kendimi sakinleştirmeyi başardım. Bunu yapabilirdim. Yapmak zorundaydım. Telefonu kapatarak, arka cebime koydum ve yüzümü kapıya döndüm.

"Kim o?"

"Benim."

Michael. Sesini hemencecik tanıdım ve içimden lanetler okumaya başladım, çünkü sakin kalmak vardı ve *sakin kalmak* vardı, Michael'ın duyguları okuma yeteneği sayesinde, sakin olmadığımı anlaması işten değildi.

Sakin kal. Sakin kal. Sakin kal.

Kızgın olabilirdim. Korkuyor olabilirdim. Fakat panikleyemezdim, suçlu hissediyor gibi gözükemezdim ya da az önce Ajan Locke'la konuştuğumu belirtecek hiçbir harekette bulunamazdım... Michael'ı bu meselenin dışında tutmak istiyordum. Son saniyede, kapıyı açtığımda, fark ettim ki bunu yapabilecek kapasitede biri değildim.

Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı o yüzden düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Kapıyı açtım ve yalan söyledim.

"Bak," dedim, görmesini istemediğim birtakım duyguların yüzüme yansımasına izin vererek, onun ne kadar yorgun olduğumu, ne kadar bunalmış olduğumu, ne kadar üzgün olduğumu bilmesini istiyordum. "Eğer bu öpüşmemizle alakalı bir şeyse, şu an bununla uğraşacak vaziyette değilim."

Sustum ve dediklerimi anlamasını bekledim. "Seninle uğraşamam."

Son söylediklerimin işe yaradığını anlamıştım, çünkü Michael'ın yüzü tuhaf bir şekilde değişmişti. Kızgın veya üzgün görünmüyordu, umursamaz gözüküyordu. Lokantada tanıştığım çocuğa dönmüştü bir anda; kendinden başkasıymış gibi gözükmek isteyen birine.

Onun yanından geçip gittim, onu üzmenin beni üzdüğünü görmesini istemiyordum. Can alıcı vuruşu yapmak için, onun beni izlediğini bilerek koridorun sonuna doğru yürüdüm ve Dean'le konuşmaya başladım.

"Bana yardımın lazım," dedim kısık bir sesle.

Dean arkama doğru baktı. Michael'a baktığını biliyordum. Michael'ın da ona baktığını fakat arkamı dönmedim.

Bunu yapamazdım.

Dean kafasını salladı, bir saniye sonra, onunla beraber onun odasına, üçüncü kata doğru yola koyulduk. Ajan Locke dediği gibi, Ajan Starmans'ı oyalamak için onu aramıştı.

"Üzgünüm," demeye çalışırken, Dean sözümü kesti.

"Özür falan dileme," dedi. "Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Onun Michael'la beni gördüğündeki bize bakışını düşündüm.

"Locke evden dışarı çıkmamızı istiyor," dedim. "FBI içerisinde bir sızıntı var ya da katil bir şekilde sızmanın yolunu bulmuş, belki de katil şu an burada ve biz bunu bilmiyoruz. Locke bana, ofisteki kasanın şifresini kullanıp onu açmanı istediğini söyledi."

Dean'in telefonu titredi. Bir mesaj gelmişti.

"Gideceğimiz evin koordinatları bunlar," dedim. "Bizi kimse görmeden nasıl ofise ve daha sonra da dışarı çıkarız bilmiyorum..."

"Ben biliyorum." Dean olayları basite indirgemeyi seviyordu; gerektiğinden fazla kelime kullanmayı sevmezdi. "Siyah bir merdiven var. Yıllar önce onun kullanımını yasakladılar, sabit durmuyordu. Judd hariç kimse onun varlığından haberdar değil. Al şunu..." Yatağından bulduğu bir uzun kollu kazağı bana fırlattı. "Bunu giy. Donuyorsun."

Yazın ortasındaydık. Virginia'da. Üşümüyor olmam gerekirdi fakat vücudum an itibarıyla şok içerisindeydi, aslında bununla iyi de baş ediyordu.

Dean beni telaşla merdivene götürüp oradan ofise doğru sürüklerken ben de kazağı üzerime geçirdim. O kasaya eğilip şifreyi girmeye çalışırken, ben de bir yandan kapıyı gözlüyordum.

"Silah kullanmayı biliyor musun?" diye sordu.

Kafamı salladım. Bu annemin bana öğretmediği şeylerden biriydi. Belki de öğretseydi, şu an hâlâ hayattaydı.

Dean silahlardan birini doldurdu ve onu pantolona sıkıştırdı. Diğer silahı kasada bıraktı ve kasanın kapağını kapattı. On beş saniye sonra ön kapıdaydık ve güvenli eve doğru yola koyulduk.

SEN

Hata yapmaman gerekirdi. Planının kusursuz işlemesi gerekirdi. Ve birkaç saatliğine, işliyordu da.

Fakat eline yüzüne bulaştırdın. Her zaman da bulaştırıyorsun ve kulaklarında tekrardan onun sesi var, hâlâ on üç yaşındasın. Bir kenara sinmişsin ve yiyeceğin yumrukları, kemer ya da sopa darbelerini düşünüyorsun.

En kötü olanıysa, yalnızsın. İnsanlarla çevrilisin ya da her zaman yüzünü gizlemek için ellerini kullanıyorsun, bunun bir önemi yok. Sen her zaman yalnızsın.

Bu yüzden, bu sefer eline yüzüne bulaştıramazsın. Bu yüzden bu noktadan sonra her şey tıkırında ilerlemeli. Bu yüzden mükemmel olmalısın.

Cassie'yi kaybedemezsin. Kaybetmeyeceksin.

Onu seveceksin ya da onu öldüreceksin... Her iki şekilde de, o senin olacak.

36

Vardığımız güvenli ev normal bir ev gibi duruyordu. İçeriye ilk giren Dean oldu. Silahını çekti ve onu sanki kullanmakta uzmanmışçasına vücudunun önünde tutarak salonu, antreyi ve mutfağı kontrol etti. Ben de onun arkasında, ona yakın bir şekilde yürüyordum. Tek tek, odaların kapısını açmaya başladı, burada başka birinin olmadığından emin olmak istiyordu.

Ön kapının kolu dönmeye başladığında, antreye geri dönmek için yola koyulmuştuk.

Dean beni arkasına itip kendi öne çıktı. Silahı sıkı bir şekilde tutmaya başladı. Ben bekledim, kapının ardındaki kişinin Briggs veya Locke olması için dua ediyordum. Kapının kirişleri gıcırdadı. Sonraysa kapı yavaşça açıldı.

"Michael?"

Dean silahını indirdi. Anlık bir rahatlama hissettim, içimi sıcak ve samimi bir duygu kapladı.

Ciğerlerimde tuttuğum havayı geri bıraktım. Kalbim tekrardan atmaya başladı. Daha sonra Michael'ın elindeki silahı gördüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Ona bakmak, elindeki silaha bakmak, bana kendimi saçma sapan bir korku filmindeki, önünde serili olan gerçeği göremeyen kız gibi hissettirdi. Etrafta maskeli katiller dolaşırken, bodrumdaki ısıtıcıyı kontrol etmeye giden kız.

Michael buradaydı.

Elinde bir silah vardı.

Katilin içeriden bir kaynağı vardı.

Hayır.

"Neden bir silahın var?" diye aptalca bir soru sordum. Yüzündeki ifadeyi okuyamama rağmen, Michael'a doğru bir adım atmamı engelleyemedim.

Önümde, Dean elini kaldırmış, silahını tutmaya devam ediyordu. "İndir şu silahı, Townsend."

Michael silahı yere koyacaktı. Kendime söylediğim şey buydu. Silahı yere koyacak ve bütün bu olanlar kötü birer hata olarak anılacaktı. Michael'ı şiddetin kıyısından dönerken görmüştüm. Kendini kaybetme potansiyeli olduğunun farkındaydı fakat ben onu *tanıyordum*. O tehlikeli biri değildi. O bir katil hiç değildi. Tanıdığım çocuk, duyguları okuyabildiği kadar onları manipüle etmeyi de bilen, sürekli kendisi gibi gözükmek istemediğinden yüzünde bir maskeyle dolaşan biriydi.

Bu Michael'dı. Bana Colorado derdi ve Jane Austen okurdu, dudaklarının benim dudaklarımda bıraktığı sızıyı hâlâ hissedebiliyordum. Silahı yere koyacaktı.

Fakat o bunu yapmadı. Bunun yerine, onu kaldırdı ve Dean'e doğrulttu. İkisi birbirine bakıyordu. Ensemden aşağıya soğuk terler dökülüyordu. Bir adım öne attım, daha sonra bir tane daha. Arkada öylece duramazdım.

Michael'ın elinde Dean'e doğrulmuş bir silah vardı.

Dean'in elinde Michael'a doğrulmuş bir silah.

"Seni uyarıyorum, Michael. Şunu yere koy." Dean sakin gözüküyordu. Bu öyle bir sakinlikti ki mideme sancılar girmesine neden oluyordu, çünkü biliyordum ki bir anda tetiği *çekebilirdi*. Bunu hiç düşünmeden yapardı. Tereddüt etmezdi.

Eğer tehlike altında olduğumu düşünürse, Michael'ın kafasına bir kurşun sıkardı.

"Asıl sen indir silahını," diye karşılık verdi Michael. "Cassie..."

Michael'ın sözünü kestim. İkisinin de ağzından çıkacak tek kelimeyi dahi duymak istemiyordum, biz böylesine tehlike bir durumun kıyısındayken duymayı kaldıramazdım. "Silahı yere koy, Michael," dedim. "Lütfen."

Michael bakışlarının odağını değiştiriyordu. İçeri girdiğinden beri ilk defa, bakışlarını Dean'den bana doğru çevirdi ve onun Dean'den korkmadığımı anladığını fark ettim. Asıl korktuğum kişini *o* olduğunu fark etti.

"Sen gitmiştin. Dean gitmişti. Briggs'in silahlarından biri gitmişti." Michael derin bir nefes aldı. Saklamaya çalıştığı ifade yüzünden bir anda düştü. Bütün saklamaya çalıştıkları, ben onda öpüştüğüm çocuğu görene kadar birer birer kayboldu... Aklı karışık ve yaralı, beni özleyen, benim için deli olan ve kırılgan. "Seni asla incitmem, Cassie."

İçimden bir şeyler koptu. Bu Michael'dı... Her zaman tanıdığım Michael.

Yanımdaki Dean, Michael'a tekrardan silahını yere koymasını söyledi. Michael gözlerini kapadı. Silahını indirdi ve tam da o bunu yaparken havada ateşlenen bir silahın sesi yankılandı.

Bir atış. İki atış.

Kulaklarım çınlıyor, boğazım düğümleniyor, nutkum tutuluyordu, kimin silahının ateş aldığını çözmeye çalışıyordum. Michael'ın elleri iki yanında duruyordu. Ağzını bir 'O' şeklinde açmıştı ve ben de onun açık mavi renkteki tişörtünün üzerinde oluşan kırmızı rengin yayılışını dehşet içinde izliyordum. O vurulmuştu. İki kere. Biri omzundan. Diğeri ayağından. Gözleri arkaya yuvarlanmıştı. Silah parmaklarından aşağıya kaydı.

Düştü.

Arkamı dönüp hâlâ silahını elinde tutan Dean'e baktım. Silahı bana doğrulmuştu.

Hayır. Hayır hayır hayır hayır hayır hayır.

İşte tam bu anda arkamda bir ses duydum ve dumanı tüten silahı tutan kişinin, Dean olmadığının farkına vardım. Silahını bana doğrultmamıştı. Silahın hedefi *arkamda* duran kişiydi. Michael'ı vuran kişi.

Dean'in silahını doğrulttuğu kişi Özel Ajan Lacey Locke'tı.

KISIM 4

GÖRMEK

SEN

Uzun zamandır bu anı bekliyorsun. Onun sana bakacağı ve seni göreceği anı. Şu an bile, kızın yüzünde olan bitene inanamadığını gösteren bir karışıklık ifadesi var. Senin kim olduğunu ya da senin için kendisinin ne ifade ettiğini anlayamıyor.

Fakat Dean anlıyor. Eğittiğin bu çocuğun her şeyin farkına vardığı anı yakaladın. Ona öğrettiğin derslerde, şu an içinde bulunduğunuz durumu açıklayacak ufak ipuçları bıraktın. Cassie'yle beraber oluş şeklin, onu kendin gibi görerek hazırlaman. İkiniz arasındaki büyük benzerlik.

Saçların kızıl.

Dean silahını sana doğrultmuş fakat bu seni korkutmuyor. O çocuğun kafasının içindekileri biliyorsun. Ona neler söyleyeceğini, onu nasıl oyuna getireceğini biliyorsun. Ona silahı yanına almasını söyleyen kişi de sendin. Cassie ve onun evden çıktığını kimsenin bilmemesi gerektiğini onlara tembihleyen de sendin. Onları buraya getiren sendin.

Bütün her şey planın bir parçası ve Dean sadece kalbinin istediği şeyle senin aranda duran başka bir ceset.

Cassie. Lorelai'nin kızı.

Ona aptalca bir şey yapmamasını söyledin. Ona Michael'a bir şey söylememesini söyledin. Buraya onunla beraber gelmesi gereken kişi Dean'di. Cassie'nin sana ihanet etmemesi gerekirdi.

Bunun için onu cezalandırmak zorunda kalacaksın.

37

Ajan Locke'ın elinde bir silah vardı. Michael'ı vurmuştu. *O*nu *vurmuştu* ve şimdi o, kanlar içinde yerde yatıyor, kan kaybediyordu. Bu bir hataydı... Bir hata olmalıydı. O, Michael'ın elinde silah olduğunu görmüş, buna bir reaksiyon vermiş olmalıydı. O bir FBI ajanıydı ve beni korumak istedi. Onun işi buydu.

"Cassie." Dean'in seni alçaktı ve uyarı doluydu. Yüzündeki mimikler onu bir yırtıcı, bir asker, bir makine gibi gösteriyordu. "Geri çekil."

"Hayır," dedi Ajan Locke ileri doğru adım atarak, yüzündeyse her zamanki parlak gülümseyişi vardı. "Geri çekilme. Onu dinleme, Cassie."

Dean, elindeki silahla onun hareket edişini izliyordu. Eli tetikten ayrılmamıştı.

"Sen bir katil misin, Dean?" diye sordu Ajan Locke, gözleri açıktı ve içten konuşuyor gibiydi. "Her zaman bunu merak ettik. Müdür Mullins bu programı açma konusunda isteksizdi, çünkü senin nereden geldiğini iyi biliyordu. Sana katiller hakkındaki her şeyi öğretiyor olmamız doğru bir şey mi? Seni içinde katillerle dolu fotoğraflar olan bir evde zorla tutmamız ve senden

yapmanı istediğimiz şeylerin katillerle alakalı olması? Geçmişini göze aldığımızda, içindeki katil elbet bir gün ortaya çıkmayacak mı?"

Ajan Locke ona daha da yaklaşmıştı. "Düşündüğün şey bu. Bu senin en büyük korkun. Senin," Ajan Locke ağır ağır konuşuyordu: "Tamamen... babana... benzemen için ne kadar daha beklememiz lazım?"

Kolları sabit, gözleri hedefine kitlenmiş vaziyette, Dean tetiği çekti fakat geç kalmıştı. Locke onun üzerindeydi. Silahı bir kenara itti, silah ateş aldığındaysa kurşun başka bir yöne gitmişti, bu yer, yüzüme öyle yakın bir yerdi ki merminin sıcaklığını suratımda hissedebilmiştim. Dean kafasını çevirip bana baktı, iyi olduğumdan emin olmak istiyordu. Bu hareketi onun bir saniyeliğine dikkatinin dağılmasına neden oldu, bu süre bir saniye olsa bile içinde bulunduğumuz durumu düşününce oldukça uzundu.

Ajan Locke silahının alt kısmıyla ona vurdu ve o yere düştü, yalpalayarak Michael'ın ayaklarının yanına yuvarlandı.

"Sonunda," dedi Ajan Locke, yüzünü bana dönerek: "Kız kıza kalabildik."

Bir adım öne, Michael'a, Dean'e doğru adım attım, bunu gören Ajan Locke silahını bana doğrulttu.

"Hayır, hayır, hayır," dedi fısıldarcasına. "Olduğun yerde kalıyorsun. Emirlerime uyman konusunda ufak bir konuşma yapacağız seninle. Sana aptalca bir şey yapmamanı söylediğimi gayet net hatırlıyorum."

Bir saniyeliğine orada duran kadın, benim tanıdığım hayat dolu, hareketli ve neşeli, kendi dediğini yapmakta her zaman iyi olan kadına benzerken, bir anda üstüme atlayıverdi. Bulanık bir şekilde gümüş rengi bir şeyin parladığını görebiliyordum, elmacık kemiğime aldığım darbeden sonra bunun Locke'ın silahı

olduğundan tamamen emin oldum.

Darbenin acısını suratımda hissetmem iki saniyemi aldı. Yerdeydim. Ağzımdaki kanın tadını alabiliyordum.

"Ayağa kalk." Sesi hiddetliydi ve daha önce kimsenin birine bu şekilde "*Ayağa kalk.*" dediğini duymamıştım.

Ayaklarımla patırtı çıkarmaya başladım. Bunu gördükten sonra sol eliyle çenemi kavradı. Yüzümü yukarıyı görebileceğim bir vaziyete getirdi. Dudaklarımda kan vardı. Gözlerimin şiştiğini hissedebiliyordum ve yaptığım en ufak bir hareket bile onların kararmasına neden oluyordu.

"Sana buraya Dean'den başka kimseyi getirmemeni söylemiştim. Aptalca bir şey yapmamanı. Eğer yaparsan seni buna pişman edeceğimi de söylemiştim." Tırnaklarını tuttuğu çeneme batırmaya başlamıştı, bunu yapışı bana kurbanların fotoğraflarını, onların yüzlerinin derisini nasıl yüzdüğünü hatırlattı.

Bıçak.

"Seni yaptığına pişman etmemi gerektirecek başka bir hareket içerisinde bulunma," diye soğukkanlı bir şekilde konuştu. "Zarar vereceğin tek kişi kendin olursun."

Gözlerine baktım ve bunu nasıl anlayamadığımı düşündüm, nasıl tüm günümü, her günümü onunla beraber geçirip onda yanlış bir şeyler olduğunu anlayamamıştım?

"Neden?" Ağzımı kapalı tutmam gerekiyordu. İçinde bulunduğum durumdan bir kaçış yolu aramam gerekiyordu fakat bu mümkün gözükmüyordu ve benim de bilmek istediğim şeyler vardı.

Locke sorumu göz ardı ederek Michael'a baktı. "Çok yazık," dedi. "Ona bunu yapmak istemezdim. Çok değerli bir yeteneği vardı ve sana gerçekten değer veriyordu. Programdaki arkadaşlarının hepsi öyle."

Bir uyarı bile vermeden, bana bir darbe daha vurdu. Bu sefer, ben düşmeden beni yakaladı.

"Tıpkı annen gibisin," dedi. Daha sonra ellerimi bağladı ve beni ayakta durmam için zorladı.

"Zayıf olma. Sen bundan daha iyisin. Biz bundan daha iyiyiz ve burada değersiz bir f.hişe gibi yere çöküp ağlamana izin vermeyeceğim. Anlıyor musun beni?"

Bana bu söylediklerinin bir zamanlar ona bir başkası tarafından söylenmiş olduğunu anlamıştım. Eğer annemi nasıl tanıdığını ona sorarsam, bunun sonucunda suratıma yiyeceğim başka bir darbenin geleceğini anlamıştım.

Bana yardıma gelecek kimsenin olmadığını anlamıştım.

"Seninle konuştuğumda bana cevap vermeni isterim, Cassie. Ahırda yetişmiş değilsin."

"Anlıyorum," dedim, benden duymamı istediği şeyleri, onun duymak istediği anaç bir tonda söyleyerek. Katilin kadınları öldürme dürtüsünün cinsel bir motivasyonla hareket ettiğini düşündüğümde, tek taraflı düşünmenin yanlış olduğunu, katilin aynı zamanda bir kadın olabileceğini bana öğreten kişi Ajan Locke'tı.

Her zaman bir şeyler üzerine yanılacaksın. Her zaman bir şeyleri atlayacaksın. Ya katil senin düşündüğünden yaşlıysa? Ya o bir erkek değil de bir kadınsa?

Neredeyse katilin kendisi olduğunu bana söylemişti ve ben bunu görmezden gelmiştim, çünkü ona güveniyordum. Eğer katilin öldürme motivasyonu cinsellikle alakalı değilse ya da annesinden, karısından gördüğü kötülüklerin acısını başka kadınları tekrar tekrar öldürerek çıkaracak bir erkek değilse... *eğer katil bir erkek değil de bir kadınsa...*

"Pekâlâ ufaklık, işleri yoluna koymanın vakti geldi."

Locke o kadar kendi gibi konuşuyordu ki, elinde bir silah tuttuğu gerçeğini unutmak işten değildi. "Sana bir hediyem var. Gidip onu alacağım. Eğer ben yokken hareket etmeye çalışırsan, senin anlamaya fırsatın olmadan, bir kurşun dizine saplanmış olacak... Daha sonra seni öldüresiye dövüp sevdiğin çocuğun kafasınaysa bir kurşun sıkacağım."

Bunları Dean'i göstererek söylemişti. Dean'in bilinci yerinde değildi fakat hâlâ hayattaydı. Ve Michael... Michael'ın yerde yatan bedenine bakamıyordum bile.

"Hareket etmeyeceğim."

Sadece birkaç saniyeliğine ortadan kayboldu. Michael'ın yerde duran silahına doğru bir adım attım ve olduğum yerde kaldım, çünkü biliyordum ki bizi esir alan kişi söylediklerinde ciddiydi. Dean'i öldürebilirdi. Beni yaralayabilirdi. Bir saniyelik tereddüt bile çok kötü olaylara neden olabilirdi, bunları düşünürken Locke geri döndü.

"Lütfen bana zarar verme. Lütfen. Babamın çok parası var. Sana ne kadar istersen verir, lütfen bunu yapma..."

Beraberinde getirdiği kişinin Genevieve Ridgerton olduğunu anlamam biraz zamanımı almıştı. Boynunda ve omuzlarında kötü kesikler vardı. Yüzündeki şişlikler onu tanınmaz hale getirmişti ve kafa derisinin etrafında kan lekeleri vardı. İnler gibiydi... Boğazda yapılan gargara sesiyle, mırıldanmanın arasında sesler çıkarıyordu.

"Sana bir keresinde söyledim," dedi Ajan Locke, elinde bir bıçak ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "sadece bir konuda doğuştan yetenekli sayılırım."

Bana bunu dediği zamanı hatırlamaya çalıştım, ilk tanıştığımızda yüzünde haylaz bir gülümsemeyle bana bunu söylediği aklıma geldi. O zaman kast ettiği şeyin seks üzerine olduğunu

sanmıştım fakat Genevieve'in gözlerindeki muhtaç, umutsuz bakışlar bana Locke'ın yeteneğinin aslında ne olduğunu söyler gibiydi.

İşkence.

Sakatlama.

Ölüm.

Locke kendini doğuştan yetenekli bir katil gibi görüyordu ve bu konu hakkında bir şeyler söylememi bekliyordu. Yaptığı işe iltifatlarda bulunmamı...

Annemi tanıyordun. Bana vurdun, zarar verdin, olanların hepsinin benim suçum olduğunu söyledin. Çocukluğunda suiistimal edildiğin gün gibi ortada. Bana, ufaklık diye seslendin. Ben senin diğer kurbanlarına benzemiyorum. Bana hediyeler gönderdin. Beni yerine yetiştirdin...

"Tanıştığımız ilk gün," dedim, yüzümdeki ifadenin olabildiğince ağırbaşlı gözükmesine, onu tatmin edecek kadar masum olmasına özen gösteriyordum. "Sadece bir konuda doğuştan yetenekli olduğunu söylediğinde... Aynı zamanda bunun ne olduğunu bana söylemen için yirmi bir yaşına basmam gerektiğini de söylemiştin."

Locke söylediklerini hatırladığım için hoşnut duruyordu.

"Bu seni tanımadan önceydi," dedi.

"Senin bana ne kadar çok benzediğini fark etmemden önce. Lorelai'nin kızı olduğunu biliyordum. Tabii ki de biliyordum... Seni sisteme sokan kişi bendim. Seni, Briggs'in aklına sokan kişi de bendim. Seni buraya getirdim, çünkü sen Lorelai'nindin fakat seninle çalışmaya başladığım andan itibaren..."

Gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu, sanki evlenmek üzere olan veya hamile olduğunu yeni öğrenen bir kadınınki gibi.

"Benim oldun, Cassie. Bana ait oldun. Senin büyümeni bekleyebileceğimi düşünmüştüm, hazır olmanı... Ancak *şu an* gayet hazır gözüküyorsun."

Genevieve'e diz çöktürdü. Kız yitip gitmişti, vücudu titriyordu, dehşet içinde olduğunu görebiliyordum. Locke, Genevieve'e baktığımı gördü ve gülümsedi.

"Onu buraya senin için getirdim."

Bir yandan sağ elindeki silahı tutmaya devam ederken, Locke sol elindeki bıçağı bana uzattı. Gözlerinde umut dolu, hassas, *istekli* bir ifade vardı.

Benden istediğin bir şey var.

Locke beni öldürmek istemiyordu... Belki de istemişti ama artık daha fazlasını istiyordu. Bıçağı almamı istiyordu. Genevieve'in boğazını kesmemi istiyordu. Onu koruyan kişi olmamı istiyordu.

"Bıçağı eline al."

Bıçağı aldım. Hâlâ elinde tuttuğu ve bana doğrulttuğu silaha baktım. "Gerçekten bunu yapmaya devam etmen gerekli mi?" diye sordum, bıçağı yerde duran kıza saplama fikrinin midemi bulandırdığını belli etmemeye çalışıyordum. "Eğer bunu yapacaksam, onun *benim* olmasını istiyorum."

Onun dilinden konuşuyor, benden duymayı beklediği şeyleri söylüyordum; *Onun* gibi olduğumu, *aynı* olduğumuzu, her şeyin öfkeyle, kontrolle ve kimin öleceğine, kimin yaşayacağına karar vermenin gücüyle alakalı olduğunu anladığımı... Yavaşça, Locke silahını aşağı indirdi fakat onu yere koyamadı. Aramızdaki mesafeyi hesapladım, o silahını ateşlemeden vücuduna bir bıçak darbesi indirebilir miyim diye kendime soruyordum.

Benden daha güçlüydü. Daha iyi eğitilmişti. O bir katildi.

Zaman kazanmak için, Genevieve'in yanına diz çöktüm. Eğilip dudaklarımı onun kulaklarına doğru götürerek, yüzüme Locke'ın suratında gördüğüm delilik ifadesinin bir kopyasını kondurdum. Daha sonra, sadece Genevieve ve benim duyabileceğimiz kadar bir kısık sesle konuşarak, kızın kulağına fısıldadım.

"Sana zarar vermeyeceğim. Seni buradan çıkaracağım."

Genevieve kafasını kaldırdı, vücuduysa bir topa benzer şekilde yerde durmaya devam ediyordu. Daha sonra uzandı ve tişörtümün yakasından çekti.

"Beni öldür," yalvarmaya başladı, kelimeleri kanayan ve yırtılmış dudaklarının arasından çıkararak. "O beni öldürmeden, bunu sen yap."

Olduğum yere çöktüm, donup kaldım ve Locke kendini kaybetti. Bana öğrencisi olduğum bir öğretmenmiş gibi bakan kadının yerine kızgın, saldırgan bir hayvan gelmişti. Genevieve'i arkasından tuttu, yere savurdu, elleriyle onu boynunun arkasından kavrıyordu.

"Dokunma Cassie," dedi, bağırıyordu. Yüzü Genevieve'in yüzüne o kadar yakındı ki kızın kaçacak bir yeri kalmamıştı. "Burada. Kararları. Ben. Veririm."

Beynim yerinden çıkacak gibiydi. Onu Genevieve'in üzerinden almalıydım. Onu durdurmalıydım. Bunu yapmak zorundaydım! Locke, Genevieve'in üzerinde olmasından bir saniye geçmeden, bir anda elimdeki bıçağı aldı.

"Bunu yapamazsın," beni azarlıyordu. "Yapman gereken *hiçbir şeyi* yapamazsın."

Genevieve ağzını açtı. Locke bıçağı onun böğrüne çoktan sokmuştu. Genç kız olduğu yere yığıldı. Onu koruyacağıma dair söz vermiştim fakat şimdi...

Şimdi, her yer kan içindeydi.

38

Locke ayağa kalktı. Sanki ölmek üzere değilmiş gibi, Genevieve'in vücuduna tekmeler savuruyordu. Hâlâ soluk alıyor olsa bile, çıkardığı inleme sesleri hayatta olan bir insanın çıkardıklarına benzemiyordu. Locke'ın silahı yerde, unutulmuş bir şekilde duruyordu fakat onun bıçağı tutarak bana adım atma şekli, bana az önce olduğumdan daha güvenli bir vaziyette olmadığımı hatırlattı.

Beni kesecekti.

Bıçakla içimi dışına çıkaracaktı.

Beni öldürecekti.

"Sen bir yalancısın," dedi. "Bunu yapamazsın. Bunu istiyor musun bile? İstiyor musun?"

Çığlıklar atıyordu. Bir adım geri attım. Zaman kazanmak için ağzımı açıp benden duymak istediklerini, bunu istediğimi ona söylemeye çalıştım fakat bana şans tanımadı. Elinde bir bıçakla bana bakarak, ileriye doğru bir adım daha attı.

"Onu öldürmen gerekiyordu," dedi. "Onu *senin* için getirdim."

"Üzgünüm..."

"Üzgün olman hiçbir şeye yaramaz! *Lorelai* de üzgündü. O üzgündü fakat gitmesi ve seni yalnız bırakması gerekti." Locke çatlak sesler çıkarıyordu fakat kelimelerindeki öfke, canlılığını yitirmemişti. "Kızı öldürmen gerekirdi. *Bizim* beraber olmamız gerekirdi, Cassie. Sen ve ben. Fakat sen bizi *terk ettin!*"

Artık söylediklerini bana söylemiyordu. O kendinden geçmiş gözleriyle bana baktığında *gördüğü* kişi ben değildim. Elindeki bıçak parıldıyor, üzerinde kan yere damlıyordu. İki bilemedin üç saniyem vardı.

"Bizi terk ettin dediğinde neyi kast ediyordun?" diye sordum, sorduğum sorunun kafasındaki sisi dağıtacağını, onu tekrardan buraya ve şu ana döndüreceğini umarak. "Nasıl terk ettim?"

Locke durdu. Tereddüt içindeydi. Bana baktı. Kendini tutmaya zorluyor gibiydi fakat sesindeki dehşetten hiçbir şey kaybetmeyerek, konuşmaya devam etti. "Terk eden Lorelai'ydi. O on sekiz yaşındaydı, bense on iki. Beni koruması gerekirdi. Bana göz kulak olması gerekirdi. Geceleri, babam olan adam kaybolup ve canavar benimle oynamak için geldiğinde... Annen onu deliye çeviriyordu. Onu bilerek kızdırıyordu ki benim yerime ona vursun. Hiçbir zaman bana zarar gelmesine müsaade etmeyeceğini söylerdi." Locke duraksadı. "Yalan söylemiş."

Katilin anneme takıntılı olduğunu hep biliyorduk fakat bunun nedenini asla çözememiştik.

"O benim kız kardeşimdi ve beni bir başıma bıraktı. Annemiz bizi terk ettikten sonra onun nasıl olduğunu biliyordu. Gittiğinde başıma gelecekleri bile bile beni terk etti. *Senin* yü-

zünden. Babam haklıydı, Lorelai bir f.hişenin tekiydi. Yanlış şeylerin hepsini yaptı ve daha sonra onun bir savaş pilotundan hamile olduğunu öğrendik!"

Locke anılarda kaybolup gitmişti. Yerde duran silahına bakıp o bunu fark etmeden alabilir miyim diye düşündüm.

"Babam bunu öğrense onu öldürür diye düşündüm. Bunu benim bile bilmemem gerekiyordu fakat bir şekilde öğrenmiştim ve babam da öğrendi, fakat kızmadı bile!" Onun boğazını kesmedi, etraftaki yakışıklı çocuklar onu bir daha beğenemesin diye onun o ufak, şirin yüzünün derisini yüzmedi. O hamileydi ve bu babamı mutlu etmişti."

"Daha sonra o bizi terk etti. Gecenin bir yarısı. Beni uyandırdı ve öptü, bana evden ayrılacağını, bir daha geri dönmeyeceğini, bu evde bebeğini büyütemeyeceğini, babamın *sana* dokunmasına izin veremeyeceğini söyledi."

"Bu yüzden mi FBI'a katıldın?" diye sordum. "İstediğin gibi seyahat etme imkânı, her şeye kolayca erişim, olabilecek en iyi gizlenme şekli?"

Ajan Locke bana doğru bir adım attı. Vücudundaki tüm kaslar kasılmıştı. Bir anlığına, bana vuracağını sandım.

"Hayır," dedi. "Katılmamın nedeni bunlar değildi."

İnsanlar yaptığım şeyi neden yaptığımı sorduğunda, onlara FBI'a katılma sebebimin sevdiğim birinin öldürülmesi olduğunu söylüyorum.

Locke'ın zamanında bana söylediği şeyler aklıma geliyordu ve şimdi fark ettim ki söylediği şeyler doğruydu.

"FBI'a katıldın çünkü annemin katilinin kim olduğunu bulmak istiyordun."

Annemin ölmesine üzüldüğü falan yoktu. Onun üzüntüsü, onu öldüren kişinin kendi olmayışıydı.

"İsmimi değiştirdim. Dersime çalıştım. Planlar yaptım. Psikoloji sınavlarını rahatlıkla geçtim. Briggs ve ben beraber çalışmaya başladıktan, o beni Doğuştan Yetenekliler Programı'na dahil ettikten sonra bile, kimse benim farkıma varamadı. Sadece onların görmesini istediğim şeyleri gösterdim onlara. Lia hiçbir zaman attığım bir yalanı yakalayamadı. Michael hiçbir zaman yüzümdeki yapmacık ifadeyi okuyamadı. Ve Dean... Onun için aileden biriydim."

Dean'in ismini duymak onun yerde yatan bedenine bakmayı istetmişti. Hâlâ kımıldamıyordu fakat Michael kımıldıyordu. Gözleri açıktı. Kan kaybediyordu. Yürüyemiyordu, sürünemiyordu bile... Ama kendini yavaşça hareket ettirmeye çalışıyordu. Silahına doğru.

Locke bakışlarımın hedefine doğru kafasını çevirecekken, ona engel oldum.

"Aynı şey değil," dedim, kararlı ve sakin bir sesle.

"Ne aynı değil?" dedi Locke. Hayır, onun ismi aslında Locke değildi, eğer annemin kız kardeşiyse ismi böyle olmamalıydı.

Vereceğim cevabı düşünmek için bir saniyeden az bir zamanım vardı fakat kendini medyum olarak gösteren bir kadının elinde büyümek bana TKÇ'yi öğretmişti. İyi ya da kötü, durumu kurtarmayı öğrenmiştim, bu yüzden Lacey *Hobbes*'un dikkatini tamamen kendi üzerimde toplayacak olan tek şeyi düşündüm ve söyledim.

"Annemin cinayetini tekrardan sahnelemeye çalıştın fakat yanıldığın bir nokta vardı. Bütün öldürdüğün o kadınlara yaptı-

ğın şeyler, *benim* anneme yaptıklarımla aynı değildi."

Önümdeki kadın annemi öldürmek isteyen biriydi fakat aynı zamanda kabul görmek isteyen bir kişiliği de vardı. Ailenin bir parçası olmamı istiyordu ve bu yüzden büyük umutlarla beni buraya getirmiş, söylediklerini yapacağımı düşünmüştü. Benim akıl hocam olma fikri onu mest ediyordu. Onun gibi olmamı istiyordu.

Şimdi benim görevim onu zaten öyle olduğuma ikna etmekti.

"Annem seni korumadı," dedim, öfkesini ve çaresizliğini tetiklemek için, bunun onu yaraladığını yüzünden okuyabiliyordum. "Aynı zamanda beni de korumadı. Hep erkeklerleydi. Onları sevdiği falan da yoktu. Onlarla beraber kalmıyordu. Ve o erkekler annemin çektirdiklerini benden çıkarmaya çalıştığında, ağzını açıp tek kelime etmedi. O çok zayıf biriydi. Bir f.hişe. O bana *zarar verdi*."

Lia olsa yalan söylüyor olduğumu anlayabilirdi fakat önümde duran kadın Lia değildi. Gülümsememin suratımda yavaşça dağılmasına izin vererek teyzeme bakıyordum, bir saniye bile olsa, bakışlarımı asla Michael'a çevirmedim.

"Bu yüzden ben de ona zarar verdim."

Teyzem bana bakıyordu, yüzünde dediklerime inanmadığını gösteren bir ifade vardı, fakat gözlerindeki bakışlar özlemin verdiği hüzünle doluydu.

"Gösterisi için hazırlanıyordu. Rujunu sürüyordu. O kadar kusursuz ve özelmiş gibi davranıyordu ki, sanki bir canavar değilmiş gibi. Onun ismini söyledim. Bana bakmak için arkasını döndüğünde, bıçağı sapladım. Onu karnından bıçakladım. Bunun sonucunda *'Ah!'* diye inledi. Sadece bir 'Ah!' Ben de

onu bıçaklamaya devam ettim. Tekrar tekrar... Karşı koymaya çalıştı. Beni tekmeledi, çığlıklar attı fakat bu sefer, gücü elinde tutan kişi bendim. Zarar veren kişi bendim ve o da zarar gören kişi. Karınüstü yere düştü. Onu ters çevirdim ki yüzünü görebileyim. Bıçağı elmacık kemiklerinin etrafında dolaştırmadım. Onun yüzünün derisini yüzmedim. Parmaklarımı bıçakladığım yerlere bastırdım. Çığlıklar içerisinde acı çekişini izledim. Ve daha sonra dudaklarını kanla boyadım."

Locke -yani Hobbes- *Lacey* büyülenmişti. Bir anlığına, bana inandığını düşündüm. Bıçak tutan eli bir yanında duruyordu. Sol eliyle cebine uzandı, oradan bir şey çıkardı, ne olduğunu göremedim. Çıkardığı şeyle bir süre boyunca parmaklarıyla oynadı -özenlice, dikkatlice- daha sonra parmaklarını bir yumruk şekline getirdi.

"Muhteşem bir performans," dedi. "Fakat ben de bir profil uzmanıyım. Bunu senin yaptığından çok daha uzun süredir yapıyorum Cassie ve annen on iki yaşındaki bir kız çocuğu tarafından öldürülmedi. Sen bir katil değilsin. Sen, bir katil olmanın gerektirdiklerini taşımıyorsun." Bıçağı parmaklarıyla kavradı ve daha sonra ileriye doğru hareket etmeye başladı, gözlerindeki hüzünse bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

Kana susamışlık.

"Bu yapacağın şey yanına kalmaz," dedim. "Yapanın sen olduğunu bilecekler. Seni yakalayacaklar..."

"Hayır," diye cevap verdi Locke. "*Ben*, Dean'i yakalayacağım. Beni, onun telefonundan aradın. Endişelendim, evi aradığımda orada değildin. Herkes telaşa kapıldı. Dean'in de kayıp olduğunu ve Briggs'in silahlarından birini aldığını fark ettiler. Senin izini sürdüm. Dean'i burada, Genevieve'le beraber bul-

dum. *O*, Michael'ı vurdu. Seni parçalarına ayıran kişi de *o*. Bense onu durduran, diğer cinayetlerle beraber D.C. cinayetini de işleyen kişinin sistemimize sızan bir taklitçi olduğunu ortaya çıkaran kahraman bir ajanım. Seni kurtarmak için geç kaldım fakat o beni öldürmeden Dean'i öldürebilmeyi başardım. Babası neyse, o da o."

"Gerçekten kazanabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu. "Beni gerçekten kandırdığını düşündün mü?"

Arkasındaki Michael, silahı eline almayı başarmıştı. Bir tarafına doğru kendini devirip silahı Locke'a doğrulttu.

"Bana inanmanı hiç beklemedim," dedim. "Ya da yaşamamı istemeni. Senden istediğim tek şey beni dinlemendi."

Gözleri gözlerimdeydi. Apaçıklardı. Havada bir el silah sesi duyuldu. Daha sonra ikincisi, üçüncüsü, dördüncüsü, beşincisi. Ve teyzem Lacey yere yığıldı, Genevieve'in bedeninin yanına.

Ölmüştü.

KISIM 5

KARAR VERMEK

39

Michael iki hafta hastanede kaldı. Dean ise iki güne taburcu olmuştu. Fakat eve döndüğümüzde bile, bu dava kapandığında bile, hiçbirimiz tam anlamıyla iyileşemedik.

Genevieve Ridgerton kurtulmayı başarmıştı... Ona da kurtulmak denirse. Aramızdan kimseyi görmek istemiyordu, özellikle de beni.

Michael'ın önünde onu bekleyen, belki de aylarca sürecek fizik tedavi seansları vardı. Doktorlar onun bir daha eskisi gibi yürüyemeyebileceğini söylüyordu. O beni yine bir gün havuz kenarında bulup tişörtünü çıkarana kadar, göğsündeki daire şeklindeki, buruşuk yarayı göremeyecektim.

Dean neredeyse bana tek kelime etmiyordu. Sloane'sa bir seri katilin psikoloji testlerini geçmesinin ve FBI'ın kendisine katılmak isteyenlerin geçmişini araştırırken bu denli özensiz davranmasının mümkün olamayacağından başka bir şey söylemiyordu.

Bense Lacey Locke Hobbes'un teyzem olduğu gerçeğiyle baş etmeye çalışıyordum.

Hikâyesi araştırıldı. O ve annem birlikte doğmuş ve aksanlarını ne kadar birbirinden değişik olsa da, Baton Rogue dışında bir yerde beraber büyütülmüşlerdi. Babaları, Clayton Hobbes, darp ve saldırıdan iki kez hüküm giymişti... Bunlardan biri annem dokuz yaşında ve Lacey üç yaşındayken, onun karısını dövmesi sonucuydu. Kız kardeşler, biri dokuz; diğeri on beş yaşlarına kadar okula gitmişti fakat bu süreden sonra sistemde kayıtları bulunmuyordu.

Beraber cehennemde büyümüşlerdi. Annem kendini kurtarabilmişti. Lacey kurtaramamıştı.

Büro, Lacey'nin cinayetlerini Briggs'in sağladığı dosyalarla ilişkilendirdiğinde, aynı şekilde konu alınan en az beş dosya daha buldu. Ajanlar bir dava için yola çıktığında, Lacey başka bir yere gidiyordu ve altmış, yetmiş kilometre içerisinde biri ortadan kayboluyordu. Ölü bulunuyorlardı. Polis raporlarına geçmiş olsalar bile, FBI'ın dikkatini hiçbir zaman çekmediler çünkü işlenen suçun yöntemi bir seri katile uyacak şekilde gerçekleşmiyordu.

Kendine Lacey Locke diyen kadın eyalet sınırlarına dikkat ediyordu. Hiçbir zaman aynı yerde iki cinayet işlemedi... Ta ki ben, Doğuştan Yetenekliler Programı'na katılana kadar. O zamandan sonra normal hareketlerinden farklı ilerledi, bana olan ilgisini arttırırken, burada, D.C.'de bir seri cinayet işledi.

En azından on dört insan ölmüş, bir Senatör'ün kızı kaçırılmış ve ölümcül derecede sakat bırakılmıştı. Dava, Büro için tam bir kâbustu ve bizim için de. Doğuştan yeteneklilerin aktif davalara katılmaması gerektiği fikri eskisinden daha sağlam bir şekilde masaya yatırıldı.

Müdür Mullins isimlerimizi haberlerden çıkarttırmayı başarmıştı. Durum ne kadar endişe verici olsa bile, herkesin bilmesi gereken tek şey katilin ölmüş oluşuydu.

Teyzem ölüydü.

Tıpkı annem gibi.

"Eğer bu programı terk etmek istiyorsan, bir saniye bekleme. Fakat Tanrı aşkına Cassie, eğer kalacaksan, etrafta kanser olmuş ufak bir kedi yavrusu gibi dolaşmayı bırak ve bu konu hakkında bir şeyler yap."

Yaşananların değiştirmediği tek kişi Lia'ydı. Bir şekilde, onun bunları yaşayıp değişmiş olmamasına seviniyordum bile.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Sana verdiğim o *Gül Kırmızısı* rujdan kurtularak başlayabilirsin," dedi. Ona rujun hâlâ bende olduğunu, ölen teyzemin avcunun içinde eski bir *Gül Kırmızısı* ruj kutusunu bulduğumdan beri, bana verdiği ruju gittiğim her yere götürdüğümü söylemiştim. Belliydi ki, bu renk annemin en sevdiği renkti, o ufak bir genç kızken bile... Lacey bu yüzden onu yıllarca saklamıştı.

Cebinde sakladığı şey buydu.

Ben annemin cinayeti hakkında uydurduğum hikâyeyi anlatırken, onun elinde tuttuğu şey buydu.

FBI, onun evindeki bir dolapta düzinelerce ruj kutusu buldu. Her kurbanından aldığı birer yadigâr. Ablasına benzemek isteyen küçük bir kızın, her şey sona erene kadar ondan çalıp durduğu ruj kutuları.

Makyaj çantasını Lia'ya veren kişi de oydu. Sadece benim için yeni bir *Gül Kırmızısı* ruj alıp çantaya atmıştı.

Eğer Lia bana o çantayı nereden aldığını zamanında söyleseydi, eğer ben ona bunu neden bilmek istediğimi söyleseydim... *Eğer* ile başlayan cümleler kurmak için artık çok geçti. Lia haklıydı, ruju olabildiğince uzağa fırlatmam gerekiyordu fakat bir türlü beceremiyordum. O bana bir şeyleri hatırlatıyordu; teyzemin yaptığı şeyleri, nelerden kurtulduğumu, annemi ve Lacey'le benim, FBI'a katılma amacımızın annemin katilini bulmak olduğunu...

Hâlâ dışarılarda bir yerlerde gezen bir katil. Psikoz ve takıntılı bir FBI ajanının bile bulamadığı bir katil. Programa katıldığımdan beri, bir akıl hocası kazanıp kaybetmiş ve annemin kardeşinin vurularak öldürüldüğünü görmüştüm.

Annemin cinayetini yıllarca tekrardan sahnelemeye çalışan birinin yakalanmasında rol oynamış olabilirdim fakat annemi öldüren canavarı yakalamaya bir adım bile yaklaşmamıştım. Belki de aradığım cevapları hiç bulamayacaktım.

Hiçbir zaman onun cesedini bulamayabilirlerdi.

"Pekâlâ?" Lia sabırlı bir insan gibi davranıyordu fakat açıktı ki, ona vereceğim cevabı geciktirerek, onun sınırlarını zorluyordum. "Tamam mı, devam mı?"

"Bir yere gittiğim yok," dedim. "Devam edeceğim fakat bu ruju bir yere atmıyorum."

"Hırrrrrr." Lia bir yırtıcı hayvan gibi ses çıkarmaya başladı. "Birileri pençelerini sonunda çıkarıyor."

"Evet," dedim duygusuzca. "Ben de seni seviyorum."

Arkamı dönüp eve doğru yürümeye koyuldum ama Lia bana seslenerek durmama neden oldu.

"Senden hoşlandığımı falan söylemiyorum. Senin dondur-

manı yemeyi keseceğimi ya da kıyafetlerini çalmayı bırakacağımı falan söylemiyorum ve kesin olarak söyleyebilirim ki, Dean'in etrafında aptalca hareketler yaparsan hayatını cehenneme çevirmeyi de bırakmayacağım fakat gitmeni istemiyorum." Lia yanımdan geçti, daha sonra bana doğru dönüp sevimli bir şekilde gülümsedi. "Sen olayları ilgi çekici kılıyorsun. Ayrıca, Michael'ın yaralarıyla uğraşıyorum ve senin koridorun sonunda olduğunu bilmek, bütün bu uğraşı daha tatlı bir vaziyete sokacak."

Lia tekrardan eve doğru yürümeye koyuldu. Michael'ın yaralarını düşündüm, öpüşmemizi, benim için az daha ölüyor olduğu gerçeğini... Ve sonra da Dean'i düşündüm.

Tetiği çekemediği için kendini affedemeyen Dean'i.

Babası, tıpkı benim teyzem gibi bir canavar olan Dean'i.

Haftalar önce, Lia bana bu evde yaşayan herkesin, içlerindeki karanlık ve kirli kişiliklerinin birer kurbanı olduğunu söylemişti. Hepimizin taşımakla yükümlü olduğu ayrı bir yük vardı. Diğer insanların tanık olamayacağı şeylere tanık olduk.. Bizim yaşlarımızdaki insanların görmemesi gereken şeylere.

Dean hiçbir zaman öylesine bir çocuk olamazdı. O, her zaman bir seri katilin çocuğu olarak anılacaktı. Michael her zaman teyzemin vücuduna bir şarjör mermi boşaltan çocuk olarak anılacaktı. Benim içimdeyse bir parça hep annemin kanlarla boyalı olan soyunma odasını, diğer bir parçaysa gittiğimiz güvenli evde, Lacey'yi ve elindeki bıçağı hatırlayarak yaşayacaktı.

Hiçbir zaman diğer insanlar gibi olamayacaktık.

"Gözünü diktiğin kapının sana ne yaptığını bilmiyorum fakat emin olduğum bir şey var ki, sana yaptığı şey için çok üzgün olmalı."

Michael'ın tekerlekli sandalye kullanması gerekiyordu fakat hâlâ koltuk değnekleri üzerinde hareket etmeye çalışıyordu. Omzuna saplanan kurşunu da düşününce, bu hiç yapmaması gereken bir hareketti.

"Kapıya gözümü diktiğim falan yok," dedi.

Michael tek kaşını kaldırdı, benden bir cevap alıncaya kadar da daha yükseğe kaldırmaya devam etti.

"Pekâlâ," dedim. "Belki gözüm dalmış olabilir. Ama bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tıpkı öpüştüğümüz zamanı konuşmak istemediğin gibi mi?" Michael bunu söylerken pek ciddi durmuyordu fakat ilk defa ikimizden biri, odamda yaşananları konuşmak istiyordu. En son ona söylediklerimi... Onları söylememin nedenlerini.

"Michael..."

"Yapma," diyerek beni durdurdu. "Eğer Dean'i kıskanmıyor olsaydım, bana söylediklerine zaten inanmazdım. Bu yüzden de dediklerine inanmayı bırakmam çok zamanımı almadı."

"Benim ardımdan geldin," dedim.

"Her zaman da geleceğim," dedi, bunu derken kaşlarını komik bir şekilde oynatması, bana bunun bir sözden çok bir şaka olduğunu düşündürttü.

Daha sonra içimdeki bir ses, bunun hem bir şaka hem bir söz olduğunu söyledi.

"Fakat sen ve Redding'in sahip olduğu ortak bir şey var. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Bunun için seni suçlamıyorum da..." Koltuk değnekleriyle, bana doğru gelmeye yeltendi. Elini uzatıp yüzümün önündeki saçı bir kenara çekemedi.

Fakat dudaklarını büküş şeklindeki bir şey bana olabilecek her dokunuştan daha samimi gelmişti.

"Çok şey yaşadık. Toparlanmak için zamana ihtiyacın var. Ben sabırlı bir adam olabilirim, Colorado. Muhteşem yakışıklı, karizmatik yaralar sahibi, kalp kıracak kadar mükemmel, sabırlı bir adam..."

Gözlerimi yuvarladım fakat suratımdaki gülücükleri durduramıyordum.

"O yüzden nasıl hissettiğini düşünmen için dilediğin kadar zamanın var. Düşün bakalım, Dean sana benim hissettirdiklerimi hissettirebiliyor mu? O sana onu sevmen için izin verecek mi ya da sen onu istiyor musun..? Çünkü bir dahaki sefer ellerin saçlarımda, dudakların dudaklarımda olduğunda, düşünebileceğin tek insan ben olacağım."